

Sodrásban 2019

Sodrásban 2019

*Kortárs költők
antológiája
2019*

2019

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító: Gósi Vali

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

Tartalomjegyzék

TARTALOMJEGYZÉK.....	3
ÍRÁSAINK.....	7
ÁFRA PIROSKA.....	8
B. B. NALA	10
BENEDEK-NIKLI HUNOR	11
BERNÁTH CSABA.....	13
BLACK ICE.....	18
BLAŽEKNÉ BENIK MÁRIA	19
BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI).....	24
BODÓ CSIBA GIZELLA	26
BORNEMISZA ATTILA	28
BUDAY ANIKÓ	31
CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET	37
CSEKE IBOLYA.....	39
CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS.....	46
DOBÓ GEORGINA.....	51
DÓCZI HAJNAL	52
FARKAS ERZSÉBET	54
FEHÉR MARTIN	57
GYÓRI NAGY ATTILA	59
HERCZEG-VECSEI KATALIN	62
HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSA.....	67
JÁRTÓ RÓZA.....	74
JUHÁSZ PÁL	77
KALOCSA ZSUZSA.....	81
KAMARÁS KLÁRA.....	83
KESZY-HARMATH DÁNIEL	85
KISS ANGÉLA (MIMANGI).....	87
KLOTZ MÁRIA.....	92
KOVÁCS DANIELA	97
KOVÁCS JÓZSEF TIBOR.....	99
KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS).....	102
KUTASI HORVÁTH KATALIN	104
KÜHNE KATALIN.....	114
LÉNÁRT ANNA.....	115

MAYER ZSÓ.....	119
MILBIK JÓZSEF	121
MILLÓ ILDIKÓ	125
MRÁZ ERZSÉBET IRMA.....	129
MUKLI ÁGNES	132
ORDAS ANDREA.....	133
PETRES KATALIN.....	141
PLÓSZNÉ PAPP MÁRIA	145
RIBA ILDIKÓ	147
SÁGI KLÁRI	150
SÁRVÁRY MARIANN.....	154
SZABÓ ANIKÓ.....	163
SZABÓ EDIT IRMA.....	164
SZABÓ ESZTER HELKA	166
SZELES GYÖRGY	170
SZ L NETALA.....	174
TAKÁCS MÁRIA	179
TÓTH KATALIN (MIRAGE)	184
VARGA KATALIN.....	185
<u>BEMUTATKOZUNK.....</u>	<u>187</u>

FOTÓINK/GRAFIKÁINK/FESTMÉNYEINK:

GÓSI VALI: SODRÁSBAN	BORÍTÓ
GÓSI VALI: KÖVEK CSENDDALA	6
GÓSI VALI: HULLÁMOK TÁNCA	66
GÓSI VALI: HULLÁMSÍRBAN.....	124
GÓSI VALI: VÍZPARTI CSEND.....	186

GÖSI VALI: KÖVEK CSENDDALA

Trásaink

ÁFRA PIROSKA

Hangulat

Tavaszi szelíd virágok,
Bús szívemhez oly jól illetek,
Elhaló bíbor sugárban
Tündöklő reményre lelek.
Szél vet árnyat vérpiros ajkaimra,
Könnyű álmom szó látszat-kincseket.
Orgona ágán ringatózva csodás érzés
Gondolatban együtt lenni veled...
Ég és föld között távoli szép tó,
Tükröd ezüstszínű folyó legyen!
Elgyengít a távolság, ha egykor
Szíved oly nagyon szeretett.
Kövesd szemeddel az erdőt, a nap sugarát,
Hozd közel magadhoz a vágyak fájló szavát!
Eljössz-e velem oda, hol a könny-vizű forrás
Halkan zokog?
Hol szerelmesek bújnak össze, s csodára várva
Felhőtlenül boldogok...
Tavaszi szelíd virágok,
Bús szívemhez oly jól illetek,
Illatozó lila violák kelyhén
Csend... beszédes, néma csend remeg.

Illúzió

Egy reggel langyos eső pergett le a régi ablakon,
Ott állt ragyogón a gyöngyök zománca csodásan, csillogón.
Szép volt, ahogy a gömbök tánca a sima üvegen szétcsapott.

De tudd! A gyöngyök összetörnek vagy szétgurulnak szertelen,
S majd elszakadt fonálként a szívedben lógnak,
Mit nem kötöz össze már senki sem.

E szép füzérek magányos csöndje csukott pilláid díszei.
Életünkre millió szikrát ontva, rejtelmek hangján üzeni:
Csodát szül a perc, kezem nyakadba koszorúzva,
Boldogságot ünnepel...

Ilyenek vagyunk, hitünk megállítja az esőt!
A végtelen álmot a hajnal eldobja, mint hűtlen szeretőt.

S a nap fénye újra feldereng, átlövi sugarát szíveden,
Mint a nyilat, őszi, piros vérű leveleken.
Majd a cseppek gyöngysorként simulnak némán, az emlékeken.

És leszáll az este, hol ezernyi csillag fénye lámpásként kigyúl,
S a mélységből eltaposott érzelmeket felszínre veti a pislákoló
illúzió.

Álmodozók

Két szemed könnyében hány szivárvány fér el?
Az őszi ragyogásban mennyi elmúlás?
A lélek árnyából felvillan-e egyszer az
Aranyszínű nyár?
És amikor minden nyugodni tér,
Kell-e még a halkuló remény, vagy
Hamujába szunnyad az érzés,
Mint tűnő, csalfa fény?
Bocsásd meg, ha néha hallgatag vagyok,
Ha csak némán, a gondolataimban barangolok!
Ha kereslek is, melletted érzem magam,
És ha nem érlek el, fáj, hogy nem talál szíven szavam.
Két szemed fényében hány szivárvány fér el?
Az őszi ragyogásban mennyi elmúlás?
A bársonyos égre írom létünk csillogó tavaszát.
A futó szavak csöndje majd értelmet nyer talán,
S ha a csillagok alszanak kéken, együtt álmodunk tovább.

B. B. NALA

Sorsom varázslata a teliholdra írt

Minden vágyam, Szerelmem, hogy arcod lássam én,
Lágy szirmokra hullatja csillagát az éj.
Nem hallani mást, csak a csendülő gitárt,
Örök szenvedélyem, mit az éj szirmokba zárt.
Holdvilág függönyén át nézem arcodat,
Álmom beezüstözi a csipkebokrokat.
Vágyak flamencójaként véretem szítod,
Titokzatos aranybetű, mit a Holdra írok.
Hisz oly halk gyönyörben nézek lopva rád,
Lágy szirmokra hullatja az éj a csillagát.
Holdvilág függönyén át szívem elmereng,
Csillagként számolom a tűnő percekét.
Ám dallá válik a perc az álmok húrjain,
Sorsom varázslata a teliholdra írt.
Fellebbenti a függönyt a szél játékosan,
Számomra te lettél az egyetlen csoda.
Éji álmok szelében arany máglya kél,
Minden vágyam, Szerelmem, hogy arcod lássam én.
Imádatom csillag-harmat a lágy szirmokon,
Mint halkan táncoló szél, úgy sóhajtozom.
Vágyaimat tüzes flamenco meséli el,
Tűzzé válik lelkem, ha szemem rád figyel.
Sorsom varázslata a teliholdra írt,
Csak én hallom végtelenben szálló énekét.

***

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

BENEDEK-NIKLI HUNOR

Búcsúzás

Anno játékos kedvvel és lelkesedéssel
Léptük át az iskola kapuját. Sok reménnyel.
Nehézségek, kudarcok és sikerek kísérték,
És megtanultuk a ránk rótt leckéket.
Évek hosszú során volt részünk rengeteg
Vidám, kedves, nehéz és szomorú percben.
Jó kis csapattá kovácsolódtunk az évek alatt.
Barátságok születtek, melyek reméljük, megmaradnak.
Szívünk hálával és szeretettel van tele,
Köszönünk kedves családunknak mindent.
És még sok-sok köszönettel és hálával tartozunk,
Hogy iskolánktól tudást és útmutatást kaptunk.
Véget ért és lezárult egy szép korszak,
Még nem tudjuk, hogy jövőnk mit hozhat.
Ballagásunk eseménye egy jel,
Mely a felnőtté válás útján indít el.
Most egy újabb kapuhoz értünk el
Családunk és tanáraink óvó tekintetétől kísérve.
A nyolc év hamar elmúlt, s nem jön vissza már.
S csak remélni tudjuk, hogy mindenki büszke ránk.

Parafrázis az elfüstölt tervemről

A vonaton ülve
Azon töprengtem,
Miként fogom anyámnak
Elmondani egyesem.

Mit mondok majd neki,
Mellyel megnyugtatam,
Hogy a bölcsőmet ringató kéz
Nehogy agyoncsapjon?

Jutott eszembe igazán
Eszementnél eszementebb gondolat,
S míg a vonat rohant,
A jegyem emléke nyomta a vállamat.

Csöndben osonok be szobámba,
De hirtelen jött egy gyors mozdulat.
Mozdulni se tudtam, és kezemből
Kikapta imádott telefonomat.

Örök szeretet

Sértett dühvel csaptam magamra
A szobám ajtaját.
„Már megint okoskodik, kiabál,
Folyton engem piszkál!”

Hosszú percek múlnak el csendesen.
Különös, máskor ilyenkor már dühöng...
Csendben kinyitom az ajtót,
Reménykedve, talán nem látja, hogy eltűnök.

Halk, soha nem hallott hang üti meg fülemet,
Olyan, mint mikor egy szomorú kisgyerek pityereg.
Résnyire nyitva anyám szobájának ajtaja,
Ő ül az ágyon, könnyes az arca.

Szomorú szemét rám emeli, nem kiabál,
Lassú mozdulattal, kitárt karokkal vár.
Felém lép, átölel, halkán súgja fülembe:
– Remélem, tudod, hogy szeretlek, drága gyermekem!

Könnyel teli, féltő szemébe nézve megértettem,
Ő nem engem akart bántani ezzel,
Lelke minden gondolata, kezei mozdulata,
Az én óvásomra, védelmemre vannak.

BERNÁTH CSABA

Üstökös

(Ady megidézése)

Üstökös vagyok –
azt csinállok, amit akarok.
Feketére festem az összes fehéret,
fekete lesz ezután a hó, a mennyezet, a lélek;
nem engedem kibontakozni rügyfakadáskor
a megszokott tavaszt, a pompázó színeket.
Nem érdekelnek a sipítózó ijedések, sírások,
én mindvégig kemény és zord szívű maradok.
Palettámon a fekete totálisan beborítja a világot,
nem kímélek sem vélt ellenséget, sem való barátot.
Megfeketednek a fák, a bokrok, a színes virágok,
már nem érdekelnek az eszmék, a lehetséges álmok;
mégis naponta küzdve életem-testem fájdalmaival
adys üstökösként másként képzelem el a világot.
Nem állíthat meg írásomkor a zöld lötyty tilalma,
vagy Mammon örökös hatalma,
Én csak egyszerű táltos lennék.

Azt csinállok, amit akarok –
adys üstökös vagyok.

Fehérre festem ezután kéményem kormát,
minden ember koromfekete, züllött lelkét;
az ugarból termő földet s erdőt varázsolok,
sokadszorra is elkapom a föl-földobott követ.
Örökké fogom majd kedvesem megfáradt, gyenge kezét,
gyermekeim anyjának aranyra festem égő-barna szemét;
útba igazítom az eltévedt lovast, a szegény embert,
Léda és Csinszka mítoszát azonban sosem felejtmem.
A mai kompországot egyszer visszaadom lakóinak,
Párizs nélkül maradok ember az embertelenségben;

Dévény és Verecke emlékét örökre megőrzöm,
ki megpróbál megállítani, üstökösként ölöm.

Azt csinálók, amit akarok,
hisz üstökösként Ady unokája vagyok!

Csavar

Szürke és még szürkébb felhővonulatok
hordják a szerelmem nem múltó agóniáját.
Picinyként édesanyámba voltam szerelmes,
ittam melle minden cseppjét, hangja színeit;
meséivel benépesítettem fáim, erdeim, tavaim,
elkezdtem gügyögni édes magyar nyelvem szavait.
Gyerekként összeboronáltak már az óvodában,
falum elemi és általános iskolájában széplányokkal;
talán néha egy-egy puszi is elcsattant nem véletlen,
jó volt büszkén szeretők jelmezében feszíteni, élnem.
Kamaszként nagyot forgott vén és álmos bolygóm,
belekuszált az első forróként bizsergő ajakharapásba,
akkor hittem először, hogy enyém a világ, senki másé,
feleségül vettem volna mindahány ajkon csókolómat.
Mire éveimben felnőtté váltam, elvesztettem ifjúságom,
nyakamba szakadt a világ összes problémája, gondja,
vadidegen ország nemzetisége, országának szolgálata,
legszebb fejlődésemben vettek két évre vissza utoljára.
Tanulni ma is szeretek, holtomig élvezném a lehetőséget,
megtettem, hisz mi megtehető, gondoltam, ráérek még arra,
ám párválasztás s a gyerekek, imádom mindannyit (a fel nem
nőtteket is),
a frász azonban utamat állta, nem adhatok és nem kapok már
semmit.

Terhelt házam foglya vagyok még egy ideig,
részeg-józanon önmagam naponta keresem,
nem találom a sosem hordott téli sapkám,
barátaim, szeretőim, szeretteim, családom.

Bár tudom, hogy vannak valahol nélkülem,
élík saját sorsukra szabott izgága, futó életük,
s csak akkor veszik igazán észre szeretteiket,
mikor utolsó útjukra könnyezve a temetőbe kísérik.
Másnap, borgőzősen és jóllakottan kijózanodva,
először jönnek rá a sokszor ismételt valóságra,
kizöldül a fű azután is, ha télre látjuk elszáradni,
embert is, mint csavar a csavart, lehet kicserélni.

Egyedül

- nincs akaraterő ereimben

Régóta egyedül vagyok,
gondjaimmal, fájdalmaimmal.

Szép, kövecses úton indultam
egykoron a visszanevető világba,
nevettek a lányok rám, asszonyok.
Házam átjáróház volt mindig,
sokszor enni nem érkeztünk az estébe
torkolló baráti csevegéstől, nevetéstől.
Egykori udvarom cseresznyefa bogyója
máig nem tudta elhagyni ízlelőbimbóim,
csak a barátok maradtak el, sokan örökre.
Gyorsan telik az új temető óhazámban,
kiköltöznek jóbarátok, ismerősök, rokonok,
többször gondolatban én is vágyódom utánuk.
Minden éjszaka álmaimban még megfogják
fáradt kezem, csókot nyomnak borostás arcomra,
sokszor nem is tudom, kié is volt a vágyott tekintet.
Reggel ugyanolyan fáradtan ébredek matracsíromból,
s ha sokáig maradnak ezek a tarthatatlan ünnepi hétköznapiak,
egészen biztosan tudom, hogy hamarosan végleg megbolondulok.

Immár nagyon régóta
egyedül vagyok gondjaimmal, fájdalmaimmal.

Szeress

Az élettől mindig azt kívántam,
csupán magamért szeressenek.

Szeretetéhség uralkodik környezetemben,
ám ha jobban körbenézek, kiskertemben
a virágok is egymásra irigykednek, ki a szebb,
hódítóbb, beszédesebb, többször kitüntetett.
Vádaskodik a kardvirág, a rózsza örökké szúrna,
bódítana a liliom, s a piros szegfű csak gyalázna;
a fel nem tört földön, ugaron élnek békében a
színesebbnél színesebb, egyszerű mezei vadvirágok.
Kín magányban eltölteni akárcsak percek, órákat,
mint sasmadarat kalitkába lakatra napokra bezárni;
térdre ereszkedem azok előtt, kik valaha egyáltalán
szerettek egy picit, vagy a mai mindennapok hajnalán.

Az élettől mindig azt kívántam,
csupán magamért szeressenek.
Magamért, ne mint többgyermekes apáért,
ne csak az életemben betöltött tisztségekért;
ne a nem véletlenül megkapott betegségekért,
s pláne ne a megőszült hosszabb hajfonatomért.
Bocsánatot kérek minden rossz mondatomért,
megkövetem az általam egykor megbántottakat,
csokrétát nyújtok hölgyeknek, urakkal parolázok,
s megisszuk búcsúitalunkat a szeretet nevében.

Ezek lesznek egykoron az én végrendeletemben.

Láng

Lobogó lobogó, lobogó láng,
sajnos egyszer mindenkinél kihuny.

Édesanyám már rég nem beszél velem,
ott ül égi trónján – az égi fellegekben;
oda indult nemrég Ida mama, nevelőanyám is,
itt hagyott mindenkit a zord, legnagyobb csendben.
Már nem szalad át nálunk fájós lábbal, mint régen,
én sem megyek át hozzá kölcsönkérni sebtiben;
nem zaklatom szőrös puszival unos-untalan már,
a korosnak-sorosnak egyszer kijár a fájó földi halál.
Felszabadul egy kis házikó lakottságból a falu elején,
kidobják az agyonfeküdt ágyat immár gazdája után,
nem kell a fali kapaszkodó, a bot, az agyonmosott géz,
könnyezik a kút, a szőlő, kérgessé válik és tovaenyész.
Elmaradnak örökre a nagycsaládi kártyapartik, tereferék;
elhallgat a porázra kötött kiskutya is, mérgében másfelé néz,
eltörik minden, mi egész volt, azt hiszem, egykoron, valaha,
kert alatti temetőben nyugszik a szeretett
Anyá, Nevelőanya, Nagymama, Dédmama.

Lobogó lobogó, lobogó láng,
Anyáimért örök mécses örök szikrát hány.

Akkordok

rekedt felhők lomhán úsznak
alattuk mosakszik egy fanyar szerenád
szomjas sün sás közé vánszorog
meghajlik néki sok barnafejű nád

duzzadt szemű kalászkok fölé
felhőerdőt telepít egy szürke szél –
mit akkordokba kapaszkodó dallam kísér
új zenére új ellenszél ösztökél

***

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

BLACK ICE

Lélekvirág

Keresek egy szép virágot.
Üzenettel: Legyél áldott!
Adnék neked nefelejcsset.
Szeretlek! Ne felejtsd el!
Kapnál tőlem orchideát.
Hozzad kevés. Ó, Ideák!

Építenénk egy új világot.
Vennék én. Kardvirágot!
Ébresztve ma keltikével?
Új évelő az élet. Nézz fel!
Templomnál a tanú kiált?
Szenteltvíz! Harangvirág!

Lelkemben a holtágakból,
Tisza-tóból. Tündérfátyol!
Kell bolondító beléndek?
Százszorszép! A társlélek.
Rózsaszállal a mákvirág...
Szereleminda! Csókvirág!

Figyelek rád

Figyelek rád rég, téged bent gát véd.
Szerelem hátrébb, szívedben látkép.
Nézz fel, az ég kék, ragyogjál, szépség!
Fontos a szándék, mögötted árnyék.
Lelked ma lát még, benned a láng ég.
Lehetne másképp, egy angyali játék.

BLAŽEKNÉ BENIK MÁRIA

Elmúlás

Én ne tudnám, mi az elmúlás,
Ki szeretteit már rég eltemette,
Mikor a fákról ezüstös könny pereg?
Én ne tudnám, miért búcsúznak a levelek?
Ilyenkor, ha újra jön az ősz,
Szívembe ismét fájó bánatot űz.
Nem, nem kérek több gyászt,
Feledés, bánat, szomorúság,
Útitársaim többé nem lesztek,
A szenvedés kosarát ma félreteszem!
Mikor egy ködös őszi reggel
Lihegve minden elsuhan,
A messzeségből nevetve int a nyár,
Oly jó, hogy rám még egyvalaki vár,
Ó, kedvesem, ugye mi nem lopjuk el
Lelkünkől az életet,
Még őszbe hajlik életünk,
Mi ketten ugye boldogok leszünk?
S ha majd a mi fáinkról hullanak a levelek,
Szemünkől forró könny ugye nem pereg?
Mert szívünkben csak egyszerre múlhat el a nyár,
Mert ha Te nem leszel, én sem leszek,
S ha én nem leszek, Te sem leszel már.

Távozik a múlt

A múltó idő fekete köveire
Lassan rátelepszik a feledés
Pókhálót sző megtört szívemre
A bánat s a fájó keserűség

A régi utakon még valaki lépdel
De arcát fedi őszi ködlepel
Elmosódó fénye ím porba hull
Könnyes szemekkel távozik a múlt

Magam vagyok

Magam vagyok
Magam kovácsolta börtönömben
Arcomon végigfutnak a pillanatok
Melyekbe Te szótted az álmokat
S rád gondolok

Arcom a meggyötört hosszú évek titka
Melybe barázdákat szótt az élet ekéje
Ólombetűvel írva bele a nehéz éveket
S benne az elmúlt idők bús borúja
Kong fáradt néma percek

S többé már nincs visszaút
Csak kín gyötrelem és halál
A sárguló levél
Már porba hull

Kör a körben

Egy bezárt kör az életem
Kör a körben
Újra sosem kezdhetem
Kitörni vágyom mindhiába
Harcolok a létért
Teljes egymagamban
Társra vágyom segítsetek
Harcom harcát vívjátok meg

Egy arc

Egy arc a végtelenben,
A megpihenni vágyó
Nyugtalanság küszöbén
Bolyongó, senki vándora,
Lépteid mi vezérli,
Mi viszi, s hova?
Kóborolsz egymagad a nagyvilágban,
Mit keresel, mit kutatsz a félhomályban?
Helyed, bármerre mész,
Úgysem lelheted,
Csak az évek suhannak el
Némán fejed felett.

Körteszedés

Hull a körte,
Kipi-kopp,
Jaj, a fejemre
Hullott!

Odakapok
Nagy hirtelen én,
Jaj, búb nőtt
A fejem tetején!

Mikor végre
Betoppanok a házba,
Szegény anyám
Nem ismer a lányára.

Nagyot sikolt:
– Mi történhetett,
A fejedben olyan nagy búb
Hogyan nőhetett?

A fűzfa

Búsan magában
Egy fűzfa kesereg
Szél ha fűjdogál
Karcú törzse megreteg

Az alkony és az est

Mint két szerető szív
Mely lágy szerelmet keres
Egymást öleli szelíden
Az alkony és az est

Ébredés

A hajnal ezüst szirmain át
Kedvesem
Arcod édes pirkadását
Meglesem

Élet

Életem élete
Életed értelme
Életté érlelte
Életem s életed

Életem adom
Teérted
Te énérted
Lényem a lét
Életem a tét
S életünk a vég

A mulandóság küszöbén

Már remegő kezekkel simítom végig
A jelen számomra homályos virágait,
Arcomra könnyezve rak fészket a vén idő,
S eltörpülő homlokom szürke ráncában
Évek bús borúja kong fáradt perceket.
A harcos és kemény múlt süppedt izmaimba,
Rendre parancsolva még a szív érzékeny húrjait,
Utamon a volt idők poros vágyain ballagok,
Jövőbe látó szemem a múlt emlékein pihentetem,
S ilyenkor szívemben az évtizedekből előlép a végtelen.
Néha még a létező semmivel küszködöm,
S a nemlétező örök mindennel
Az elmosódott távolból olykor, ha ismerős hangok
Kedves, meghitt zümmögését hallom,
Bágyadt legyintéssel elmosolyodom,
Ha közte még fellelem
Egykori, szilárd, büszke éneket.

Én és a Kutyám

Vigyázó szemekkel reám tekint
E hűséges, jámbor állat,
Nem hagyja, hogy magányomban
Reám találjon a bánat,
Ha dolgozom, mellettem van,
Sétáimra büszkén kísér,
Tudja minden titkomat,
S farka csóvál, ha netán
A gazdája épp rossz útra lép.

***

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Világ

Föld-
Gömbön,
Ragyogó
Szivárványon
Látom a szép világot,
Felhők felett
Angyali,
Védett
Menny.

Jön a béke

Háború után
Béke, megnyugvás,
Jobb idő vár most rád,
Ez akár Kánaán.

Galamb repked
Fent az égen,
Békét jelent
Ez a népnek.

Lelkek nyugszanak,
Már nincs több harag,
Örömet gongat harang,
Boldogan, ember hallja.

Társát hú kutya
Már hazavárja,
A hős jön vissza,
Sebét így nyalja.

Családi ünnep,
Most már teljesebb,
Mosoly könnyebb,
Este így fényesebb.

Nem szól puskadurr,
Mi fülnek gyanús,
Nyaral a hadúr,
Mindenki nyugodt.

Tata
/HAIKU/

Tata városa,
Hol vízben úszó halak,
Nyugtató tópart.

Üde tó
/APEVA-változat/

Tó,
Vize
Most meleg,
Fürdés benne
Üde élvezet
Mindenkinek,
Kellemes,
Jó lesz
Ez.

***

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

BODÓ CSIBA GIZELLA

Őszi antológiák

Az őszi megérkezésének biztos jele, hogy megjelennek az antológiák, s útra kelnek az olvasókhoz. Az irodalmi társaságok sorra készülnek el az esztendő összegzéseként az év válogatásaival, vagy gyűjteményes összeállításokkal.

Így kerültek ismét a „Sodrásban”-ba 2018-ban is verseink, rövid prózáink, fotóink – válogatás szerint.

Nekünk, tagoknak „csak” annyi a dolgunk, hogy írjunk! Írásainkból könyvet varázsolni már az irodalmi társaságok vezetőinek /jó esetben segítőinek/ a feladata, hogy kötve-fűzve kezünkbe adják, vagy a Hálóra, Postára bízják repülését hozzánk, akik ezt összeadtuk, s az olvasókhoz, akik miatt készült. Reméljük, hogy sok év után is kíváncsisággal keresik meg az alkotók saját ismerős soraikat, és az ismerős alkotók sorait!

Az év végi antológiák mindig számvetések számomra is. Egy gondolatnak nyoma maradt a könyvlapok között, íróársak között, tehát valami kicsit tettem ez esztendőben. Ez fontos! Valljuk be, mindnyájunknak fontos! Folytonosság, mint a levegővétel!

Másfél évtized alatt több sort foglaltak el csak az antológiák a könyvszekrényemben. Valami, ami valameddig maradandó, s lehet, hogy amikor digitálisabb lesz a világ, akkor felbecsülődnek ezek a kézbe fogható, tapintható, már öregedő könyvillatú értékek, s lehet az is, hogy úgy értékek, mint melegedéshez tűzbegyűjtő! De bizakodom, hogy kulturális-esztétikai, művelődési értékek, melyik milyen színvonalon.

Kívánom, hogy sok évig legyünk még Sodrásban!

Egy másik ideai antológia, amelyről szólnék, amivel kezdeni akartam ezt a gondolatmenetet: fennállásának 25 éves fordulóján Kanadában megjelent egy finoman elegáns, A/4-es nagyságú Kaláka Antológia. 415 oldalon a Kaláka Szépirodalmi Folyóirat Antológiája.

Az alapító főszerkesztő, szerkesztő figyelmessége révén rögtön az elején olvasható ajánlás „elhunyt barátaink emlékének”, melyet 11 kortárs író neve követ. 74 alkotó került be e megtisztelő válogatásba, mely úgy tudjuk, egyszeri megjelenés, ettől egyedi!

Kaskótó István és Kamarás Klára munkája, szellemi terméke, szerzői remeke a havonta megjelenő Szépirodalmi Folyóirat, mely igényes kultúrát szolgáltat a világ magyarságának, s persze minden érdeklődőnek.

A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoportjából is vannak az antológiában, s olyanok is, akik valamikor Verslistatagok voltak! A folyóiratban havonta megjelenik a Kaláka Antológia elérhetősége, azon belül a megrendelési lehetőség!

Lapozzatok bele, kultúra és történelem, és mi ennek a történelemnek részesei lehettünk két nagyszerű ember által. Köszönet érte!

Őszi antológiák! Legyetek a tél kis mécsesei!

Utóirat

Hogy milyen sebességgel robog az élet, nem tudom követni szinte. Hiszen nemrégén írtam le e sorokat, s már készülnek az 2019-es antológiák!

Azt még nehezebben írja le tollam, hogy a Kaláka folyóirat ez évben már történelem, s hogy az egyszeri KALÁKA Antológia megjelenés búcsúzó volt.

Őrizzük meg becses kincsként – szép volt!

Baráti üdvözléssel:

Bodó Csiba Gizella

***

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

BORNEMISZA ATTILA

Amikor

Amikor álmomban kezedet fogtam,
arannyá vált ez az élet.
Amikor lelkeddel dalol,
szívemben él ez az ének.
Amikor mély gondolatban
kezünkben futnak a vérerek.
Akkor a szívem megdobbán: mennyire szeretlek tégedet!
Tulajdonképpen örökké nyár van,
szívedben kis állomás van.
Itt várod lelkem batárját,
lelkeddel tartsd ezt a lámpát!
Világít, szíved is megfürdik égi habokban,
Szemednek színében látom,
hogy nő a vérnyomásom.
Micsoda lélek a lelked,
veled kelek fel, én, ez a gyermek!
Lassuló szívedben lármám,
szemedben villan a látvány.
Mekkora szív a te termed,
lassuló gyönyör a lelked!
Látva a szívem batárját,
kezedben fújd el a lámpát!
Ölelj át, szoríts magadhoz,
örökre tán, a szavakhoz!
Lassul most lám, szívverésed:
ennyire szeretlek téged.
Legyen e versem most málnás,
kifelé nincs visszajárás.
Befelé él most a lélek,
hidd el, hogy fázom és félek.
Jöjj ide, kedves barátnőm,
itt van a szívem, e várrom.

Csupa szív társam a szépben,
örökké élsz már e vértben.

Jöjj ide bátran, ne kérdezd,
szívem a szíveddel érez...

S ez már az örökkévalóság!?

Akárcsak Mona Lisa

A vár romjain üldögél a Csoda,
és Nap mosolya lengi be a tájat.
Micsoda tárlat a te fényed az Időben!
Időtlen Mona Lisa-mosoly a Tied,
mely letekint az ősi város utcáira.
Te vagy a Csoda, mint Istennője a légnek,
visszatérnek a tavaszok.
Lelkemben kutatok,
de Hozzád hasonló Csodát nem tudok felmutatni.
Mint fényes lelkednek hatalmas fénycsóvjája világít,
nézd a házakat,
a te fényed süt reájuk és szépíti a tájat.
Modern aphroditéi a szépség arcodon
és Artemisz istennői mosoly hullámszik az Időben,
mert tetőtlen ez a tavasz, sem fény, sem virradat,
de tőled fényesedik.
Köszönöm ezt az élményt,
hogy szép szemeidben látom a holnapot,
és honlapokat igazít kezed, és nem lehet,
hogy elkerüljön a tiszta boldogság,
mert jó és szép vagy, és kinyílsz, mint egy virág,
ha elmosolyodsz.
A vár romjain üldögél a Csoda,
ami most ránk ragyog időtlen mosolyával...
Veszprém várának romjainál, a Balaton széles partjainál a víz
gyönyörködött a Csodában...

Bölcs és apostol

Agyak, ti szellemi koncentrációs táborok,
Kezek: hogyan is nyúlhattok a ravaszhoz...
Ilyenkor, alkonyatkor piros forradalom tűz az égen,
S a szél közelében fehér szüzek a fák. Szerelemre erősek.
Nemsokára napot hoz, szinte csodát ígér a nyári szünet.
Zöld fejüket nem hajtják le a kertek,
Ne szégyenkezzenek,
Mikor a fekete halál szörnyű szitokkal
Ki-kilobban a csőből...
Nemsokára a „kikelet” jön,
A porcelánszirom összeverődik,
Könnycsepp ázik a göröngyön.
Termő anyaföld ez a föld:
Termő-gyönyörű az asszonyok gyümölcsfa méhe,
Micsoda nyugalom, szelíden szél kel,
Hogy a rügyekből kipattanjon a béke,
Micsoda fegyelem,
Hogy az ész-labirintban
Legyőzze az ember Minotaurust...
Figyelő szem, hogy az elme
Meglelhesse a carcinoma károkozóit,
Micsoda mózesi hit,
Hogy a tengeren átvitt nép
Magot vethessen a földbe,
S kenyérre elég rozsot arasson.

El a kezekkel a ravaszról,
Szerelem, tiszta szerelem kell,
Hogy tisztább, bölcsebb legyen az ember...
Legyen bölcs és apostol.
Odakint szél tombol,
Isten üzente ezt a FÖLDNEK...

***

Irodalom csoport a Facebookon:

<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>

BUDAY ANIKÓ**A hit ereje**

Ragyogó napsütéses téli reggel volt. A levegő tiszta, szinte harapni lehetett volna. Hattagú vidám, nevetgélő, bohóckodó fiatal társaság igyekezett a felvonóhoz sítalpakkal felszerelve. Felérve a hegyre elfoglalták szálláshelyüket, ittak egy csésze forró teát, és egymást ugratva azzal, hogy ki ér le előbb a pálya végére, elindultak a lesiklópálya felé. A csapat három nőből és három férfiből állt. Látszott rajtuk, hogy jól összeszokott társaság az övék. Mindegyik lábán sítalp volt, kivéve az egyik lányén, Szofién. Ő inkább a sétát választotta lesiklás helyett. El is indult a fákkal benőtt kis liget felé, ahol táblák jelezték a sétálni kívánóknak az utat. Gondolataiba mélyedve sétált, élvezte az enyhén csípős hegyi levegőt. Messziről hallotta barátai vidám hangját, ami őt is jó hangulattal töltötte el. Aztán egy nagy csattanás térítette magához elmélyült gondolataiból. Ijedt kiáltások hallatszottak a pálya felől. Rosszat sejtve, remegve rohant vissza társaihoz. Szemével párját, Dávidot kereste, de nem látta sehol. Futott a többiekhez, akik egy ájult testet álltak körbe ijedten, falféhr arccal. Mikor lenézett a mozdulatlanul fekvő testre, döbbsen láta, hogy Dávid fekszik a hóban. Mozdulni sem tudott, nem tudta, mennyi ideig állt ott tehetetlenül, csak messziről érezte, hogy valaki az odaérkező orvossal beszél, majd autó, később egy helikopter hangját hallotta. Mindezt úgy élte meg, mintha nem is vele történt volna, kívülről, dermedten érezte, valaki a karjánál fogva vezeti egy kocsit felé, majd a kocsi elindul a mentőautó után. A kocsiban lassan kezdett a sokktól magához térni, és ekkor kezdte megérteni, mi is történt a hegyen. Feri, a társaság egyik tagja mesélte el; Dávid sílécét egy nagyobb kő vagy jégdarab megdobta, nem tudta tartani az egyensúlyát, így fejfelé nekihánt a szélén álló fának. Mire odaértek, már ájultan feküdt, még nem tudni, milyen sérüléseket szenvedett.

A kórházba érve órákat vártak, mire a műtőből kijött egy orvos, aki közölte velük, Dávid koponyasérülést szenvedett, megműtötték, de kómába esett. Nos, ez az állapot tarthat egy-két napot, egy-két hetet, de akár sokkal hosszabb ideig is. Ezt most még nem lehet megállapítani, itt az idő fog eldönteni mindent, és Dávid fizikai állóképessége. Elindult egy nagy csata, amelyet Dávid szervezetének egyedül kell megvívnia. Szerencsére fiatal, erős, sportos, így jobb esélyekkel indul.

Szofi minden áldott nap bent volt a kórházban. Ellátta Dávid körül a napi teendőket, mosdatta, fésülte, tornáztatta, forgatta, masszírozta Dávid testét, közben folyamatosan beszélt hozzá. Mindent elmesélt, ami aznap történt vele, régi emlékeket idézett föl közös élményeikről. Fáradhatatlan volt. Csak akkor pihent, ha Dávid szülei, vagy egy-egy barát felváltotta. Mi, nővérek csodálattal néztük ezt a törékeny kis teremést, ahogy harcol az idővel szerelméért. Két hónap után közölték vele az orvosok, nem sok remény van arra, hogy Dávid valaha is magához tér. Készüljenek fel a legrosszabbra, mert, ha esetleg csoda történne, és mégis magához térne, akkor sem garantálható, hogy teljes életet tud majd élni. A vékony, filigrán Szofi, mit sem törődve az orvosok véleményével, rendületlenül ott volt Dávid ágya mellett, simogatta, fogta a kezét, és arról mesélt, milyen szép is az élet, Ő tele van hittel, reménnyel, és úgysem hagyja Dávidot a másik oldalon, vissza fogja ráncigálni ide, az élők, a fény és az élet felé. Teltek-múltak a hetek, lassan kitavaszkodott, de Dávid még semmi életjelet nem adott magáról. A gépek hangja, Dávid kicsit nyitott szeme és Szofi fáradhatatlan meséje töltötte be a szobát. Szofi, akire már mi, nővérek csodálattal néztünk, lefogyott, szeme beesett, karikás lett, de valami különös erő és fény sugárzott belőle. A mesék soha nem fogytak el, mindig vidám, örömteli szavakkal beszélt Dávidhoz. Mi néha egy kávéval vagy teával kínáltuk. Ilyenkor mesélt harmonikus kapcsolatakról Dáviddal, és biztos benne, Dávid visszajön hozzá. Egyik nap, már jól benne jártunk a tavaszban, Szofi a nyitott ablaknál állt, Dávidnak mesélt az ébredező természetről, arról, hogy

minden újra élni kezd, a madarak fészket raknak, a virágok szirmot bontanak, zsong, éled minden, majd egész közel ment az ágyhoz, Dávid kezét a hasához húzta, és azt mondta Dávidnak: „Nézd, érezd a kezeddél, itt is új élet kezdődik. Egy csöpp, pici kis csoda növekszik, aki csak arra vár, hogy felébredjen az apukája. Igen, Dávid, gyere vissza, nyisd ki a szemed, új csoda vár itt rád. Az élet csodája.” Közben folytak a könnyei Dávid kezére, amit szorosan körbefont keze, és kedvesen nyomta oda szépen formálódó pocakjához. Ekkor Dávid keze lassan, de szemmel láthatóan megmozdult. Mintha a gyermek szólt volna hozzá: „Hé, ébresztő, elég az alvásból, itt vagyok, muszáj, hogy ébren várj rám, ha kijövök ebből a pocakból!” Jöttek az orvosok, megvizsgálták Dávidot, és közölték Szofival, megkezdődött az ébredés. Szofiból sugárzott az öröm, de nem volt meglepődve. Ő tudta, hogy nem történhet másképp, hite elég volt, erőt adott mindkettőjüknek. Soha, egyetlen percre se adta föl a reményt. Győzött! Mikor pár hét múlva elhagyhatta Dávid a kórházat, Szofi ragyogott. Láttuk a szemében azt az erőt, ami hitével és soha el nem múló reménnyel segítette párját vissza a fényre, az életbe.

Apevacsokor

Szent
ima,
szívemből
és lelkemből
kiszakadt fohász.

+
Gyöngy,
ezüst
csillanás
a pókhálón,
hajnali pára.

+

Egy
világ
az, amit
hoztál nekem
ölelésedben.

+

A
templom
lelkünknek
menedéke
csendes imára.

+

Az
alkony
misztikus
lány színével,
békével tölt el.

+

Csak
kérdezd
a folyót,
merre járt, halk
csobogás mesél.

+

Ha
tavasz
virágzik,
menyasszonynak
öltöznek a fák.

+

Ott,
hol az
igazság
hiányzik, nincs
értelme szónak.

Haikucsokor

Tengeri csillag
régi szerelmi emlék
polc öreg dísze

+

Mindig tudtam hogy
megtalállak lelkünket
ezüstsál tartja

+

fagyott lelkem már
olvad szemed tüze ég
lelkemig hatol

+

A tó tükrében
csillagok mesélik a
holdnak titkukat

+

Folyóba omló
ágak távoli földek
illatát érzik

+

Préselt virág egy
imakönyvben százéves
románc emléke

+

tolvaj járt erre
szívemet vitte szíve
helyett cserébe

+

Fán áttörő fény
csipkemintákat táncol
fal oldalára

+

Ringó csónakom
álmodozásra készítet
szellő fúj hozzám

+
Tavasznak üres
a keze de öléből
dús virág fakad
+
Szívem titkát csak
szélnek mesélem tavasz
virult ki benne
+
Táncmozdulatok
sora lelkünk érzelmét
mesélő ritmus
+
Száras fa ágán
esőcseppek csillognak
siratják múltját
+
Szél fújta szikla
tengerbe veti arcát
habokba merül
+
Tó kék vizében
tükörképének hattyú
udvarol bőszen
+
Szép lelkedbe ma
bekéredzkedtem örök
albérlőd legyek
+
Angyal szállt el a
lelkem felett törölve
bús emlékedet

***

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

/évszak/váltás

elnyűtt bocskorában
harsog a tél
utolsó táncát
már eljártá

álmából ébred
a pattanó rügy
tavaszdicserő
trilla suhan
az éteren át

új reményekkel töltődik
a keresztre feszített
napsugár
újrazöldült fűben
remeg március illata

rád gondolok

homályos tükörben
már csak árnyékok éled
felidézett csókjainkon
jégvirág nyílik

talán egy forró alkonyon
mikor tücskök zenéje bágyaszt
megfakult közös emlékeinket
szélnek eresztem

Haikucsokor határ témára

mezőtáblákon
vége-nincs párhuzamban
mennybe ment vágyak

ringó kalászkok
vércseppekben bókolnak
vajúdik a nyár

pőre út menti
fák sora levetkőzték
gátlásaikat

hajnal peremén
vérzik a csipkebokor
dér-marta ágyban

kései őszben
fekete károgásban
ragyog a határ

fénytől vert mezők
rejtik új élet reményét
vágyak vánkosa

hófehér lepel
alatt kushadnak a fák
teher vagy áldás

csönd sikolt kies
tájakon kicsipkézett
terítő a lét

tél tör utat a
reményteli vágyakon
jeges fulladás

CSEKE IBOLYA

Ez a föld az otthonod...

Érezted arcodon a simogató napsugarat?
Rakosgattál sorba színes kavicsokat?
Nézted a szelet, mikor bárányleveleket kergetett?
Bámultad viharban a földre hulló cseppeket?
Eső után született szivárvány a szemedben?
Volt fészekből kiesett fióka a kezervedben?
Hallgattad bíbor színű estén tücskök koncertjét?
Kóstoltad az őszi erdő zamatos gyümölcsét?
Érezted a gesztenyevirág bódító mézillatát?
Szívtad magadba a hajnali erdő páráját?
Feküdtél csillagokat bámulva az éji ég alatt?
Lehajoltál a fűbe, hogy megszagold a virágokat?
Láttál már csivitelő fecskerajt a villanydróton?
Álltál mozdulatlan, mert pillangó pihent a válladon?
Gázoltál térdig hűs vizű patakban?
Repültél sasmadárként álmodban?
Hallottad a búzamezőről föltreppenő fácánokat?
Sétáltál tóparton, hol békák kuruttyoltak?
Oltottad csobogó forrásból szomjadat?
Szárította nyári szellő könnyes arcodat?
Szaladtál madárdalos reggel harmatos fűben?
Kergetted szalmakalapodat pajkos szélben?
Megcsodáltad már, mily gyönyörű a természet?
S tiszteled benne a legkisebb életet?

Örülj, míg láthatod a tiszta, kék eget!
Míg hallhatod a zümmögő méhsereget!
Csodálatos a Föld, mely az otthonod...
Ugye minden mocsoktól megóvod?!

Holdas éjen...

Holdsugarat ringat az este...
Tó tükrében magát kereste
Hullám fodrán fénye reszket
Ezüstarcán álom rebben

Susog a nádas szél ölében
Csónak ring az éjsötétben
Csillagszeplők hunyorognak
Éj palástján kuporognak

Éji vadnak szeme villan...
Egy pillanat, majd elillan
Komor felhők sorakoznak
Baljós árnyak elsuhanak

Fűzfa lombja tóba görnyed
Öreg törzsét szél gyötörte
Nem adta fel, dacból még él
Végzetével majd megbékél

Sétál a Hold égi útján
Nem tűnődve régi múltján
Utoléri majd a hajnal
S betakarja arany nappal

Sors kivetettje

Meghúzta magát egy kihalt zugban
Senki nem látta, mikor könnye kibuggyant
Meleg otthonról rég nem álmodott
Már Istenéhez sem fohászkodott

Múltba révedő párás szeme látta
Élete medrének hol szakadt gátja...
Valaha volt családja, boldogsága
De már összeomlott a méltósága

Minden napja küzdelem volt az ételért
Lehajolt az eldobott kenyérért...
Szorongatta összekoldult filléreit
S alkoholba fojtotta vad lidérceit

Lét határán kóborolt a jelene
Nincs már holnapja, csak kihűlt teteme...
Lassan távozott belőle a lélek
Nem kísérte útját angyali ének

Ládába teszik megfagyott testét
Nem cipeli tovább az élet nyűgét
Tűzre vetik koszlott rongyait
Mint mostoha sorsának kopott romjait

Csak egy girhes macska fogja még keresni
Rajta kívül e földön nem szerette senki
Nincs, aki elmondjon érte egy imát
Csak a Teremtő látja benne a fiát

Emlékezet

Távolodó múlt selyemfátylán
Mint ködbe veszett foszlány
Átszüremlik az emlékezet:
Fájtam már magamnak eleget

Pusztába kiáltott érzéseimre
Visszhang válaszolt a kérdéseimre
S az értelem gyakran ellenszegült
Mert hamis az álom a valóság nélkül!

Alkony bíbora nyugtatja most szemem
Sutba dobott vágyaim újra előveszem
Karon fog és magához húz a valóság:
Nem itatom már könnytől ázott párnám

Jövő ingoványára két lábbal lépek
S ha térdig kell gázolnom, akkor sem félek
Hiszek magamban: nem lep el a sár
Szívem lakatján sem nyikorog a zár

Vers a gonoszsághoz

Sorsod süppedő sarában térdig gázolsz
Vonszolod száthalmas életed, de mást vádolsz
Húsba maró szavaid, mint a kígyó mérge
Durva posztó a lelkednek sivár kerge

Egyszer tekints vissza, hogy lásd a múltad mocskát!
Talán ráébredsz, milyen sok keservet okoztál
De hiába iszkolsz majd... magad elől nem menekülsz!
Vagy a lelkiismeretteddel is szembeszegülsz?

Örülj, ha van Isten, aki majd megbocsájt!
Ha mégsem parancsolsz magadnak megálljt...
Ha szíved sivatagában egyszer mégis nyílik virág...
S ha könnyeiddel öntözöd, szemedben még gyúlhat világ...

Görnyedve...

Legjobb dolgok a szemünk előtt vannak
Csodák mellettünk mégis elrohannak
Hiába nyúlunk utána, már késő
Csak szívünkben ejt új sebet egy véső

Belénk maródik minden elmúlt remény
Életünk egy elszalasztott sorsregény
Görgetjük ordító vágyainkat
S elveszítjük legszebb álmainkat

Hitünket tépázza sok csalódás
De nem marad más, csak a vívódás
A boldogságot hajszoljuk szüntelen
S minden napunk verejtékes küzdelem

Harcolunk magunkkal, s a nagyvilággal
Szívünk mélyébe fúródott szilánkkal
Saját sebüinktől mások is véreznek
Bár ők is csak a szépre éheznek

Miért cipeljük görnyedve terhünk?
Letenni a kint miért nincs merszünk?
Miért kapaszkodunk körömszakadva?
Csak a földet nézzük, fejünk ' lehajtva...

Kóborkutyához...

Csak kenyeret koldult
Félelmében mordult
De kővel dobták meg
Jutalma az ütleget

Rühes bundában fázott
Egy meleg zugra vágyott...
Simogató kézre
Hogy valaki vegye észre

Kinek hűen szolgálna
Kit örömmel haza várna
Köszöntené farkcsóválva...
Mert nem lenne többé árva

Most elkopott talppal
Utat rója éjt s nappal
Kit a sors úgy hajszol
Élelemért harcol

Szánakoznak rajta...
Vajon milyen fajta?
„Csak egy korcs” – mondják
Arcukon fásultság

Emberek, segítsetek!
Lelketekből merítsetek!
Szívetekben irgalommal
Nézzetek rá bizalommal!

Lehetne egy örök barát
Ha jutna neki igaz család
Jusson eszetekbe:
Ő is Isten teremtménye!

Ne keress démon!

Ne keress magadnak démon!
Sors keze osztja a pofont...
A gond majd úgyis megtalál
Ha nem állsz föl, csak bedarál

Mint a mérgezett nyílak
Eltalálnak gonosz szavak
Nem is kell rád céltábla
De a végén tiéd a számla...

Lelked ne mutasd fájni...
Ha bárki bele akar vájni!
Csak sebet marnak beléd
Majd sóval hintik hegét

Ne keress magadnak démont...
Hogy ne te legyél a célpont!
Ne menj elébe a bajnak!
Úgyis a fejedre csapnak...

Múza csókja...

Te, ki olvasod a versem
Tálcán nyújtom neked lelke
Benne vagyok minden sorban
Szívem dobban minden szóban

Ihlet fakaszt gondolatot
Örömet vagy búbánatot
Csokrot kötök érzelmekből
Meríték az életemből

Túláradó lelke Tava
Hullámot vet minden szava
Álmaimat széjjelszórom
Vágyaimmal megbirkózom

Te, ki olvasod a versem
Életemből kapsz egy percet
Gondolatod befogadod
Múza csókját neked adom

Apeva

egy
élet
oly kevés,
hogy végigéld
minden álmodat

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Bolondos mondókák – Oroszlány

Az én városom Oroszlány,
Az én babám volt egy porosz lány,
Sajnos megette egy oroszlán.
Új babám egy orosz lány,
Fél, hogy megöli őt is az oroszlán,
Ne félj, kedvesem, te orosz lány,
Nem tud felfalni az oroszlán,
Mert megülte a hasát a porosz lány,
Így megdőglött az oroszlán.

Mese a csillagszemű lányról

Megszökött egy pajkos napsugár,
Emberré lett, kalandra várt.
Milyen a föld, milyen az éjszaka,
Milyen, ha az ember a nap fia?

Mint a vére hullató fogyó fény,
Halkan ráköszönt, fáradt lelkekre
Ráterült a lopakodó alkony.

Az a lány, az a lány! Jó lett volna,
Ha nem járt volna arra soha tán!

Buszmegállóban, ahol mellé állt,
Csillagszemébe hosszan nézett,
Tekintetük gúzsba kötve
Ott parázslík a végtelenben.

Elvitte a busz Miskolc felé, nem tudja,
Ki volt, honnan jött, hová ment.
De mintha ezer év óta ismerte volna Őt.

Ráhagyta csillagszemét, ráhagyta
Bűvös tekintetét, különös nap, más,
Mint a többi, soha nem tudta feledni!

Nem találta csillagszemét, sem a
Buszmegállóban, a nézések fényében,
Sem az égen, felhőtlen éjszakákon,
Hiába kereste, hiába kutatta, pedig
Pillantása csak másodpercnyi volt!

Álmaiban még mindig látja Őt.
„Hiáavalóság, minden hiáavalóság!”
Szólt a prédikátor, eltűnnek,
Kiegésznek csillagszemek! Szív és ész!
Megnyílt alatta a föld, felette az ég!

Egy holdsugár két csillaggal földre szállt,
Őrzi titkát, ne tudja senki se, mennyire fáj!
Őrült dolog, kín és szenvedés, szerelmes lett,
Ki volt Ő? Ki volt Ő? Ó, mily csodálatos!

Ott, azon az alkonyon, mikor
A napvére hullató fogyó fény kihunyt,
Elbújtak a csillagok, komor sötét lett,
Feljött a holdanya, szigorú volt,
Nem alkudott, hívta lányát haza,
Nem lehet máshol az otthona!

Hol volt, hol nem volt,
Valahol, valamikor volt
Egy csillagszemű lány.

Várakozás, reménykedés,
Fájdalmas, meddő idő után
A tékozló napfiú
Atyjához végül visszatért.

Via Dolorosa

Egy hosszú nap után hazafelé mentem,
Jézus jött velem szembe az úton,
Ki akartam térni, le akartam térdepelni,
Izmaim nem engedték,
Szólni akartam, nyelvem meg se moccant,
Közelebb jött hozzám, szemembe hosszan nézett,
Megölelt, és én csak sírtam, sírtam, sírtam.

Nevemem szólított, és útravalóul mondta:
Aki Jézus Krisztust, engem szeret és követ,
Annak utolsó földi útja nem lehet más,
Csak a Via Dolorosa!

Álmomban
Jézus Krisztus Urunkkal találkoztam.

Telihold

telihold a Holt-Tisza fölött magányosan
derengő fényében árnyak úsznak
a víz mint alattomos lomha szörny
lopva néz ránk a nádas sűrűjéből
bizalmatlan figyel a bedőlt fák ágai alól
lassú a telihold útja hullik ránk
lila könnyű fátyla ráterül mindent elborít
hintázik az égen észrevétlen megremeg
szánakozva nézi a haldokló vizet

bóbiskoló stégek jelzőfények árnyak emberek
néha hangfoszlányt hoz a víznek lassú sodra
néha csobban a víz halak levegőt harapnak
áttetsző finom szőtt háló a lég
emberek stégek fák és tükröződő mása
összeolvadt lidérces tompa némaságban

valahol halat fogtak vergődő csobbanás
mozgás a stégen sietős mondatok
feloldódnak a libbenő csöndben
a Holt-Tisza zord magánya ránk szakad
meleg levegő álmot hoz hosszú az éjszaka

éjfél lett és valami furcsa mozgás a parton
koboldok jönnek libasorban színes maskarában
kezükben csengő apróka lobogó fáklya
járnak stégtől stégig énekelnek
pajzán koboldtörténetet beköszönnek
mennek tovább míg a telihold le nem megy
a tömör éjszakába hoztak valami talmít

jaj nektek halak most csak szonár szemek nézegetnek
jön majd a robotok világa ahol kijelzik súlyod mennyi
milyen hosszad ennivaló vagy vagy mutogatni való
tudják hol rejtőzöl akkor fognak ki amikor akarják
egér lesz a robotok macskajátékszere
lehetsz apróka keszeg hatalmas rablóhal egyre megy

jaj nektek emberek robot lesz minden mire ember vágy
robot fog takarítani robot fog főzni robot fog lakást építeni
robot vizsgál meg adja gyógyszerünk minden programozott

fő párkapcsolat ember és robot
ritkaság az ember-ember pár
a robot tökéletes társ tökéletes szerető
ha nő gyermeket akar örökítő magot vehet
magasság súly alkat bőr és szemek színe
milyen a képessége és milyen a neme
számtalan szempont szerint
csak a szegények kitaszítottak
élnek majd ember-ember életet
minél több a pénzed annál tökéletesebb a robotod
nem lehet tudni ki az ember ki a társa
jövő emberi lét ki kezeli a sorompót

fáradtan ébredek didergek
szemben a nád előtt foszló pára
a víz megélénkül kis halak köröznek
éhes rablók lesnek rácsapnak
hullámszik fröccsen a víz élet és halál
mit ér az élet halál nélkül
mit ér a halál élet nélkül
azt tudják a dőre cuppogó halak
az élet néha csak egy falat

nem fogtunk semmit kapás se volt
egy meleg kávé jólesne
Laci öcsém már hozza is
gőzölög forró szinte süt
vérré válik bennem mondaná apám
lenge szellő poshadó víz szagát hozza
új nap kezdődik

Bolondos mondókák – Hajdúböszörmény

Hajdúböszörményben
Egy bős örményben
Bolha ül bő szörmében.

Cseresznyét terem a cseresznye virága

távoli fák ágain leng a kikelet színes üde sálja
tavaszi kertemben már nyílik a cseresznye virága
jövök majd nézzem jövök hogy érezzem mily pompás
piros illatos ropogós gyümölcsöt terem majd a fa
jöttem emberféle szaggal jöttem bábeli zavarból
kik akarnak majd szedni cseresznyefáról barackot diót
mert partra vet a folyó kiszárad a tó
kél a nap nyugatról anyám mosolya elfakul

DOBÓ GEORGINA

Búcsú a szerelemtől

Búcsúzom, s ez mindig fájdalommal jár. Fáj, mert nem sikerült tán.
Nem sikerült jól szeretnem Téged, sem másokat.
Bár megtanítana valaki, hogy hogyan kell.

Búcsúzom Tőle, Tőled, mindenkitől, kinek párja lehettem,
kinek párja voltam.

Búcsúzom, SZERELEM.
Kérlek, ne kínozz többé engem ennyire!
Felejts el egy ÉLETRE!
Kérlek, szűnj meg örökre létezni, téged éhezni.

Szerelem-haiku

Szeretve élni
Boldogság és küzdelem,
Harcok Egymásért.

Kínpad

Fájó Létem vedd
El, Élet! Értelmetlen
Minden! Kínpad vagy.

Fájó fogak

Fogfájós éjjel
Elkerül az álom. Rád
Várok. Vajon jössz?

DÓCZI HAJNAL

Belső szárnyalás

Magasra! Magasabbra!
Álmodta a lány.
Meddig repülnél?
Kérdezte volna az
Ébrenlét.

A kérdés és válasz
Nélküli álomvilágban
Nem volt megszabott
Határ – bármeddig.
Ez Jó!

Repült a lány az
Elérhetetlenül távoli
Szférák felé, kibontatlan
Szárnyakkal – maga lett a
Szárnyalás!

Hangtalan térben,
Csendhúrokon
Játszottak az érzések
Többszólamú lehetőség-
Dallamot.

Rajta hát! Hívogatták
Kipróbálásra a vágyak
Piciny üzletei, felkínálva
Megélésre élményeik.
Lehet!

Szabad a szárnyakat
Kibontani – belemerülni
Az Újba, a Másba, egy
Lehetetlennek vélt világba,
Ahol:

Az elvárás, a megfelelés
Ítélező ruháit átszabták,
Az egyediség végtelen
Zsinórjával hímezték,
Szabadon.

Viselték, keresés nélkül,
Hagyva megjelenni mindazt,
Ami megszületni akart
Általuk legbelülről.
Hogyan?

Bátorság volt a fegyverük,
Elfogadás a pajzsuk, melyet
Egy láthatatlan anyagból
Öntött formába a Szeretet
Kovácsa.

Hagyták magukat áramolni
A természet egységének
Össztáncába, s meghallani
Belső, vezető csendjük
Hangját.

Alámerültek az elfelejtett
Ősbizalom medrének
Ismeretlennek vélt
Biztonságába, s nevettek.
Felébredés!

Énekelték az egyszólamban
Megírt, egységbe hívó dallamot.
Összefogtak – Fény áramlott.
Szerették a Szeretetet magukban,
Egymásban!

A belső önfeledt szárnyalásból
Egy szivárványfoltos, végtelen
Lehetőségmezőre érkeztem, s
Önmagamként érzékeltem:
Írok!

FARKAS ERZSÉBET

Együtt mindent legyőzünk

Az állatok békésen éltek az otthont adó erdő védelmében. Dús lombkoronák, és a sok bokor termése biztosították az ott élők táplálkozását. Sajnos ez a béke életveszélybe került, amikor az ember megjelent a területen. Egyre több fát vágtak ki, ezért sok állat elveszítette a rejtékhelyét.

Egyre beljebb kellett menekülniük az erdőbe. Ezért elhatározták, hogy félreteszik a különböző fajok közt néha előforduló elmentéket, és összetartva elmennek új otthont keresni, de tudták, hogy békés vidéket egyre nehezebb találni, mivel az ember mindenhol pusztít. A sok erdőtűz is fenyegette az ott élőket. Összegyűltek kicsik-nagyok, hogy megvitassák, mit tegyenek. Eldöntötték, hogy keresnek olyan helyet, ahol biztonságban élhetnek. Fájó szívvel indultak útnak, féltek, vajon találnak-e valahol olyan helyet, ahol boldogok lehetnek. Az erdő szélére érve még egyszer hátranéztek, s aztán szomorúan mentek tovább. Érezték, hogy egymásra lesznek utalva. Tudták, nem lesz könnyű megtalálni a megfelelő helyet, amit otthonuknak érezhetnek. A hosszú úton haladva sok akadályba ütköztek. Forrón perzselt a nap, ezért sokat szenvedtek a szomjúságtól, és az élelem is kevés volt. A fáradtságtól nehezen tudták kikerülni a sok kidőlt fát. Egy szegény őzike beleesett egy csapdába. Megijedt, azt hitte, soha nem kerül ki onnan, de a medve segített neki úgy, hogy odagörgetett egy kidöntött fát, amire felmászott az őz, így megmenekült. Ahogy tovább mentek, újabb csapda állta útjukat. Ezúttal a medve lépett bele a hálóbába, amit az emberek raktak ki, hogy azzal állatot foganak. A mókus azonnal a segítségére sietett, nyugtatta a medvét: „Ne félj, kiszabadítalak!” Addig rágta a hálót, amíg a lyukon ki nem fért a medve. Tovább indultak, de érezték, hogy ilyen fáradtan nem jutnak messzire, ezért úgy döntöttek, megpihennek. Másnap napfelkeltekor ébredtek, és indulhattak tovább. Sok erdőt, mezőt hagytak el, ott élésre egyik

sem felelt volna meg. Kezdték feladni a reményt, hogy megtalálják egyszer az igazi otthont, ahol nem kell félniük az emberek tevékenységeitől.

Elértek egy útelágazáshoz, s azon gondolkodtak, merre menjenek tovább. A könnyebbnek látszó utat választották, de megbánták, mert átláthatatlan, bozótos területre vitte őket, ahol képtelenek voltak még előre jutni is. Megtanulták, hogy nem mindig az a jó, ami könnyűnek látszik, sokszor a nehezebb út vezet a célhoz. Így visszatértek az elágazásig, és elindultak a másik irányba. Ez az út is tele volt nehézségekkel, göröngyökkel, hegyekkel, völgyekkel. Egymást biztatták, hogy „Gyerünk, menjünk, talán már nincs messze az a hely, amit keresünk!”

Felértek egy magas hegyre. Csodálatos táj tárult eléjük. Hatalmas erdő, nagy fákkal és ígéretes bokrokkal hívogatta őket. A látvány erőt adott az állatseregnek, hogy elérjenek addig az erdőig. Odaértek, és alig hittek a szemüknek, közelről még szebb volt, és tele mindenféle terméssel, magvakkal, gyümölccsel. Letelepedtek és benépesítették az új otthonukat. Megegyeztek, hogy mindig összetartanak, bármi történjen is ezután. Ezzel az új hellyel nemcsak otthont találtak, de örök barátok is maradtak, megtanulták, hogy együtt minden nehézséget és rosszat legyőzhetnek.

Remény

Hosszú út van már mögöttem
Nem tudom mennyi van még előttem
A múltban sok volt a vakvágány
A jövőben nem tudhatom mi vár rám
Szeretném megtalálni azt az utat
Amely végre örömet és boldogságot ad
Mert eddig csak pokoli utakon jártam
És mindenhol csalódtam e világban
Jó lenne azt az ösvényt megtalálni
Ahol már nem bánt meg senki
Talán megtanulok újra nevetni
És az emberekben újra megbízni

Egy süni története

Csodálatos napsütésre ébredve úgy gondoltam, jó lenne sétálni az erdőben, amely nincs messze. El is indultam, és hamar elértem az erdő széléhez. A fák nagyon magasra nőttek, s eltakarták a napot. Befelé menve az erdő sötétsége vett körül. Nagyon félelmetes volt. Egyszer csak furcsa hang ütötte meg a fületem. Mentem a hang felé, míg egy árokhoz értem, benne sírt fájdalmasan egy süni. Kivettem a gödörből.

Úgy látszott, hogy nem sok élet van benne. A tüskéi is el voltak gyengülve. Gyorsan hazarohantam vele. Kibáltam a családomnak:

– Gyertek ide, nézzétek, mit hoztam!

Nem örültek, ahogy én azt vártam.

– Miért hoztad haza ezt a sünit? Úgysem fog ő már meggyógyulni, csak a gond lesz vele!

– Én legalább mindent megtettem érte – válaszoltam –, nem fog gyötörni a lelkiismeret.

Betettem egy ládába. Szegény nagyon megsebesült. Ki tudja, mióta volt a gödörben, biztos kiszáradt, éhes, a fák gyökerei is megsebesítették. Adtam neki tejet és almát, bekötöztem a sebeit. Minden nap ápoltam, míg azt nem láttam, már egészséges. Úgy gondoltam, itt az ideje visszavinni az erdőbe, ahol találtam. Fel-emeltem, és a hegyes tüskéi megszúrták a kezem. Ennek örültem, mert ez is azt bizonyította, hogy meggyógyult. Ruhába tettem, hogy ne szúrjon, és elvittem az erdőbe. Majd kis idő múlva újra furcsa hangot hallottam az udvarról. Kimentem, hogy megnézzem, mi ez a hang. Meglepetésemre ott volt a süni, körülötte kicsinyei. Igazán meghatódtam. Bekiabáltam a családomnak:

– Gyertek ki, nézzétek, ki van itt! Ez a süni nagyon hálás, és hálája jeléül elhozta bemutatni a kis családját.

Körbeálltuk, és együtt örültünk nekik, hogy a kis süniknek nem kell az anyjukat elveszítve élniük. Én csak annyit mondtam: „Látjátok, nem szabad feladni a reményt, és nem szabad senkiről és semmiről lemondani, mert történnek még csodák ebben a világban!” Remélem, hogy ez a kis sünicsalád boldogan fog élni, bajoktól mentesen.

FEHÉR MARTIN

Különös

Nyármelegbe dermedt
vonagló éjszaka.
Hangosan fuldoklik
az út mellett álló fa.

Minden szívverése
egy különös ítélet.
Magához ölel, megszorít,
majd eldob a végzet.

Amerre halad,
rémisztő csend lesz.
Összevisszaságot gyűjt
az élére állított rendhez.

Sötét

Kitárult messzeség,
örökre bezárt kapuk.
Fényt ad a szürke ég,
de én mégis magam maradok.

Rettenetes szemmel,
mint az éber álom, úgy hunyorog.
Félelemben feszült fej,
akár a lelketlen zsoldosok.

Elmerült a hitvány porba
a térdre ereszkedett emlékezet.
Úgy hisszük, tán igaz volna,
mi soha nem is létezett.

Tűröm tehetetlen,
miként eggyé válik:
a bűn és a lelkiismeret.
Mit mondjak, ha igazam úgysem lehet?

Foszló jelen

Megül az átok-marta zöld gyepen
a kételyekbe fulladó, foszló jelen.
Valóság-mámor, színes kép, hangosan esik
az ablakpárkányról lezúduló porceláncserép.

Bűnök-marta, iszapos árok,
könnyzápor hull alá, eljött az átok.
Halott este, köd-borította város
ábrándokba gázol a valóság, most.

Nap-égette szelíd síkon,
időt vesztett bálvány-hídon,
szembekerül a tömeg és a kor,
majd együtt keresi, hogy ki bitorol.

Kínszínpad

Meg nem fogott szomorúság,
és a hit nélküli világ; korhadt ajtaján
kopogtat a holnap.

Nyomorult igazság, gyötrődő
kínok között; hol vagy?
Talán ez is csak egy új lap.

***

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

GYŐRI NAGY ATTILA

Kié a szó?

hagyom a napsugarakkal simogatni magam
az ideges napi rutin darabokra szakad
lassan rátalálok a fantáziára
e kedvesen mosolygó ismerősre
ki meggyújtja nekem a parazsat
és neked viszi a szavakat
felettem a szivárvány, szívem kitárt
a természet hangja hozza a csodát
s mikor megtalálom boldogságomat
feltöltöm vele készleteimet
kisimítom ráncaimat
megcukrozom álmaimat
szeretett, éber álmaimat

hazug világnak mondom, hogy viszlát
nincs e pillanatnál tisztább
s mikor a percmutató is megáll
kinyílik a mesevilág
gyertek hát, tündérek, koboldok
tanonc varázslók, bohócok
mert tollam nedves már a tintától
így hagyom szaladni a papíron
most akkor alkotok
vagy a nyugalmamért kapkodok
szerethető állapot
jaj, de szerethető állapot

kinek ír most a költő,
befeszült világot porrá őrلő?
a pillanatot akarja megélni
önmaga örömet keresgélve
vagy neked akar mesélni

szavakkal játszani, regélni?
kié a leírt pillanat tüze?
ki mozzanatait megérezte
vagy ki mohón olvasta
kíváncsian értelmezte?
remélem, a tiéd is, de várj
most csak vonz
e szép világ, vonz

Mitől?

Mitől mosolyog a szemem pillantásodra?
A formák harmóniájától burjánzik
az endorfin, mely átjár,
mert egy apró csoda jött
létre az élet vásznán?
Mitől szép a szép?
Talán színeidből ömlik belém
az újra visszatérő remény.
S ahogy játszanak a képzeletemmel,
meséket festve a tájra,
társammá szegődnek,
hogyan ne maradjak árva.
Mitől szép a szép?
Mitől melengeti testem pusztá léte,
önzetlen valósága, romlatlan bája?
Maradok még egy kicsit,
s lopok sugaraidból tengernyit,
hogy felidézhesek belőle
később is egy szemernyit.
Lehet, titkod örökre rejtély marad,
sose kapok választ arra,
mi az, mi szépségedet adja.
Hát csak csodállak
szótlanul, de éberen,
mámorosan, részegen.

Új életre kelve

békés világnak küldtem meghívót
földi létem hajnalán
még csak a parton álltam
s néztem ahogy bámul a táj
egy még emlékmentes vidék
várta érzelmes csókjaim
s a tündöklő égbolt alatt
önzetlenül szórt bókjaim

életem derekán újra álmodok
le mosva sok tisztátalan dolgot
új ruhát adok a meztelenre
megkérdezve tőle mi a fontos
és bár jóval nehezebb minden
mert meghalt az ártatlanság
szürke árnyak kísértének
a világban megjelent a vadság

de ami már általam alkotott
célirányosan megtervezett
komfortos formába öntött
otthonossá teremtetett
abba tudatosan bírok hinni
mindennapjait értékelve
csodáit átélve s megteremtve
most már új életre kelve

Kapocs

egy simogatásban
életre kelnek
a világunk
erői

HERCZEG-VECSEI KATALIN

Reggel

Éles fütty ébreszt:
mátyásmadár hozza az
erdei pletykát.

Alkonyat

A lenyugvó nap
meztelen szépségével
fest pírt arcomra.

Naplemente

Parázslík a víz:
súlytalan végigsiklok
az aranyhídon.

Villámcsapás

Fény gyúlt fejemben.
Vagy csak villám cikázott
át az éjszakán?

Metamorfózis

Gubó meghasad,
pillangó szárnya rebben,
messzire repül.

Nyár

Víz fodrozódik,
fejest ugrok a nyárba
a lelkemmel is.

Nyári érzés

Napillatú vagy,
málnaízű a reggel,
csillagszín az éj.

Nyári anziksz

Fehér színt fest egy
kósza kis báránylelő
a kék vászonra.

A hét főbűn: kevélység

Gőgös pávaként
egódat legyezgeted
a trágyadombon.

A hét főbűn: főszenység

Aranyszelenecé
bús magányába zárva
a kincs nem társad.

A hét főbűn: bujaság

Percnyi testi kék
nem nyújt örök szellemi
beteljesülést.

A hét főbűn: irigység

Léted sanyarú,
ha mindig más élete
után sóvárogsz.

A hét főbűn: torkosság

Mértékletesség –
könnyű eltévelyedni –
mértéktelenség.

A hét főbűn: harag

Fellobban a tűz.
Haragod visszazáll rád,
téged emészt fel.

A hét főbűn: a jóra való restség

Halogatással
magadnak és a közös
jónak is ártasz.

Várrom

Düledék felett
sólyom szárnyal az égen,
kincsre találtunk!

Somló-hegy

Szent helyen iszunk
megáldott hegyi levet,
el-elmélázva.

Testes Juhfarkot
őseink szellemével
együtt hörpintünk.

Remete

Szürke köpenyes,
titokzatos remete
bujkál a fák közt.

Erdők, mezők és
kis patakok Ura Ő,
mindent hall és lát.

Zene

Esőcseppekként
peregnek az ütemek
a szív ritmusán.

GŐSI VALI: HULLÁMOK TÁNCA

HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSA

Csak egy üzenet

Ültem a kongresszusi terem utolsó sorában, és büszkén figyeltem szerelmemet, Zoltánt, amint roppant precízen magyarázza a hallgatóságnak a természet örök körforgásának jelentőségét:

„A természet közelsége a víz, illetve vízpart nélkül is fontos és jótékony hatással bír az egészségünkre, ez nem vitás. A szakemberek szerint fontos, hogy minél több időt töltsünk a szabadban, sétáljunk nagyokat, élvezzük a fák közelségét, a szél zúgását, a madarak csicsergését. Ugyanakkor a saját bőrünkön is megtapasztalhattuk már, hogy a víz hullámozása, morajlása, általában a látványa mennyire megnyugtató lehet: feltöltődünk mellette, valamiféle egyensúlyközeli állapotba kerülhetünk tőle – másképp, mint az erdőben, de a hatás talán hasonló lehet. Nem véletlen, hogy a nagyobb városok igyekeznek minél több olyan helyet kialakítani, ahol a zöld parkok mellett, illetve azok közepében megjelenik a kék víz, akár egy szökőkút formájában.

Egyes új kutatások szerint a víz közelsége használható lehet terápiás célokra. A kutatások folyamatosak. Addig is érdemes tesztelni saját magunkat: töltsünk minél több időt a természetben, vízparton és attól távol, és hasonlítsuk össze, hogy melyik milyen hatással volt a mentális egészségünkre. És ne hagyjuk abba, legyen ez az életmódunk egyik fontos része, mert a természetben élni, annak időről időre részévé válni igenis jó!”

A befejező mondatot követően lelkes taps harsant, melyet ő halvány mosollyal a szája szegletében, szinte szégyenlősen fogadott. Ő, mennyire szerettem őt ezért a mosolyért! És mennyire boldog voltam, hogy hozzá tartozhatok! Pártfogóm volt ő az egyetemi évek alatt, egy ember, akire mindig, minden körülményben számíthattam – akkor is, mikor édesapám halála után az anyagi helyzetünk miatt majdnem abbahagytam a tanulmányaimat. Diákmunkát talált nekem a könyvtárban, ahol volt időm készülni az órákra, miközben kiszolgáltam a betérő diáktársakat – így teremtvé elő a megélhetéshez szükséges pénzt, és a kollégiumban ingyenes lakhatást intézett nekem. Kapcsola-

tunk az egyetem befejezését követően vált szorosabbá, és lassan két éve már, hogy egy párt alkotunk. Ha csak tehetem, az előadásaira is elkísérem: tárgyalok a szervezőkkel, intézem a szállodát, előkészítem a termet. Tudom, hogy ez semmiség az ő munkájához képest, de szeretnék a válláról levenni minél több terhet, hogy minden idejét a kutatásainak szentelhesse.

Nézem, ahogy az előadást követően körülveszik: kezét ráznak vele, kérdeznak tőle, van, akivel telefonszámot cserél – ilyenkor hagyom, úgy teszek, mintha csak az asszisztense lennék. Összecsomagolom a projektort, feltekerem a vetítővásznat, és csendben várom, hogy befejezze a beszélgetéseket. Miért lennék türelmetlen? Tudom, hogy enyém az este, hogy együtt vacsorázunk, és majd nagyot sétálunk a tengerparton, és ha lesz hozzá kedve, talán csónakot is bérelünk, és a vízről nézzük majd a tengerpart fényeit, „mert a természetben élni, annak időről időre részévé válni igenis jó”.

A szállodába visszatérve Zoltán még elintézett pár telefont, majd megkérdezte: van-e kedvem szaunázni a vacsora előtt. Mondtam, hogy nem, menjen csak, csobbanjon párat a jéghideg vízben, addig én kipakolok és szétnézek az ajándékboltban. Mindig, mindenütt én szoktam a gyerekeinek ajándékot venni, mert ezzel ő nem bíbelődött, viszont – ahogy mesélte – hazaérve mindig boldogan mutatják át a bőröndjét „mit hoztál?” felkiáltással. Ahogy elment, én a szobában rendezkedtem, amikor hallottam, hogy a telefonja rezeget, Messenger-üzenete jött. Gondoltam, a fiai, így megnéztem, hátha kell rá egy gyors választ küldeni. Bár ne tettem volna! Az üzenetben egy fotó volt Laurától, az egyik „kis pártfogoltjáról”, a fotón pedig ők ketten, összeölelkezve a vízparton, egy hatalmas faderéknak dőlve! Az üzenet pedig egyértelmű: nagyon várja vissza a „kis fészkükbe”, nagyon szeretne már „leckét kapni” a tanár úrtól arról, hogy milyen az igazi szex. Abban a pillanatban elsötétült előttem a világ, reszketve ejtettem le a telefont, és kétségbeesett zokogásba törtem ki. Nem akartam elhinni, hogy ennyire galád: miközben velem a feleségét csalja meg, mellettem is szeretőt tart? Vajon hány ilyen „kis pártfogolt” van még? Hát nem len-

nék számára más, mint egy ingyencseléd, aki előkészíti az előadásait, aki szervez és futkároz körülötte, mint egy asszisztens, és akivel azért néha ágyba is bújik, ha nincs a közelben más!? Egy újabb kis növendék, aki felnéz a csodás tanár úrra?!

Első kétségbeesésemben arra gondoltam, kirohanok a szálloda melletti sziklához, és a tengerbe vetem magam. Úgyis annyit hallom tőle, milyen fontos a természet, a tenger közelsége – hát tudja meg, ha visszatér a gondtalan felfrissülésről a szaunából, hogy szó szerint vettem a tanítását: ha majd elsüllyed az élettelen testem a vízben, akkor eggyé fogok válni a természettel. De azután mást gondoltam. Mivel a repülőjegyünk csak másnap délutánra szólt, gyorsan összehajtogattam a saját holmimat, és kivettem egy szobát, a szálloda túlsó szárnyában, és oda áthurcolkodtam. Ezután leültem a közös szobánkban, és vártam vissza. Látni akartam az arcát, látni a kínlódását, amint szembesítem a galádságával, hallani, ahogyan magyarázkodik, vagy éppen elnémul az üzenet hallatán. Elhatároztam: erős leszek, le fognak peregni rólam a szavai, nem fogok meghatódni semmilyen magyarázattól, és ha megpróbál visszatartani, csak annyit mondok: „eressz”, és becsukom magam után az ajtót.

Egy pillangó a múltból

A hétvégén egy könyvbemutató kapcsán otthon jártam, a szülőfalumban. Szüleimet és rokonaimat még ismerő idősekkel és a felső-jakabi iskola egykori növendékeivel volt randevúm, de óriási meglepetésemre egykori tanító nénimet, Ibolya nénit is meghívták. Igazi meglepetés volt számomra, hogy amikor a Polgármesteri Hivatal előtt a kocsiból kiszálltam, ő jött felém, és én az utolsó találkozás óta eltelt ötven év ellenére azonnal felismertem a mosolyáról, és még mindig szép arcvonásairól. A találkozón végig boldogan hozzászólt, mesélt nekünk az egykori diákok csínytevéseiről, felolvasta az általa gyűjtött vicces diákbakikat, és megajándékozott egy osztályképpel – igaz, erről én már hiányoztam, hiszen ötödiktől a városi iskolába jártam –,

de az évfolyam stimmelt. Jó látni rajta a többieket kiskamasznak: úgy, ahogyan az idő tájt már nem láthattam őket.

A találkozón levetítettem néhány fotót az életem fontosabb pillanatairól, és beszéltem a könyvemről, melynek számos története közöttük, a jakabszállási tanyavilágban játszódik. Arra a kérdésre, hogy lesz-e a könyvnek folytatása, nem mertem határozott igennel válaszolni, de megemlítettem, hogy néhány történet már megszületett hozzá, közte egy olyan is, melynek néhány szereplője ott ült a teremben. Kis unszolás után fel is olvastam nekik az alábbi történetet:

„Ma láttam egy fotót egy rozsdavörös pillangóról, melynek szárnyain sok-sok apró fekete pötty volt látható. Ez a pillangó engem szép, tarka szárnyain a múltba repített, egészen a gyerekkoromba. Kisiskolás voltam Jakabszálláson, azt hiszem, harmadik osztályos, amikor egy reggel az iskolába érve nagy zsidongás fogadott. Az osztályterembe – valószínűleg a reggeli szellőztetéskor – bekeveredett valahonnan egy kis, fehér alapon cirnos-foltos cica, akit persze mindenki simogatni, dédelgetni akart, sőt, volt, aki az uzsonnára hozott margarinos kenyereből is falatokat tört neki. Azután a terembe belépett Erzsike néni, az osztályfőnökünk, és ő természetesen nem örült annyira, mint mi, hiszen az osztály leginkább egy zsidongó méhkashoz hasonlított, mivel mindenki a cicát akarta kényeztetni. Végül kijelentette, hogy ha csönd lesz, és valaki vállalja, hogy nap végén hazaviszi a kiscicát, akkor maradhat. A kérdés hallatán, a hirtelen beállt csöndben egyetlen kéz emelkedett fel kissé bátoritanul: az enyém. Vittem én már haza törött szárnyú rigót is a galagonyabokor alól, meg fekete-fehér tarka kiskutyát is Sípóséktól – akinek a háza mellett bandukoltam reggelente iskolába, és akiktől a tejet hordtam kandliban a tanító néni kislányának. Ez a kutyus – a Morzsi – nagy kedvence lett az egész családnak, ezért arra gondoltam, talán a cicát is megengedik majd, hogy megtartsam. Ezután az óra annak rendje s módja szerint elkezdődött – igaz, néha oda-odasandítottunk a cicára, de ő szerencsére egy idő után elhelyezkedett az ajtó előtt a lábtörlőn, az osztályterem végében – így nem láttuk tovább, tudtunk koncentrálni.

Szép tavaszi nap volt, ezért az osztály egy rövid kirándulásra indult: környezetismeret-óra alatt elgyalogoltunk Gyenesné Irénke néniék konyhakertjét megnézni. Erzsike néni úgy gondolta, sokkal jobban be tudja mutatni nekünk a különféle konyhakerti növényeket és a gondozásukat, ha Évi és Józsi osztálytársunk anyukájánál megtekintjük a szép, gondozott ágyásokat és az előnevelő fóliát. Foltost, a cicát – akinek eddigre már neve is lett – az osztályteremben hagytuk, mert nem akartam, hogy megszökjön. Az osztály örült a kirándulásnak: szépen páros sorba álltunk a nagykapu előtt, és az 54-es út mentén elgyalogoltunk a kb. másfél kilométerre lévő takaros tanyára. Nem volt akkor még olyan nagy a forgalom a soltvadkert úton, mint most – kb. 1967-et írtunk a történet idején –, de azért csak amikor a kövesútról lefordultunk, akkor szóródhattunk kicsit szét. A dűlőút egyik oldalán kukoricás, a másikon rét terült el, sok-sok szép mezei virággal. A kertlátogatás után visszafelé volt, aki szedett is belőle, hogy majd az osztálytermet díszítsük vele. Mi pedig Évivel kézen fogva sétáltunk a sárga és lila színekben pompázó mező szélében. Séta közben szinte ugyanabban a pillanatban láttuk meg az útszéli bogáncson billegő csodaszép pillangót: nagy, vöröses szárnyán vékony fekete csíkokkal, azok között pedig apró fekete pöttyökkel díszítve. Falusi gyerekek voltunk, láttunk mi már sárga káposztalepkét, oleander szendert, meg fecsefarkú pillangót is eleget, de ilyen szépet és légieset még nem.

– Álljatok meg! – kiáltottam az utánunk jövő és egymással birkózó fiúknak. El ne zavarjátok!

– Mit? Mit? – kérdezte az egyik fiú kíváncsian közelebb lépve, majd nevetni kezdett.

– Mit néztek azon a bogáncson? Nem láttatok még lepkét?

A pillangó persze – melyet csak mi, lányok láttunk különlegesen szépnek – a fiúk közeledtére felrebbent és messzire repült. Az ő lelküket nem érintette meg különös szépsége. Azt hiszem, lakatosnak vagy autószerelőnek tanultak tovább. De mi, lányok már akkor is mások voltunk. Épp a napokban hallottam, hogy Évi a herendi porcelánüzemben festette hosszú éveken át a virágokat és a pillangókat, én pedig, ha alkalom adódik rá, megírom őket.

És hogy mi lett a cicával? Hát bizony, mire visszamentünk az osztályba, mindenki őszinte megdöbbenésére az én iskolapadom alsó polcára fészkelte be magát! Hogy honnan érezte vagy tudta, hogy én leszek a gazdasszonya, nem tudom, mert az azért eléggé hihetetlennek tűnik, hogy értette a tanító néni kérdését, és megfigyelte, ki nyújtja fel a kezét.”

A történetnek nagy sikere volt, elindított a teremben egy visszaemlékezés-hullámot, és addig meséltünk egymásnak, míg a vendéglátónk meg nem jegyezte, hogy az utánam következő előadó már 20 perce megérkezett, és egy ideje már neki kellene szerepnie. Azzal búcsúztunk el egymástól, hogy máskor is várnak, és én éreztem a szavaikból áradó szeretetből, hogy ezt komolyan is gondolják. Hogy is mondta Petőfi: „Lenn az alföld tengersík vidékin /Ott vagyok honn, ott az én világom...” Igen, számomra, amíg élek, mindig lesz otthon és itthon... de ez talán így van jól!

Ősszel

Dér.

Hideg reggelek,

Színpompás őszi táj.

Elmúlás előtti kései virágok

Bontják még szirmukat és búcsúznak a fák.

Tudom:

Jönni fog

Új tavasz, napsütés,

Sok-sok csodás virág.

Évszakok változnak majd, és megújul a táj.

Érzed?

Lelkem fázik.

Lehet, hogy holnap

Egyedül ébredek gyűrött vánkoson?

Nem tudok búcsúzni. Elválnak útjaink?

Lásd:

Egyedül maradtam.

Jön újabb tavasz?

Visszahoz majd téged, vagy

Számunkra már nem lesz megújulás?

A hegyoldalban

Így van ez, ha az ember bolondul a gombákért! Képes az egész délutánt pihegve, a hegyoldalban kaptatva tölteni, miközben szigorú szemmel mered a földre, és lesi: nem rajzolódnak valahol a bokrok alján vargányaárnyékok? Aztán ha megpillant egyet-kettőt ezekből a furcsa „lényekből” – hiszen a gomba nem növény –, szinte ráveti magát, majd csalódottan konstatálja, hogy a „megélhetési kukacok” előbb értek oda, mint ő. Azért felveszi, darabolgatja – hátha legalább a kalapja menthető – és a végén kis híján könnyes szemmel dobja vissza az avarra: legalább a spórája hasznosuljon.

Persze a gombász nem azért gombász, hogy azonnal feladja: elindul a tölgyes mentén végig – egyáltalán nem gondolva az esetleges vaddisznós találkozókra –, pedig így májusban még előfordulhat, hogy a koca a malacaival együtt portyázik, és ha az ember hirtelen felbukkan az ő vadászterületén, bizony harciasan védelmezi csemetéit.

Ha az erdő szelleme szereti a gombászt, akkor ezeknek a tölgyesben való barangolásoknak azért általában megvan az eredménye, és talál értékes példányokat is, melyeket szinte áhítattal fotóz, tisztít és helyez a kosarába. Amikor aztán végképp elfogynak a használható példányok a környékről, fáradtan, de elégedetten indul haza. És ha ilyenkor szembejön egy másik gombász, aki kíváncsian kérdezi, mi és mennyi van a kosarában, a büszke gombász vidáman lebbenti föl az időközben lekivánckozott kardigánt a „zsákmányáról”. Ki nem hagyná ezt a pillanatot, amikor az „ellenfél” zavarodott mosollyal tekint a kosárba, hiszen a régi mondás szerint „a gombász mosolya sohasem őszinte, ha a kosaradba néz!”

JÁRTÓ RÓZA

Irány a környezetóra!

Hogy ma mi jár a fejemben? Sok minden.

Túlvagyunk a gyermeknapon, lassan elkezdődnek a ballagások az iskolákban, és a megmérettetések. A május és a június is a gyermekek hónapja.

Olvasom itt, a Facebookon a minap, hogy milyen elkeserítő a gyermekek sorsa, mert az iskolákban tanulni kell, és úgy, de úgy le vannak terhelve, hogy csak na, és úgy szenvednek, meg el is vannak keseredve a gyermekek.

Erre mit tapasztalok?

A dédunokáim közül kettő is iskolás, és az egyik beteg lett. Nem is kicsit. Lázas lett, köhögött is, és az anyja fogta és az ágyba dugta. Persze, miután látta az orvos a gyermeket. Már az orvosnál elkezdődött valami híresztelésellenes dolog. Mikor az orvos otthon akarta tudni egy egész hétre, a gyerek lázasan is, de elkezdett alkudozni, hogy csak két nap legyen, mert őt várják a barátai az iskolában.

– És mit csináltak ti ott az iskolában? – kérdezte az orvos.

– Most a környezetvédelmi versenyre készülünk, ami pénteken lesz.

– Nekem is az a tantárgy volt a kedvencem – mondta barátságosan az orvos.

– Akkor megérti a doktor bácsi, hogy mennyire fontos, hogy én is a csapattal legyek, és együtt menjünk a versenyre. Tehát két nap, maximum – mutatta a kis kezével a kettést az alig nyolc-éves dédunokám.

Igazából nemcsak az orvos képedt el ekkora határozottság látán, hanem a dédunokám anyja is. Ez a gyerek miért nem tudja azt, amit mindannyian tudnak, hogy veszélyben a gyermekkora, mert a sok tanulástól le van terhelve?

Lehet, hogy nem szörfözik itt, a Facebookon, mint a felnőttek?

Nari, a szobacicus...?

Hogy ma mi jár az agyamban?

Narancs cicám!

Narancs, nem hivatalos nevén Nari cicámról, aki majd nyolckilós kandúr, sok mindent el lehet mondani, de azt, hogy egy „cicus”, nem. Pedig lassan az ő feje felett is elcsattog az idő vasfoga.

Ezt nem abból vettem észre, hogy idén már februárban elkezdte az udvarlást, hanem abból, hogy idén már kétszer is jól elverték... Elsőre kiverték a szemét valakik, vagy egy féltékeny kandúr. Másodjára meg valami állat, tán kutya marta szét a pofiját. Az idei első megverésénél is jó sok pénzt költöttünk rá, meg itt-hon is kezelgettem. Úgy megszelídült a lábadozása alatt, hogy mindig a lábam alatt forgolódott. Én meg hittem, hogy ő eztán egy aranyos, kedves szobacicus lesz...

De nem lett... Mert jött a tavasz, és szerelmes lett a szíve...

Ekkor agyabugyálták megint el. De már jobban van.

Most, mikor újra elvittem a dokihoz, kapott pár injekciót, és kétnaponta lekezeltek a sebét, amiért nagyon hálás volt, annyira, hogy még az ölembe is beleült.

Most megint jobban van, mert reggel elment, és azóta sem jött haza.

Elég sűrűn olvasgatok ilyen-olyan cicairodalmat, szakanyagot, és ott helytelenül azt írják, hogy megfogja az egeret, mármint a cicus. Most vagy Nari egy válogatós, vagy a szakemberek nem tudnak semmit, mert ha Nari egeret lát, akkor unottan, vagy inkább utálkozva, de akár megvetéssel ránéz, és alszik tovább. Esküszöm, hogy a kutyáim, akik szinte soha nem jönnek be a lakásba, és simogatást is kevesebbet kapnak, több egeret fogtak már, mint ez a félszemű, félpofijú macsek.

Nem is értem, miért örülök annyira, ha pár naponként koszosan, bűdösen és jó, ha nem összeverve, de hazajön az én Narim.

Ünnepel a város

Ünnepel a könyvtár, lassan 70 éves,
Az öreg költő csak szép szóra éhes,
De helye nincs az ünneplő városában,
Mert a baráti kör kilökte magából.

Mondd, mit ér a költő, ha 70 éves?
Mit ér a szó, vajh 's kihez ér majd el?
Mert elmegy a kedves, de drága barát,
Viszi magával a szép szóra éhesek
– Senki által meg nem hallható – sóhaját.

Megy a gyermek az utcán, és nem dúdol dallamot,
Hisz a város nem tűri a koros dalnokot,
Aki taníthatná akár a kisdedet,
Hisz a barát csak drága, de nem módi neked...

Lassan kiürül a dalnokok széksora,
S a majd 70 éves könyvtárnak ajtaja
Is bezárul, mert nincs már, ki belépjen.
A 70 éves dalnokok széke üres régen...

S a gyermek csak áll, szívében régi dallamok,
Amiket még a koros költőktől hallhatott.

Reggeli ébredés

Hajnalra minden más,
Mindent másképp látok,
A reggeli pára széppé mossa
Ezt a maszatos világot.

***

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

JUHÁSZ PÁL

Írni szeretnék

Kitörött ceruzaheggyel rajzolom
Vágyaim hegyére önmagam arcát.
Hosszú hajam összeborzolom,
Szemeim égő bogarát ne lássák.

A tudás könyv-vulkánját betemetem,
Törjön ki újra az utolsó percben.
A lapok titkos mámorát szeretem,
Szépségét, egy szűz leánytestben.

Kényszert érzek – írni szeretnék,
Köves úton mezítláb járni.
Elborult elmémbe fehér a kék,
Nem tudnék senkiben sem fájni.

Az érzéseket, melyeket kinőttem,
Habzsolva kanalazzák az „épek”.
Véletlen egy könyvlapra kenődtem,
Ha meghalok, kezedben tovább élek.

Zizegő dal

Szellő-hullám játszott a fűszálakon,
Átkelt a szunyókáló csönd-patakon.
Az ős aransárga leveleit elhozta,
Arcomról a szomorúságot lemosta.
Barna makk-úrfik levetették kalapjuk,
Bögő bikáknak köddé vált a hangjuk.
A fák levelei a szépségbe belehalnak,
Sosem lesz vége e zizegő dalnak.

A kimondott ígéreték

Egy ingem maradt gyűrött-tisztán,
Sosem volt nevem az érdemlistán.
Felállnom örök ültőmből nem kellett,
Szakadt az eső, majd lustán szemelget.
Elfáradtam, évek hozadéka rám feszül,
A kimondott ígéreték tücske hegedül.
A szorgos hangya tiszta lelkét adta,
Dolgos ösztöne évtizedekig marasztalta.
S most elbújik a rejtett hangyabolyba,
Nem csalogatja ki onnan ígéret-morzsa.
Szorgalmára a szép emlékezet települ,
Nélküle a gondtalan tücsök sem hegedül.

Szerelmem sikolyát

Szerelmem sikolyát tapasztom ajkadra,
Könnyeim gyöngyeit hullajtom hajadra.
Melled rezdülésében elhal a vágy sóhaja,
Testemben sziklává válik az élet óhaja.

Ne nézz rám, ha elosonva maradni szeretnél,
Hangod tépett leveleit elfűjja a szél.
Verejtékben fürdik emléked gyászzenéje,
Elszáradt virágokban elmerül vágyunk szentélye.

Ereidbe vágyom – átjárjam tested zenéit,
Meggzúlném az örömlét forró könnyeit.
Szívedet melengetném véremmel,
Örökre eggyé válnál fájdalmas testemmel.

Az elmúlás fényei vibrálnak a hegyek felett,
A szálkás csöndben elhal a félénk felelet.
Könnyeim gyöngyeit hullajtom hajadra,
A kulcslyukon kiszökve hagyta magamra.

Az elkopott bérlet

A teremtés, könyörgés deszkái recsegnek,
Magzatok a megszületés közönyétől rettegnek.
Eszmét igazító szavak, hamuban sült pogácsák,
Vérünket szívják az elpusztíthatatlan piócák.
A remény faláról lecsurognak az elsírt könnyek,
Álldogáljak még előtte, vagy tovább menjek?
Anyaméhek burkából építsek rejtő sátrat?
Kegyetlen hadseregével megtámad a bánat.
Vers-rügyek fagynak el, virágok nélküli hantok,
Ködbe burkolódzó, bujdosó lélekharangok.
A pusztába kiáltott szavak gémeskútján leszek,
Innen látom, fájdalamtól derések a hegyek.
A teremtés, könyörgés deszkái recsegnek,
Álmaim szerelmes angyalai már nem fecsegnek.
Lelkem cseppkőbarlangjába hiányuk beleférhet?
Az élet vonatára már lejárt az elkopott bérlet.

Vigaszod kóborló csendje

Lenyelem a zápor utolsó cseppjét,
szomjam szépséges álommal csitítom.
Emléked csókját verssel bátorítom,
kinyitva a poros édenszelencét.

Tettem mosolyát előcsalogatom,
s tekinteted reményét csodálom.
Szerelmed hűségesen szolgálom,
ringatózom egy szelíd hullámon.

Az alkony báránykái hazatérnek,
leheletedtől látszanak kéknek.
Hallgatom vigaszod kóborló csendjét,

félénken meglátogat a felejtés,
néha mámorító a szenvedés.
Lenyelem a zápor utolsó cseppjét.

Aranyt olvasok

Aranyt olvasok. Szavain zötyögöm.
Versei farkasok. Felfalnak rögtön.
Hírnevet tanítok. Szép virág az ösztön.
Aranyt olvasok. Életfogytig tartó „börtön”.

Szerelmem fuvallata

Derékon ragad szerelmem fuvallata,
Megcsókol lényed kóborló fény-illata.
Szemed tavában fürdik lélegzetem,
Hajad szőke bársonyát simítja kezem.
Hangod madárdalával ébreszt a szél,
Bennem a vágy bizsergése életre kél.
Hinni kezdek a nem létező csodákban,
Hűtlenséged szívfájdító árnyékában.

Lélek-kezeim

Vigaszom fekete kendő takarja,
Sírköveken taposó elszálló idő.
Senkinek sem nyúl felém a karja,
Összegyűródik az emlék-lepedő.
Halált csurgatott rá az eszmélet,
Tisztára lélek-kezeim mossák.
Egyszer változni fog a szemlélet,
S megsülnek majd a szellemtorták.

***

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<http://www.facebook.com/kortars.magyar>

KALOCSA ZSUZSA

Az érzések rabja

Ma oly különös napom van,
nézem, ahogy felkel a nap.
Boldogság – egyszerű dolog,
a madár is rám mosolyog.
Szállhat ő egy életen át,
elhagyja – díszes kalitkát.

Szél fújja rózsá illatát,
lomb bújtatja nap sugarát.
Fény csillog rózsás arcomon,
panaszra nincs semmi okom.
Zendül már a madár dala,
megfeszül a kicsi torka,
halkan szól a szimfónia.
A csoda az égis emel,
lenyűgöző szenvedéllyel.

A csendnek halk zenéjén
béke honol út ösvényén.
Eljő a hajnal, a holnap,
s az lesz a legszebb pillanat.
Az érzések rabja lettem,
természet ragyog felettem!

Csöndes éj

Jöjj, te csöndes, édes éj,
ne várass, jöjj, ne henyélj!

Vigaszt szívem tőled vár,
éj leple betakar már.
Bús álmot ne hozz nekem,
simogasd, becézd lelkem.

Szelíd álmokra vágyva
ne legyek bús és árva.
Ifjúságom elmúlt már,
mint a fogyó holdsugár.

Az éjt végtelennek érzem,
a telet fájón nézem.
Nyári virágözön kell,
illata körbeöleljen!

Rózsaaág

Lelkemnek legszebb udvarát
rózsa illata járja át.
Bimbóinak friss illata
a lényemet beragyogja.

Harmatos vagy szép rózsaaág,
napfény is lehajol hozzád.
Körbefonod a szívemet,
kelyhed harmatot csepegtet.

Fáradt testem hozzád képest
leáldozó halvány árnyék.
Cseppektől lesz mind, ami szép,
ringatózol a szél ölén.

Fény szunnyad, hervad virágod,
dér ül majd a sok-sok ágon.
Szirmod a szél messze fújja,
szememet is megríkatja.

Tavasszal új napfényre vágysz,
az ősznek világában jársz!

KAMARÁS KLÁRA

Búcsú e-mailben

Nem ismerlek, és nem tudom,
milyen barát vagy.
Talán idegen
számodra minden gondolat,
de készen állsz, hogy befogadd,
ha néhány percre még figyelmedet
magamra tudom vonni,
mint képeslap, vagy furcsa régi holmi,
padlás porában talált ócskaság.
Hihetetlen számomra e világ!

Még most is, most,
hogyan búcsúzkodni kéne,
megtorpanok.
Templomajtóban fordul így a néne:
keresztet vet, térdet hajt, visszapillant,
Istent, vagy angyalt keres, mely elillant.

Most hogy jön ez ide?
Hiszen tudod!
Vagy nem érzel egy csöpp áhítatot
minden búcsúnál, minden eltűnésnél?
Évekig minden nap levéltömög,
aztán egyszerre elfelejtenek.

Ha akarod, vagy akarom,
a címem megváltoztatom.
Nincs könnyes búcsú, nincs harag,
nem is voltál,
mégis elhagytalak.

Visszanézó

Annyi mindent várunk magunktól, mástól,
az új tavasztól, virágfakadástól.
Tudom, mert én is vártam szépre, jóra,
de abból semmi nem vált még valóra.

Kaptam helyette, szinte hihetetlen,
váratlan dolgot, mintha csak az Isten
vagy a Sors tréfás kedve lenne,
annyi kéretlen öröm hullott az ölembe.

Hány ember sorsa sokkal mostohább!
Úgy éltem meg az életem, mint egy csodát!

Szavak éjszakáján

Elbújt a Nap a messzi domb mögé már,
magával húzta véres fátylait,
az égbolton foszló árnyak repültek,
és suttogott a rejtelmes csalít...

...és feléledt a lomb a halk neszekre,
a bokrok közül ezer szép szavam
táncolt elő a néma őshomályból,
és szólt egy dal. Ez én voltam, magam!

Csak még és még és újra tudjak írni,
és még, és még... ó, jöjjetek szavak,
mint régen, lázas ifjan, csengve, bongva!
Szavak nélkül agyam csak holt anyag.

***

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

KESZY-HARMATH DÁNIEL**Az erdei kiadvány**

Macika tipikus medve volt. Nagydarab, nagyhasú, nagybelű. Különösebben nem is volt olyan maci, akit szívesen szorongatnánk, aki helyes, akinek a szőre selymes, vagy aki kedvesen brummog. Egyszerűen olyan medve volt, akinek folyton mindennel baja van, aki mindenért morog (ezt még a szomszéd erdőben élő farkasok és vadkutya is megirigyelték, és eltanulták tőle), aki akkor van ébren és akkor alszik, amikor mások nem, és akkor ünnepel, amikor az erdő többi lakója már a belét is kioldogozta, és legszívesebben csak lepihenne.

Történt egyszer, hogy Macika elment az erdei gyűlésre, ahol részt vett a sokat vemhedzett farkas néneje, Paulina; a folyton mindenkit átverő közjegyző, Ruby, a vörös róka; Ricky, a punk stílust képviselő vagány rigó és a gyáva nyúl, Alanyuszi is. Ennek a négy állatnak azért is volt nagy jelentősége, mert ők az erdő ősi lakóinak leszármazottai, ők az erdőisztokraták.

Egy nagyon jelentőségteljes ponton, amikor az Állati Erőforrások Minisztériuma által kiírt pályázatok kerültek szóba, Macika vállalta, hogy kiír, megszervez, zsűriz és közzétesz egymaga egy olyan pályázatot, amin az erdő összes lakója indulhat, és aminek célja az erdő kulturális életének megismerése. A pályázaton a résztvevőknek írniuk vagy megalkotniuk kellett valamit, és az is mindegy volt, hogy mit, csak jól. Az alkotás eredménye lehetett éjszakai holdfénynél elvonyított ballada dalszövege és kottája, lyukban kikapart Gondolkodó-szobor utánérzés sárból és agyagból, csőrrel fába vésett létösszegző és korábbi művekkel intertextualitásban álló vers, vagy salátalevelbe rágszállt, gondosan megkomponált, fény- és árnyjátékot árasztó ikon.

Paulina, Ruby, Ricky és Alanyuszi nagyon megörültek a kiírásnak, és hosszú napokat töltöttek el azzal, hogy kigondolják, mivel induljanak a pályázaton, és hogyan nyűgözzék le az egy-

személyes zsűrit, Macikát. Paulina áttért az éjszakai műszakra, hogy minél többet vonyíthasson a Holdra szürkületben, Ruby több rágcslót is elkapott, majd torkon ragadott, kivéreztetett, és megvárta a hullamerevségüket, hogy szoborként tanulmányt készíthessen róluk, Ricky naphosszat énekelt, amíg meg nem találta a megfelelő ütemet és ritmust, Alanyuszi pedig rendszeresen belopakodott a felújítás alatt álló Assisi Szent Ferenc templomba, hogy ott magával szemben szimpátiát keltsen a munkásokban, és ne péklapáttal üssék agyon, hanem zöld leveleket adjanak neki, amelyeken gyakorolni tud.

Az erdő lakói szorgosan végezték dolgukat, egy alapfokú művészetoktatási intézmény is megirigyelte volna ezt a belefektetett munkát. Közben Macika sem tétlenkedett, válaszolt a beérkezett e-mailekre, egrecírozta azokat a művészlelkeket, akik nem küldték el iziben műveiket a pályázat kiírása után egy másodperccel, és elkezdte szerkeszteni a kiadásra szánt művet. Szerkesztgette, szerkesztgette, s nem törődött vele, hogy olyan lesz, amilyen.

Egyszer csak olyan sok tehetségtelen alkotó jelentkezett a kiadványba (a lehullott szarvaiból otromba kompozíciót alkotó szarvas, Marciano, a vízben buborékok formájában szolmizációs hangokat előidéző Fisher István karmester, a nevetséges trubadúrdalokat összehozó Brexit, az Angliából származó sztárpályázó béka, aki eddig minden idei fellépésén megbukott, illetve a Michael Jackson-koreográfiát előadó táncos majmok, Gippy és Gibba), hogy ők is bekerültek a Macika által kutyafutóban lektorált kiadványba.

Paulina, Ruby, Ricky és Alanyuszi hiába is reklamáltak volna, hogy az eredeti határidőig még van pár nap, Macika már döntött, és tanácskozásnak, ellenkezésnek helye sem volt. Ők csak morogtak, marcangolták magukat és egymást, de nem tudtak mit tenni. Macika akarata szerint az erdei kiadvány megjelent a csálé szarvakkal, a néma haltátogásokkal, a hamis hangzású brekegésekkel, illetve a majmos bolondozásokkal. Sikere, az nem lett, fuss el véle!

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Sugárzó

Sugárzó apró fények
csillogó virágszirmok
ölelkező vidám színek
pirkadatkor elillanók

Csöndesen bóbiskoló
fűzzel szegett part
bágyadt ágain dúdoló
kismadár szárnyalt

Visszaszáll holnap is
sóvárogva szívét adja
és elhiszed magad is
hogy a boldogság lakja.

Szem

Akadály egy porszem lehet,
elronthatja kedvedet,
elmerül a szemben rútul,
még a szív is belefájdul.

Akadály a füst is lehet,
mérgezi a lelkedet,
homályosan szárnyal tova
szívet tépve... valahova.

Akadály így a tűnődés maga,
önbizalmad visszatartva
lelket, kedvet, szívet ér,
egy csukott szem... mit sem ér.

Égi lélegzet

Lángruhában sugárzó
fénye leng, hullámozó
derűs kedvvel daloló
zafír kövel ragyogó.

Lélegzete kékes, zöldes
felhő mögé bújik közben
parazsa csak múltó emlék
édes csóktól őrizkedjék.

Elefánt

Elefántként volt egy álmom,
megfestettem, ahogy látom.
Sétálgatok a felhő felett,
belátom a fényes teret.
Előttem egy ernyős alak,
mit áthatolnak a sugarak.
Szelek szárnyán földet érek,
majd még egy ernyőt kölcsönkérek.
Ne is kérdezd, próbáld Te is!
Álmodni jó idefent is!

Szél szekerén

Szél szekerén sebesen futó
zord felhőkön kapaszkodó
dacosan fagyos láthatáron
a télutó száguld a világon
nyomában a tavasz hóvirágon
készül bontogatni rügyeket
nap fényétől várva lendületet.

Bagolykapu

Megérkeztél, látom, reggel,
pedig mikor a hold felkel,
akkor ébredek éji fényre,
mikor eljön az ég sötétje.
Tudósként a könyvet bújom,
tudományom meg is osztom.
Kéretlenül ne kopogj be,
ha egér vagy: Tűnj el végre!
Üres gyomrom nyikorog ma,
nem is ettem tegnap óta.
Ijesztgetni éjjel szoktam,
pockokat is fogyasztottam.
Zsiványságom ne bosszantson,
kétségedet eloszlatom.
Bagoly mondja kis madárnak,
nem is lesznek versenytársak,
fejjel nem a falnak mennek,
régóta csak incselkednek.
Csengess bátran, Téged várlak,
nyílnak már a kapuzárok.

Madárdal

Leveles virágzó friss zöldellő ágán
koszorút formázva rügyfészke rácsán
kacagó nap a borongós télre legyint
felragyogó fénybe a tavaszba tekint.

Madarak éneke a széllel száll tova
költöző társaikat így hívja vissza:
Tél után a szív hazahúz a fészekbe
megpihenve itt ess újra szerelembe!

Alkony

A fényár a horizonton túl
halványul
hús bársonyra pihenni tér
földet ér
a holdfény éjfétylat szó
áttetszőn
árad a békesség, a csend
átrebben
az alkony bíborárnya közt
ezüstöz
hullámozó szálain kutat rést
békülést
félőn életét úgy egybefonja,
vigyázza.

Álmaink nyomán

Lassan lépdél
bolyong
tűnik a fénnyel
borong

hallgatag láng
borzol
reszkető árny
kormol

Lassan lépdél
botlik
tűnik a fénnyel
oszlik

álmaink nyomán
idő homokporán.

Bence

Hangos vagy nagyon, Bence,
mikor játszol kényeskedve.
Elmondani félek neked,
hogy örülök is én ennek.

Mikor játszol nevetve,
szépet látok a szemedbe'.
Nagy csodákról álmodol,
míg meg nem változol.

Mosolyodtól szép a szemed,
ettől fényes a tekinteted.
Szólhatok-e így rád, Bence?
Csendesebben! Így, hát persze!

Gondolat

Tükröződik, szikrázik
harmatos fűben cikázik
ezer felé szaladgál
megállva csepp alaknál.

Ütköződik, sugárzik
szürkeségből kiválik
ezer felé szakadnál
megtorpansz, de haladnál.

A füst

Törékeny láng kormot hord
köréje könnyű párát vonz
füstjében illan el a gond
lobbanón lép vele a hold
szemfényvesztő játékában.

KLOTZ MÁRIA

Csendre hangolódva

Advent időszakában
csendre hangolódom
zajtól, csillogástól
más utakra kanyarodom –
legalábbis szeretnék.

Még soha nem sikerült
a nyugalom mindig került
fény, kirakat, árudömping
előttem hevert, csábított –
idén másképp terveznék.

A belső csend számít
fogyasztási trend nem ámít
lelki hangoló, nyugalmat árasztó
merengő időszakra készülök –
hogyan sikerül-e, nem tudom.

Klotz Mária: hiányzol

fényes napsütés éget
lágy szellő hozza a képed
muzsikálok egy kicsit
elmélkedem picit
hadd feledjek
rég bánatot
kijátszom magamból
a napi gyalázatot
ó, anyukám
csak ne hiányoznál olyan
nagyon
ne marna annyira a

fájdalom
minden illat
tárgy
hang
rád emlékeztet
soha nem fogom
kitörölni magamból
áldott lényedet
erőt ad
egy selymes hang
amit ma is sugallsz
bennem marad
ott lüktet
majd szétszaggat
erős személyiséged
még mindig fogva tart
oly régen
elveszítettelek már
de fényed
emléked
imád
intelmed kísér
lelkemben
mindörökre él

néha

olyan jó lenne néha szédülni
széllel szemben szabadon repülni
beszívni a levegő frissességét
élvezni a napsugár fényességét
néha
leszállni
kíváncsian tovább állni
új illatokat szippantani
édes mézet kóstolgatni

olyan jó lenne néha jövőbe látni
hátralevő életemet tudatosan várni
meglátni az aprócska szépet
megragadni a kínálkozó lehetőséget
néha
elmerengeni
tévútra nem térni
éberen szemlélni a létet
érezni a szédítő messzeséget

olyan jó lenne
mi is lenne jó
csak nyugalom kéne
Jóistent kérve
megpihenni a korban
elmerülni a jóban
néha
csak ez kéne

Mi ez?

Nagyon jó, amikor a föld fölött lebegsz,
képzeletben már karjaiban remegsz,
nem tudod, milyen érzés ez,
de nagyon kellemes.

Nagyon jó, amikor semmit sem látsz,
vakon a másakra vágysz,
nem is tudod, mikor volt ilyen,
de kell, mint a fény, igen.

Jó nagyon, amikor csak őt várod,
utadat szédülve járod,
nem tudod, meddig hajt,
egy biztos, a varázs markában tart.

Jó nagyon, amikor rá gondolsz,
vele örületbe omolsz,
tudod, sokáig nem áld meg a kegyelem,
férges lesz a szerelem.

Jó nagyon?
Nagyon jó.

Virágos nyár

Hurrá, itt a nyár! Kezdődik a vakáció! – halljuk a diákok harsozó kiáltását, és valljuk be, mi is nagyon élvezzük a forró évszakot! Gyermekeink felhőtlenül örülhetnek a hosszú alvásnak, a tanulásmentes napoknak. A szabadság tele van veszélyekkel, ezért figyeljünk még jobban rájuk! Tegyük napjaikat hasznossá, vonjuk be őket a hétköznapi teendőkbe, nehogy unatkozzanak. Ajánljunk nekik könyveket, kirándulásokat, jó kis programokat! Használjuk ki a nyári szünetet feltöltődésre, gazdagodásra!

A nap aransárga színe megbabonáz bennünket, sugarainak csiklandozó csipése pedig kifejezetten jólesik. Mintha egyfajta energiabomba lenne, ami feltölt bennünket. Az ég kékje láttán pedig elmerengünk, a megfoghatatlan végtelenség jut eszünkbe – legalábbis nekem.

Végre tűz a nap, lehet lubickolni a strandok vagy a természetes vizek hűsítő zuhatagában. Eljött az a meghitt pillanat is, amikor eszegethetjük az érett, ropogós, magyar dinnyét, és az őszibarack zamatos húsát is élvezettel cuppanthatjuk be. Persze a gondos háziasszonyok el is rakják a gyümölcsöket, zöldségeket télire, hogy legyen akkor is valamilyen íz-émlékünk a nyárról.

„*Nyári napnak alkonyulatánál*” pedig hallgatjuk a tücskök cripelését, a madarak csicsergését, a természet adta lehetőségekben „fürdőzhetünk”. Látjuk a színeket, érezzük az ízeket. Csak meg kell tapasztalni, észre kell venni őket. Élvezni a virágos nyarat!

nyár

nyár
barnító fényes napsugár
trillázó kicsi madár
homokos hullámos tengerpart
szárnyashajó lassan halad
nyár
lágyszellő tovalebben
miért jobb a kedvem
felhőtlen a kék égbolt
este nagy vörös telihold
nyár
sok kék búzavirág
kinyílik a színes világ
hűsítő eperfagylalt
ki teheti itt-ott nyaral
nyár
búbanatot messzire elzavarom
szabadságot tárt karokkal akarom
lélek dalát dúdolvadalogom
maradj sokáig sztár évszakom

Nyaralás

Napfény selymessége kényeztet, vigyáznom kéne, a nap leéget.
YouTube-mentesen éldegélek, a tenger hulláma hűvösen dédelget.
Adria partján heverészek, gondtól, bútól mentesen nyaralok.
Rivalfényben lenni nem akarok, magamnak fényeset dalolok.
Amíg tehetem, felfedezem a világot, ámulom a sok szép színes virágot.
Lélekben otthon vagyok, édes unokám mosolyára gondolok.
Áldás az élettől a megfoghatatlan végtelenség, szabadság élvezete.
Sokszor felderengő gyermekkori képek, nyári idill képze.

KOVÁCS DANIELA

Hiszékenységed pórázán

Bölcsőtől a síríg két lépés az út,
csak néhány boldog éjnek álma ringat,
s te álláanggal égve nem is fogsz gyanút,
hogy sorséjszakákra utolszor pirkad.

Papolsz magadnak erkölcsről, morálról,
szép szíved minden vágytól visszahőköl,
holt lepke mond le így a hímporáról,
rég-elfojtott láz az egykori hőről.

Már elkezdesz hullni, mint az őszi lomb,
s egyre csak sűrül a sorsra tett panasz,
lélekkerted végén épül a sírdomb,
és te még mindig „majd holnap”-ot kacagsz.

Csakazértis

Azt kérdezted, hogy érdemes-e élni,
hogy van-e zátony a vágytengeren túl,
s ha árnyék borít, merhetsz-e remélni,
ha még a napfény is ellened fordul?

Tudom, hogy most vad sorsszelek gyalulnak,
s hogy pórázon tart ezerbéklyós szabály,
de azt is, hogy álmaid ott lapulnak,
ahol a szíved ver, ahol nyög, ha fáj.

Merj élni! Ha száz lemondás is megtör,
és úgy érzed, mind veszted felé sodor.
Mint kiirtott fa, melyből újra feltör,
ki tudja, melyik gyökérről a bokor.

Az utca és a föld fiának

A távolban ma angyalsereg danáz,
hol mennyei hárfák zengése zokog,
lágý ütemére ring a zsenge kalász,
lopott morzsáin a szívem feldobog.

Két dobogás közt, csöndben Téged kajtat,
akár egy együgyű, oktalan balog,
bár szóra bírnám hűvös, síri ajkad,
Te, visszajáró, Te, magasztos Halott!

Ha ma élnél, itt, hol új eszmék fornak,
látnád, akad szív, melyben jóság tanyáz,
nem éreznéd már keserét a sorsnak,
s nem inná el végleg nedveid a láz.

Nem tengődnél kifosztva, elhagyatva,
mint itt, e versben, amelyben hangtalan
senyved egy mondat, ahol megtagadta
a hú állítmányt az áruló alany.

Óvnálak. Úgy lennék eléd szórt remény,
hogy messze elűznék minden bántalmat,
ma végre csügghetnél meséid tején,
s a nagy mindenséggel mérhetnéd magad.

Látod? Eggyé válok a kábulattal,
s míg szemem sarkán egy könnycsepp kiragyog,
rám sziporkázzák fényük ámulattal
a szép homlokodon kigyúlt csillagok.

***

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

Jött egy ember

Jött egy ember, és kiállt a térre,
a tömeg csak nézte, hogy most majd végre
lángokba borul újra Babilon.

Azt hitték, valóság, de csak papíron
létezett az egész. Salom.

Jött egy ember, és kiállt a térre,
az elvakult tömeg igaznak vélte:

– Ma velünk szemben minden hatalom,
de majd együtt győzünk, mert úgy akarom,
csak tartsatok velem! Salom.

Jött egy ember, kiált az égre,
visító gyermeket ringat kezébe ’:

– Uram, most segíts! Védj meg, irgalom!
– A dühödt tömegnek meg nem tilthatom,
hogy Barabást mentse. Salom.

Tudom...

Ma, pont ma simogat a fény újra.

Véget ért a tél végleg? Nem henyélek...

Csak nézem, ahogy az autók zúgva
intenek búcsút alattam a térnek...

Lenin? Messze már, távoli emlék:

voltam gyermek én is, az akácillat

tavasza, zsongás, szerelem. Nemrég vendég

voltam múltamban: kezem durván zsibbad,
felelés. Szívem gőzgép, de talán

tudom a választ mára, vagy csak kong

üresen a fej... Ha rang nincs kabáton,

nincs tisztelet, csak hűmmögés... Még csapong

gondolatom, de mindenem családom,

s boldog vagyok velük Isten teraszán...

Éjszaka

Éjszaka. Képek a falon.
Én már nagyon, nagyon, de nagyon...
Előre, jövőbe látók:
de nem találtok, meg nem találtok...
Egyedül. Lángod, ha éget,
szívem parázslík, szívem teérted...
Elmerül magában végleg:
egy hangra fel, a hangra ébredj...
Éjszaka. Lelkem a havon,
Jézust hívnám, adom, nem kapom...
Előre, kettesbe váltók!
Ma vigyáznak ránk, vigyáznak rátok.
Egyedül. Bennem, ha fények
gyúlnak ki végre, sose ér véget...
Elmerül. Két szemed élek
nélkül látja a forrást. Ébredj!

Magom

Végre értem magamat,
csak magomra hallgatok.
Meghalt bennem a nemzet,
én csak magamnak vagyok.
Jobbról, balról is csak én,
már nincs ellenem senki,
némák már a fegyverek,
nincs miért ölre menni.
Keresztem eleresztem,
vigyék mások! Míg ások
egy új hazát magomnak,
Istenemre találok.
Itt egyedül, remekül
megleszek, s majd végtelen
éber álmom közepén
szárnyat bont az értelem...

Határok

Határok mindenhol,
hat árok magába temet,
meghalnék én is,
ha tudnék, de nem lehet...
Jézust a keresztre,
hogy az istenét eressze,
kezet a tálba,
de Pilátusnak is gyáva...
Volt egy ország: vágya
szabadnak lenni örökre,
de csak vadabbak
jöttek, s lökték közönybe...
Messze az ég alatt
él az ember, ki néhanap
folyóban állva
népét szeretetre áldja...

A filmnek vége

Huszonegyre lapot, az időnk véges!
Letöltenék egy appot, győzni édes
virtuális térben, istennek látszom,
én vagyok az érem, magamért játszom.
Nézd, a való világ dühöngve tombol,
válláról unt kabátként majd legombol.
Az ember embernek kínzó férge...
Szereposztás pereg... A filmnek vége.

***

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS)

Homokóra

Mikor e világra léptünk,
életünk megkezdődött,
az óránkban a kimért homok
pergése elkezdődött.
Előre nem tudni,
mit rejtenek a homokszemek,
de ne felejtsd el,
bármit is teszel, a homok pereg.

Fent benne van a születés,
küzdés, öröm, kín, szeretet s halál,
ott van minden bizony: a jó, a rossz,
ami az életedben rád talál.
Szerelem, gyönyör, szépség,
öröm, nevetés, a kín, a fájó könnyek,
le a sorsod hullik, bármit is teszel,
a homokszemek peregnek.

Viszik magukkal az elmúlt percekét,
amit már megéltél,
minden ott van, amit elértél,
az is, amit csak reméltél.
Te élsz, teszed a dolgod,
az időszemcsék egyre csak fogynak,
rajtad múlik, hogy volt-e értelme
alul a halomnak!

Rejt-e eleget a halom ahhoz,
hogy mondják, valamit tettél,
marad-e valami maradandó
abból, amibe belekezdted?
Éld hát úgy az életed,
szeretettel említsék majd nevedet!
Akkor majd... mikor életed órájából
az utolsó homokszem is lepereg.

Nagyi háza

Üresen áll már az öreg, vályogfalú ház,
az utolsó meszelés perreg a falakról,
repedezett a fala is, múltat őriz
a szúette gerenda, a padlásfeljáró,
régén volt felmázolva a döngölt földpadló.

A berendezéseit elhordta az idő,
nem maradt más, csak egy vén, öreg szék, s az emlék,
jó nagyanyám arca, ki e széken ült, s mesélt.
Egy elemi osztályt végzett, de bölcs volt, öreg,
én meg lehettem tán akkor olyan hatéves.

Madzaggal kötötte ő fel a szemüveget,
– én akkor még nem tudtam –, jobbra biz ’nem tellett.
Olvasta a könyvet, legtöbbször a Bibliát,
mindig jóra tanította ő az unokát.
Istenem, de rég elvesztettem a nagymamát!

Az Élet messze sodort tőle és falumtól,
a fejemre ezüstöt hintett már az idő,
megviselt, mint e házat a múltó esztendő.
A régi ház megöregedett, nem lakják már,
csak régi évek, emlékek, pókok, egerek.

Itt ülök magam, néha a múlt moccan csak itt,
nyikkan az öreg ajtó – a szemem rátekint –,
úgy, mint aki nagyon-nagyon vár még valakit.
A Nagyit. Jó lenne, ha belépne úgy, mint rég,
elhalmoznám szeretettel, csókolnám kezét.

Megcsókolnám én azt a ráncos, öreg kezét,
vissza tudnék abból adni, mit tőle kaptam,
a szeretetet. Megköszönném, hogy újra itt
hatéves lehetek. A vén háztól most búcsúzom,
s érzem, itt hagyom emlékeim és a szívemet.

KUTASI HORVÁTH KATALIN

Megalkuvó szív

*„Szomorú, ha a szív megalkuvást
keres; szeretni szomorú felényi
szeretetért, vagy annyiért se, mást.”
(Kálnoky László)*

Szomorú, s mégis
megalkuvást keresek.
Mérhetetlen a kín,
bár nagyszerű,
hogyan szerethetek!
A mérleg itt tanácstalan.
Kiakad.
Ki ítélheti meg,
mit érez a másik,
hisz azt sem tudja,
mi zajlik önnönmagában?
Ki tudja,
ki a nagyobb megalkuvó?

Nem mérlegel a szív,
s nem nyomhatja el az ész se,
mi odabent zajlik,
ellenőrizetlenül...

Eltelünk szeretettel.
Nem ösztön ez,
nem valami kódolt érzés.
Csak meglep minket, eltelít,
magunk sem értjük,
s addig jó,
míg nem is keressük okát!

Elfogadunk és megbocsátunk,
jóra magyarázunk mindent,
s bár átlátjuk,
máshogy értelmezzük az igazságot.
Szótlanul várjuk
sorsunk fordulását,
s bár nem következik be,
úgy élünk,
mintha mi sem történt volna,
s zajlik minden tovább
a megszokott rendben,
a világ legtermészetesebb módján.

Mímeljük, mintha minden jó volna,
hisz bele sem merünk gondolni,
hogy lényegében semmi nem úgy van.
Vállalom, hogy megalkudtam.
Talán az ördöggel
kellett volna kiegyezni,
ki megsokszorozta magát újabban,
s ellenem hangolja létem,
nem veszi észre,
hogy nem veszek tudomást róla...

Szeretek.
Ettől vagyok ember.
Kitartok érzésem mellett,
bár nem terveztem,
s irányítani meg végképp
képtelen volnék.
Nem alkuszom én,
bármeddig is élek,
kit megszerettem,
szívemben őrzöm holtig,
akár felényi szeretetért,

vagy annyiért se,
hisz hatalma van felettem,
eltölt és ural ez érzés,
bármennyit nyom a latban:
világít szép foglalatban,
nevezd hát megalkuvásnak,
inkább, mint árulásnak!

Meghaltam volna?

Mindenki bámul,
mintha meghaltam volna.
Értetlenül merednek rám.
Nem értik, mit keresek itt,
a világnak ezen a rideg szegletén.
Ez az élők birodalma,
s mégis oly barátságtalan vidék!
Azt hiszik, Kharón a parton
semmiképp nem rájuk vár,
s hogy csak unalmában gyújtott rá,
hogy titokzatos füstbe burkolja a mát,
mikor a ködbe vesző múlt
már sejtelmesebben kísért, mint a jövő,
s a túlvilág tündöklő, nem a jelen;
s az egykor oly érzelmes lélek
közömbössé válik,
beleolvad a seszínű vágytalanságba,
s ez már csak annak fáj,
ki még felnéz magából...
S ez oly ritka, mint az önzetlenség,
mely botladozva elhasal
átesve az erényen, mely rég kidőlt,
bár feltámasztanám,
s kiakasztanám száradni,

mint a könnyáztatta ruhát,
melyet édesanyám sírt tele,
mikor rájött, milyen világra szült,
de már megkésett aggodalmával.
Mindenki bámul,
azt hiszik, én haltam meg
a világ számára,
miközben én próbálok
nem tudomást venni a közönyéről,
hogyan élhessek benne a magam módján...

Régvolt tavaszok

(Juhász Gyula Fanyar tavaszára)

Mikor tavaszi illatot zengett a kert,
Mikor minden kis fűszál neked megfelelt,
Mikor a kis rigó leste az ágyást,
Mikor még messze elkerült a fájás...
Mikor mámor és öröm virágzott a fán,
Mikor még szabad és boldog voltál talán,
Mikor a gyík téli álmából életre kelt,
Mikor a gerle a póznán szerelmesen énekelt,
Mikor a méhek is vidáman zengtek,
Mikor a nap is nekünk érlelte az epret,
S még nem terítették rád a leplet,
Akkor volt az igazi az áprilisi ég,
Akkor még olyan messze volt a vég,
Akkor még önfeledten fütyöréstart,
Sok ifjú emléket vígan megidéztél.
Most viszont nélküled lélegzem a tavaszt,
Szomorúságot fúj a szél, bút zörög a haraszt,
Nem röpül a tollaslabda vígan feléd,
Nem csöppögtet életkedvet már senki beléd,
Elkoptak a múltnak édes játékai,

Kifakultak ifjúkorod szelíd tájékai,
Örömeink színes pillangói elrepültek,
Elvesztésed fájó emlékei el nem kerültek.
A tavasz most már fanyarrá lett egészen.
Haláltáncra váltott át nagy merészen?

József Attilához

József Attila, hidd el, nagyon szeretlek,
ezt még apámtól örököltem.
Neved tovább örökítette fiában.
Az életet akárhogy nézzük, ajándékba kaptuk,
s talán természetes, hogy másért,
s máshogy örülünk neki.
A technika talán megválthatná a világot,
de elfelejtettek az emberek kérni, s beszélni.
Jó volna jegyet szerezni egymás lelkéhez,
mert még mindannyiunkban ott lakik,
igaz, mélyen, a kiveszni készülő emberség.
Minden reggel patakvízben fürdetném
az okostelefonjaikba merülő arcokat,
hogy vegyék észre a körülöttük lévő világot.
A tekintetekből még jó meleg szavak születhetnek,
ha egymásra néznénk végre, mint régen,
s bár akadnak olyanok, akik
nem fognak felnézni beszűkült világukból,
én meghallom a pacsirták hajnali énekét,
túljutottam konok dühömön,
kívülállóként nézem a gépiesült tömeget.
Lelkedet egyre jobban értem,
s ez nincs jól így, mert ez azt jelenti:
egyformán éljük meg az elfajult rendetlenséget,
de igazi lelkemet látod, megőrzöm benne,
hogy tiszta maradjon e tisztátalanságban!

Tüskédre borulok

Csöndembe csendül a dallamod,
Idegen világban ballagok.
Pátosszal teli a sóhajom,
Kavargok, elveszek, báb vagyok.
Estemben tüskédre borulok,
Bajunkban Mózeshez fordulok,
Oltalmat nyújtani nem tudok,
Kettőnkért duplán is jajdulok.
Ordasok vére bogyódban forr,
Ránk harap vadul e kéjes kor.

Káromlás

Varjak gyülekeznek, fenyegetik létem,
Akármerre nézek, sötétlik jövőm.
Rikácsolva szállnak, menekülnék tőlük,
Jajszavam nem hallik túl messzire már.
Új utakra vágyom, riasztanak mégis,
Sóhajom elnyomja éles hangjukat,
El is felejthetném, mit akarnak tőlem,
Ráérnek még elkárogni pusztulásomat.
Eddig sem szerettem nagy tömegben őket,
Gépiesen ismétlik csak káromlásomat.

Darázsropte

Madarak dalolnak egyre,
Duruzsol velük az erdő.
Derül a dacos szellő,
Darazsat röptet a hegyre.

Még nem kiáltok

Én ugyan még nem kiáltok,
ám a föld már dübörög.
Hiába is vigyázok,
mert megőrült az ember,
nem kell ide sátán, ördögi a lét.
Lapulhatsz te források tiszta fenekére,
kirakatba simulhatsz, vagy reklámfény mögé...
Bogárrá lett lényed kövek törik össze,
hiába is rejtőznél, nincs frissen sült kenyér.
Jaj, szegény, szegény!
Ha friss záporokkal szivárognál a földbe,
önmagadban fűroszthatnéd – ha van még – arcodat.
Ha fűszálon pici él lennél, felmagasztosulhatsz,
ám a gépek ellenében meghajlik nyakad.
Meddő emberségünk kárhozatra ítelt,
inkább borzalmas ez, semmint nagyszerű,
bármit is hallasz, azt nehéz tompítani,
hisz én ugyan még nem kiáltok,
ám a föld már dübörög.

A szurdokban

Lüktet a kövek között az élet,
Hallgatag völgyben ritmusra lépek.
Mohák közt lágy szellő zongorázik,
Bonyolult emlékkottából játszik!

Vonagló kéjjel ringnak az árnyak,
Ábrándjaimmal versenyre szállnak.
Örvénylő múlt-képek villanása
Buborék-gömböknek illanása.

Felriadva az álmodozásból
Érzed: elég a játszadozásból,
Verőfény űz sötét barlangodba –
Vénhedt vágyaid visszhangozva.

Szélvihar után

Csókjaink íze fanyarrá vált,
Rátelepedtek az évek.
Szúette fenyők csontjain
Döbbsen pihen a szem.
Riadt szajkók harsognak,
Hisz árnyékkal terhes a lét.
Homályos sejtésem csalfa,
Puha fűvön süppedő vágy.
Fülemlen hóara pattan,
Ködben a féltés vigyáz.
Tücsköket ringat a szellő,
Hol vihart támasztott az ég,
Recsegve, ropogva hátrált,
meghőkölt, aki csak élt.
S bár elnyugodott az erdő,
Letarolt hegyoldal sír a helyén,
Nem dicséri a felhőt a napfény,
S a patak sem csobog derűt,
De fűzikék serege éled,
S nektárjuk megédesít
Mindent, mit szívünkben őrzünk,
Bár előttünk már a vég.

Csúcsra törekszem.
Szabadság ölel ott fenn,
lárma ülepszik.

Gerjedelem

Hazuggá vált minden,
Felszínes, csillogó máz takarja.
Majd kipukkan, ha túlfeszül a lét.
Ítéletet mond felettem,
Kinek nincs joga hozzá,
Hisz nem tudhat rólam semmit.
Tán irigyli látszólagos derűmet,
Pillanatnyi boldogságomat,
S nem látja mögötte a könnyem,
Nem hallja fuldoklásom,
Nem érzi riadt lélekvergődésem?
Egy nyugtalan tekintetem se kapja el?
Félreértelmezi a látszatvalóságot?
Tenyerem nedves, izgalom járja át testem.
Egy beteljesíthető álmra ébredhetnék,
Ha elaludhatnék végre,
De messzire viszi
Gerjedő igazságérzetem
Bosszús szele
Haragom lázas gögjét.

Maszkod láttán

(Ady Endréhez)

Maszkod nézem merengve,
mögéje képzellek,
szépnek látom arcod,
elsimult a baj,
nem látszik a szélütöttség,
nem is látlak vénnek,
nem fedezem fel rajtad
a betegség jelét.

Ha el is torzult ajkad,
és kínzott betegséged,
vonásaid visszanyerték
szép alakjukat.
Püffedtséged leapadt,
vékonyabb lett arcod,
szederjes nem lettél,
csak fiatalodtál!
Végleg istenültél,
szép halottnak látlak,
épp, ahogy jósoldad,
igazad lett hát!
Megszűnt minden keserv,
felszabadult terhed,
könnyűvé vált kereszted
a Sion-hegy alatt.
Nem látom a haragod,
derűt sugárszól már,
itt maradtál közöttünk,
szellemed ígéz,
hatnak még a szavaid,
erejük nem csappan,
észrevétlen formálódik
versed néhány sora.
Üzensz az életről,
üzensz a halálról,
tanulást formál
szótlán ajakad,
magaddal vitted
ezernyi titkodot,
megszólítasz mégis,
hozzám szól a maszk!

***

Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>

KÜHNE KATALIN

Emlékké válnak

megrémít a lármás világ beteg
rohanó nyüzsgő rossz lehelete
rombol és rikácsol a rengeteg
elrejtőznék mint az ősemberek

de társaim mellett menetelek
önmagam alakítom életem
tanulom őrzöm az értékeket
nyugalom költözik a lelkembe

város zaja megszűnik fülemben
madár dala csicsereg szívemben
barangolok csendesen merengve
fájdalmak emlékké válnak bennem

hazug árulók jégbe dermednek
erdőkben új ösvényekre lelek
óriásként állnak növekednek
hegyeink az égig emelkednek

lángol apám anyám szeretete
tüze melegíti fáradt lelkem '
szavukat hallom reménykedhetek
fiaink élete jobbá lehet

Bontsd

Bontsd fel a lakatot, tárd ki a lelkedet!
Fogadd be Istened, haladj az utadon!
Honnan jössz, ne feledd,
kísérjen szeretet!

LÉNÁRT ANNA

nem tudtam ma már merek

nem tudtam hova nézzek
nem tudtam mit hoznak a holnapok
nem tudtam... féltem

ma már merek távolba nézni
ma már merek hangosan nevetni
ma már merek... élni

Csalódás

Egy álmatlan éjszakán magamra maradtam,
azóta kísért a sok foszladozó emlék,
régmúltban tervezett szép jövőben csalódtam,
szottyant jelen, amit adott, silány morzsalék.

Arcom mély ráncai alatt csodát álmodtam,
körülöttem mégis egyre több a síremlék,
valamikor boldogság után vágyakoztam,
a sorsom, amit felém sodor, csak hordalék.

Hiányzol!

Ha a meg nem élt múltra gondolok,
Indulat ökölbe zárja kezem.
Áldás vagy átok? Választ nem kapok...
Nyugtalan álmom, fénytelen verem.
Zörög az úton a kopott szekér,
Ostor csattan, nyikorog a kerék...
Látom a moha közt megbúvó reményt.

A vőfély

Magamra maradtam egy gondolattal,
szívet szaggató, fájó érzésekkel...
bennem él, kimondani mégsem merem,
attól félek, szóért, megver az Isten.
A távolból cigánynóta hallatszik...
a lakodalomban násznép gyülekezik.
Vőfély kalapján szalagot fúj a szél,
aki ott van, jót mulat, ahogy beszél.
Éjfélkor táncba viszi a víg arát...
ropja a táncot: rikkancsként kiáltja:
„Eladó a menyasszony, a csárdás...
– ma már nem ő fejezi be – ... kisasszony!”
Egy pillanatra tétován megállok...
mély sóhaj... elmosódott arc... álmodok...
összekulcsolom kezem; imádkozom.
Uram! Lelkét kegyelmedbe ajánlom!

Hang a múltból

Homályos ablaküvegen át
a régmúltba veszett árnyékkal
vívom semmivé vált harcomat.
Fülemben harsog a régi dal,
soraiban csókjaink íze,
dallamában ölelő karod.
Mezőn feküdtünk a zöld fűvön,
arcunkat szellő simogatta,
testünket vágy tartotta fogva.
Ma már minden csak relikvia,
mosolyt csak arcomra a pillanat,
pattan a zár, hallom hangodat.
A tücskök egyszerű zenéje
feledteti az emléket, és
dicséri a mai szép napot.

A festmény

Egy pillanatra megálltam,
megálltam és maradtam,
maradtam, mert megfogott,
megfogott, szorosan tartott.
Szorosan tartott, hozzám szólt,
hozzám szólt, inkább suttogott,
suttogott, hangja szívemig nyomult,
szívemig nyomult, meghatott.
Meghatott, a jövőről dalolt,
a jövőről dalolt, biztatott,
biztatott, sorsot nem koldult,
nem koldult, irányt mutatott.

Haikuk

voltam én bimbó
voltam én kinyílt rózsa
most hulló szírom

a tegnap: emlék
a holnap: bezárt kapu
a ma: búcsúzás

Azt kérdeztem, hogy...
Hallod? – most hozzád szóltam.
Á... dehogy hallod.

Mennyi az élet?
Születéstől – halálig.
Így túl egyszerű.

kilenc hónapig
szív szívvel együtt dobban
léted értelme

Iskolás évek

Hatéves vagyok, a betűkkel ismerkedem,
hétéves lettem, szorzótáblát ismételem.
Nyolc évet betöltöttem, fogalmazást írok,
kilenc évesen színpadon verset szavalok.
Tízévesen kicsinek nagy, nagynak kicsike,
tizenegy évesen minden gyermek büszke.
Tizenkét évesen szárnyaim kiterjesztem,
tizenhárom évesen már jövőm tervezem.
Tizennégy évesen... véget ér... a gyermekkor.

Szomorú

Még ma is rózsaszínben látjuk ezt a világot,
város végi magaslat ma is őrzi az álmot.
Gyárak kéményei szürkévé festik az eget,
a gyilkos füst mérgezi az ijedt természetet.
Házak falán csorog a szenny, az érdektelenség,
ablakon besötétített az üveg, nincs mentség.
Utolsó tiszta toronyban megkondul a harang,
utolsó felvonás megkezdődött, jelzi a hang.

Apeva

már
érzem
csókodon
beszédeden
más asszony ízét

***

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar/>

MAYER ZSÓ**Remény**

A falu közepén, a házak között régóta állt egy üres telek. Az építkezés elkezdődött ugyan, a ház alapját kiásták, de a tulajdonos időközben elhunyt, az örökösök nem törődtek az őket megillető területtel. Értéke nem igazán volt az akkori teleknek, pici zsákfalu, végétől már csak az erdőbe vezetett egy poros út. Buszközlekedése naponta egy reggeli és esti járatra korlátozódott. Szegény emberek lakták sok gyerekkel, ők viszont édenkertben érezték magukat. A kicsik egész nap az utcán játszottak egymással óvoda hiányában, a nagyokat busz szállította nyolc kilométerre a szomszéd település iskolájába. Az üres telket benőtte a gaz, a kiásott föld helyét esővíz töltötte fel egy komolyabb esőzés után, így ebihalak lepték el, s békák. Esténként kurtyoltak, hívogatva oda a gyerkőcöket igazi falusi hangulatot teremtve. Tél beálltával az erős fagyok jégpáncéllal vonták be a kialakult tavacsát. Ismét megtalálták szórakozásukat a nagyobbacska fiúk, lányok. Csúszópályaként használták, még versenyeket is rendeztek maguk között. Szerelmek szövődtek, igazi első szerelmek, melyek gyorsan felbomlottak, ha valaki ügyesebben csúszkált, elsőként ért célba. Általában kivívta több gyerekek elismerését, s ilyenkor ő került az érdeklődés középpontjába. Egy idő múlva felfedezte valakinek gazdag rokona a kis falu értékét, megkereste az örökösöket, s a tulajdonába került a telek. Gazdasági épület emelkedett tyúkketrecekkel tele, ontotta a tojást a városi üzletláncokba. A gyerekek csak messziről nézték a jövő-menő, tojást szállító gépkocsikat. A kis ékszerfalu gazdasági célponttá vált, megszűnt a „paradicsomi” állapot a gyermekek számára. Később játszótér épült, ami a célnak megfelelt, de sokáig emlegették a mára már felnőtt gyermekek az édeni állapotot. Jelenleg azok a bizonyos okos kütyük tarolnak a gyerkőcök szabad és nem szabad idejében. Nem jó úton haladunk! Gyermekeinknek példát kéne mutatnunk, megszerettetni velük időben a könyveket. Érezzék az ízét családi, baráti játékoknak.

Kíváncsoznak tanyára, ismerjék meg az ottani életet, az erdő illatára éhezzenek, a számháborúzásra stb. Ebben a felgyorsult világban merem remélni, sikerülni fog! Talán így történik... egyszer.

Ősz /akrosztichon/

L omhán cammogott el a nyár,
O lyan tört és kedvtelen, még érzem illatát,
M ár kopogtat az ősz, kitárom kertem ajtaját.
B etér hűvösen lobogtatva dús haját,
H ogy érezzem, mily' friss széllel jár.
U nja a meleg poshadtságát.
L evelek táncolnak, meghajolnak a fák,
L ihegve avarszőnyegüket elé tárják.
Á rtatlanul, mosolyogva várják,
S imogatják ősz fejét, jöttét tapsolják.

Szépség /haiku/

üde levélen
harmatcsepp, ragyogó báj,
hajnali szépség

Szeretet – haikuk

barátnak igaz
ölelése segítő
kéznnyújtás feléd

aggódó szemed
tükreben mély érzések
tekintenek rád

MILBIK JÓZSEF

Vis vitalis

Kisapám térdére csapva, politikai öldöklés-híradóktól csömörében teátrálisan természetfilm-csatornák békés vizeire evez. Erős habbal ikszedik sörét önti, s olcsó, hamiskás, „bezzeg régen minden szebb-jobb volt” nosztalgiazásba fog a kékből immár zöld derengésű szoba lágy ölén...

Milyen volt? Örökké nyár! Naphosszat játék, este meszelt falra vetített színes s fekete-fehér diafilm-mesék. Hamar mosakodás, gyorsan sokat alvás. A bíbor hajnal vonaton lel: apró mozdony gőzt-füstöt köhéccsel az arany-napkelteben fürdőző tájra. Benn, városban mindig ragyogó idő vár (a szülők néznek előrejelzést...), s mennyire más, szép, jó, boldog, modern világ! Ámul-bámul az illendően csendes gyermek: a pályaudvar-csarnok cseng-bong, roskadásig pakolt áruda, étel-, italautomata, ripacs trafikos: „*Cukorka, csokoládé, cigarettapapír!*” Ez ám az élet, kisapám! Emeletes házak szorította utcákon-tereken hömpölygő tömeg tolong, autó túlköl, villamos sikong-hajlong a síneken. Parkerdő tisztán kényes páva sétál, padoknál veréb kéreget, égis spriccelő szökőkút hulló permetébe gazdagon omló fény fest szivárványt. És a strand! Önfeladás-tetőfok: pancsolás, összeroskadásig pancsolás – pardon, előtte még fagy jár! Alkony-üde szellőben villamos zötyög, álmatag neon gyúl, a pályaudvar-csarnok örült-tébolyult hangulatban zsibong. A nép indulásra kész vonatához lótfut. Árjukkal szembe’ ócskán grafikázott, szakadt köpenyben csupán egy újságos-rikkancs dacol: „*Esti Hírlap, Esti Hírlap! Megölte anyját, apját, hogy elmehessen az árvák vacsorájára. Esti Hírlap, Esti Hírlap!*” Ej, betyárizgalmas világ ez, kisapám! Apró gőzös nagy szuszogva rángat kurta szerelvényt, dohogva versenyt mér piros dízel- s kék villanymozdonyokra. A szemaforváltó-rengetegen túl csitul, elmarad a város zaja, már csak szapora kerékkattogás hallik tücsökciripeléstől ezüstös réteken...

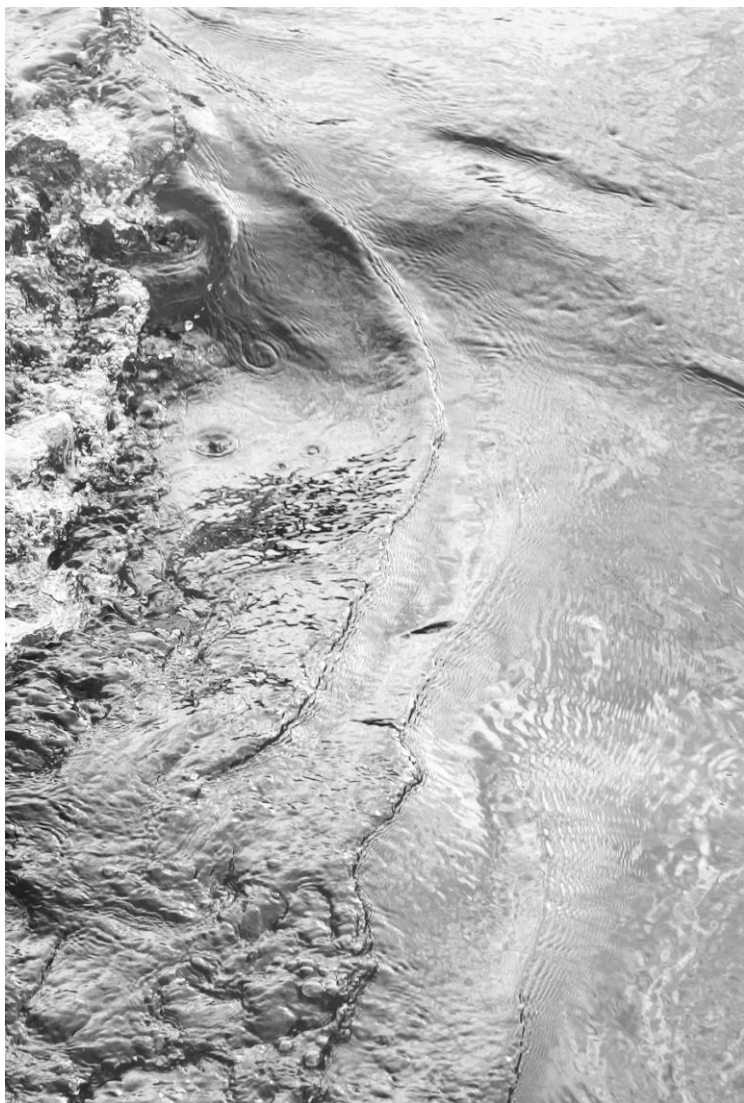
Kisapám töretlen érdeklődéssel-lelkesedéssel, időt nem kímélve második napja néz hangyát, gazellát, oroszlánt. Foteléből váratlan felpattan, plafonig szökik, hosszú értekezést üvölt: „A természettől ádagabb élet-halál harcterep nincs! Ott unalmas mese a biodiverzitás: nem vágyálom, ismeretlen, tudomány alkotta ökológiai fantom, legfeljebb létalap-, esetleg kénytelen-kelletlen érdekszimbiózis-működés. Az egyedek, fajok hegemoniára törnek, céljuk saját identitással életterek meghódítása, benépesítése, eszköztárukból hiányoznak a toleráns gesztusok, finomkodó megértések. Farkastörvények mentén csendes-zajos érdekérvényesítő öldöklés dül, más eltiprásakor, felfalásakor bánatkönnyezés nélkül. Az ember élőlény (igazak rá a fentiek). Ám más, a többitől elesettebb, ugyanakkor bonyolultabb, teljesebb – szüksége van az Istenre, hitre, illúzióra, eszményre (híven énekli Sebestyén Márta: „*Az ember agyagból gyúrjon Istent, /Aki teremtsen néki világot...*”), amiket, ha akár töredékben megtagad-elveszt, sorra jut önpusztító, majd mindent pusztító téveszmékre.” Mélyet sóhajt, dűnnyög: „marhaság”, közben térdére csapva a természetfilm-csatornáktól csömörében teátrálisan a politikai öldöklés-híradók békés vizeire evez. Vállat ránt, morog: „szirupos nejlonvilág, árvák vacsorája – no, szórakoztató hazugságok, csinos kis önbejeljesítő jóslatok.” Pohara aljáról kihörpinti a néhány kortynyi, pisilangyos sörlöttyöt a zöldből immár ismét kék derengésű szoba lágy ölén. Soká bambul maga elé, egy képet vizionál, gyerekkori barátja festette még fiatalon a „bezzeg régen minden szebb-jobb volt” időkkor. A csendélet: mívesen hímezett terítő borította asztal szélén méregzöld héjú, ébenfekete magvakkal pöttyözött, tűzpiros bélű, hatalmas fél-görögdinnye billeg. A szinte roppanósan friss gyümölcsbe széles, éles pengéjű kés (érezni, a szűrés kéjes élvezetével) döfve, mellette gyönyöző nedve sercen – méhek, lepkék, darazsak epedve nyaldossák. Révületében szomjasan csámcsogja-nyeldesi a méz-édes dinnyelét, végül elbóbiskol, álmot lát...

Ragyogó napsütés, ágakat cibáló, metsző szembeszél süvít, a hőmérő kemény mínuszokon vacog. Didereg, szikrát szór a téli puszta, havas végtelenjébe keskeny, székérkerék vágta, jegesre járt, fagyott sárrögsík kanyarog. Ólomnehéz lábaival pirkadattól vonszolja testét a kopár, markáns rézkarcszerűséggel éles rajzú tájon. Összeakadó lépte megáll, alig él, gémeskúthoz borul. Míg gémberedett keze a bedőlt káva után nyúl, zsisborgó agyában Sötér Istvántól sejlik: *„A kút, melyből vizet nem merítenek, elposhad – de elsárosodik, ha pazarlón és mértéktelenül merik ki vizét.”* Tovább baktat, templomromhoz ér. Vándorbotjával a gatzenger lepte, mementó falmorzsálékot kaparássza, tűnődik: kiüresedett-e a templom, mert falujának népe elpusztult a tatár- s törökdúláskor, vagy kipusztult a falu, miután népe elhagyta templomát, vallását, hitét, Istenét? Bolyongásai vajon hány, valaha víg település romhalmazai fölött visznek, melyek sorsa-végzete önrontó káprázatörvény: gyúlatlan tűzvihar perzselte-kormozta, idegen fény árnyként borult rá egy éj, behavazta valami furcsa tél, öröklött jégvirág nyílik emléken. Hideg aranykődöt lehelő napszentülésre távoli, ismeretlen falu szélső kertjei alá jut. Az alkonytól rózsaszínes, érintetlen-tiszta óra mélyálmú almafa kékeslila árnya vetül, ágára cinege rebben, vékonyat csengettyűz, aztán hangtalan aludni tér a mindent belepő szürkület narancsos párajátéka nyelte semmibe...

Mikor felesége pléddel takarja, tudósításra riad távoli háborúkról. A nonstop-híradó végén kikapcsolja a tévét, a fürdőszobába csoszog. Míg tusol, cinkos somolygással folyton Omega-sort dúdol: *„Ilyen a világ, s kell a fegyver.”* Ágyaz, hümmög: *cukorka, csokoládé, cigarettapapír, ej, bitang élet...*

***

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

GŐSI VALI: HULLÁMSÍRBAN

MILLÓ ILDIKÓ

Embermesék * IL Nagyanyja

Hőseink rólunk szólnak. Arról a többszörösen egymásra, egymásba épülő architektúráról, amivel időről időre azonosítjuk magunkat. Külső és belső magunkat. Mert kik is vagyunk? Férfi? Nő? A csecsemő anyja mellén? A foglalkozásunk? A gyerekeket tápláló, nevelő gondos szülő? A szerelem gyümölcse? Lelkiségünk? A szerelmes végtelent keresők?

Gondolataival, érzéseivel IL ajándékozott meg. A véletlen ültetett bennünket egymás mellé Almádban a Balaton-parton, a Sóhajok hídja és a Hajóállomás között. Hátunk mögött a Liget Kávészó pompázott. A tavasznak örült minden érző lény: fák, kövek, madarak, virágok, a szelíd hullámok a délutáni napfényben.

– Történetemnek nincs tanulsága – kezdte IL. – Szereplői életem meghatározó szereplői lettek, voltak. Azok még ma is, bár egy új dimenzióban-világban beszélgetek velük már régóta.

Anyai nagyszüleim nyírségi, szegény településen éltek Borbányán, Nyíregyháza közelében. Miután anyám csak három hónapig lehetett velem otthon – az ezerkilencszázötvenes években minden anya számíthatott erre, ha állásban volt –, megbízható, de idegen nénik dajkáltak, gondoztak. Hogy milyen minőségben, arról az vall, hogy nagyanyám – még nem voltam két éves – egy be nem jelentett látogatás után elvitt magához, magukhoz, és nem engedett vissza a gyerekgondozást vállaló Anna néni felügyeletére. Átmenetinek szánt vendégségem végleges lett. Maradtam nagyanyámmal, szoba-konyha-kamrában, kicsi udvarral, nagyobbacska kerttel.

Ő akkor 51 éves volt, nagyapám 65. Nyolc gyermekük közül a második fiút négyhónapos korában elveszítették. Hét gyermekük a háború, a forradalom, a szegénység ellenére felnőtt. Iskolázott, tevékeny felnőttek, felelős szülők lettek.

Iskolakezdés előtt egy évet jártam óvodába. A szünetekben azonban mindig náluk, velük voltam. Segítettem előbb a háztar-

tásban, az állatgondozásban, később Nyírjestanyán, Császárszálláson a krumpli, a kukorica, a napraforgó vagy a szőlő kínálta-követelte munkákban. Kapálni, metszeni a mai napig szerek. Szívesen, örömmel végzek minden kerti vagy mezei munkát.

Anna nénit – már főiskolás voltam – egyszer meglátogattuk. Talán csak anyám miatt emlékezett rám. Azt nem tudom, volt-e rajtam kívül más gondozottja. Kíváncsisággal vegyes rezignáció volt bennem. Kaptam? És vajon mit? Ettől az idegen, gyűrött, térképarcú nénitől? Nem szerettem, ha meséltek életemnek arról a szakaszáról, amikor ő vigyázott rám. A kép, amit láttam – főszereplője én – nem tetszett. Annak a kisgyerekek a látványa, aki én voltam, a múltba rekedve – tehetetlenül egy kiságyban, egyedül, pisiben, kakiban, éhesen, szomjasan, ordítva, kapálózva – rettenettel töltött el.

Így lettem én nagyanyám kilencedik gyereke. Nevelt, gondozott három fia és legkisebb lánya mellett. Idősebb fia és két idősebb lánya állásban, házasságban, önálló albérletben, otthonban. Nagyobbik lánya fiú unokával ajándékozta meg, Anyám pedig velem.

A bölcsőde miért nem jöhetett szóba? Erről soha nem beszélünk. A kérdésig sem jutottam el. Talán azért, mert nekem nagyon jó volt a nagyszüleimmel, nagycsaládban, felnőtt, már dolgozó nagybácsik, nagynéni mellett cseperedni.

Szánva a *kisárvát* szívébe fogadott és tanított, nevelt, vigyázott rám nagyanyám. A *kisárva* én vagyok. Tényleges árvátlanságom ellenére. A szánandókat hívta így nagyanyám. A korábban említett látvány és eltemetett, lázadó érzések miatt nem tudott lemondani megmentésemről.

Gyakran jut eszembe – egyre gyakrabban –, hogy a neki tett, számára legfontosabb ígéretemet nem tartottam be: idős korukban nem gondoztam őket. Látogatóba is csak ritkán tudtam menni. Még erős volt és tevékeny, azonban gyakran megkérdezte: ha beteg leszek, adsz egy pohár vizet, IL? Az a bizonyos pohár víz, amit ígértem: elmaradt. Elgyöngülésüknek, búcsújuknak az élettől nem voltam, nem lehettem szemtanúja, segítője.

A szerelmem a Dunántúlra hívott. Itt lettem felnőtt, itt születtek gyerkeim, és maradtam itt, egyedül.

Intelme: „*IL! Ne halj meg a kút mellett szomjan!*” számtalanszor jutott eszembe. Főként, amikor a 18 méter mély almádi kutunkba tűzoltók hoztak és pumpáltak vizet, mert elapadt a vízer. Kétleányos anyaként naponta csak pelenkát 30-40-et terítettem ki száradni.

Nincs nap, hogy ne jutna eszembe nagyanyám. Nem kell becsuknom a szemem, hogy lássam őt és nagyapámat. Próbálom megfejteni őket. Egy fekete-fehér fotón állnak egymás mellett: feketében, kérdőn a kamerába nézve, a szőlőlugas előtt, vigyázban, mint akik a fényképezés kedvéért ugyan ünneplőbe öltöztek, de sajnálják rá az időt. Én pedig, aki első keresetéből (hatodikos voltam) Pajtás fényképezőgépet vett: örülök a névtelen fotós türelmének.

Átívelve dimenziókon, nagyanyám vajon hallja bocsánatkérésem? Tudja-e, hogy a tőle tanult példabeszédek, tanítások gyökeret vertek bennem? Remélhetem, hogy bölcs mosollyal rám emeli nefelejcs szemét és elhiteti velem, hogy jó vagyok? Hallja, amikor a nyíregyházi katolikus templom előtt – mielőtt bemennék a vele megszokott helyünkre – megállva köszönök? *Csókolom, anyuka! Csókolom, apuka!* Nekik, nagyszüleimnek és szüleimnek is szólt a köszöntés.

Ezt a rituálét Szabó Magdától tanultam és veztettem be nyíregyházi látogatásaim alkalmával. Bár anyám még élt, apám már évek óta a temetőben. Magdát édesapja figyelmeztette: „*Magda! Ha mi már nem leszünk, sétálj el a Nagytemplomig, és köszönj a tornyoknak, mintha nekünk köszönnél!* Csókolom, anyuka! Csókolom, apuka!”

Így adta meg lányának, Magdának, és nekem is, ismeretlenül az elveszett otthon illúzióját.

Nagymamám fedezte fel, hogy szeretem a virágokat. Nemcsak letépkedni és csokorban nagyapámnak adni. Átéltén lerajzolni, keretbe foglalni, hogy a falra kiakasztva mások is csodálhassák. Tőle tanultam, de nem vigasztal: *a szeretetet, a gyengédséget nem mindig annak adjuk vissza, akitől kaptuk.* Én kaptam tőle

egy hatalmas szeretetbatyut, amit nyögve emelek ma is. Ó, Egek! Milyen kicsi és erőtlén vagyok az Ő hatalmas szeretethegye mellett! 1983-ban, egy évvel nagyapám halála után ő is itt hagyott bennünket.

IL felállt, rám nézett hosszan. Szememből olvasott. Nem szólt, amikor kezet fogtunk és megöleltük egymást. A Gyógyító Platán fasorban járt már, amikor utoljára visszafordult és intett. Csak a lenyugvó nap vakított? Gyerekkorom sós ízeit nyeltem, suttogásait füleltem. Sajnáltam magam, hogy IL magamra hagyott.

Tavaszi haikuk

Mandulavirág
Temetetlen szerelem –
Tavaszi illata
*

Csillagok tükre
Tavaszi hajnalokban –
Árnyas mosolyban
*

Mandulát cibált
illatozó kertedben –
árva böjti szél
*

Kék-zöld párában
csókot hint szép tavaszunk –
ölelő karunk
*

Távoli kedves
Tavasszal illatozó –
mandulavirág

***

Irodalom csoport a Facebookon:

<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>

MRÁZ ERZSÉBET IRMA

Az élet útjain...

Az élet útjain kóborol egy vándor.
Néha gyorsan halad, máskor visszatáncol.
Meg-megtorpan olykor, mert sok az akadály,
De erőt gyűjt csupán, hisz haladni muszáj.

És legyőzi ezt is, megy előre bátran,
Hisz az erejében, és hisz a csodában.
Egy győzelem után elégedett, boldog,
Visszanézve látja, félelemre nincs ok.

Nem félt, nem mutatta, csak küzdött keményen,
Ha meg is dicsérték, hallgatott szerényen.
Megbántották néha, szidták, irigyelték,
De a háta mögött, szemébe nem merték.

Talán szerették is, néhányan biztosan,
Akik tudták róla, hatalmas szíve van.
Segít, ha segíthet, ott van, mikor baj van,
Nem kíméli magát, ő támasz a bajban.

Túl az útja felén a vándor megpihen.
Emlékek közt kutat, számot vet, azt hiszem.
Arcán huncut mosoly, ráncolja homlokát,
Újra átéli most életét, a csodát.

Aztán indul tovább, útja nem ért véget,
Tartogat az élet számára még szépet.
Már megyek, indulok, mert rohan az idő,
Én még mindig hiszem, szép lehet a jövő.

A horizonton túl...

Madarak szállnak a csoda-kék égen,
Eltűnnek lassan, ott, a messzeségben.
Ott, ahol a föld összeér az éggel,
Ott, hová szem nem, csak gondolat ér el.

Azon túl mi lehet? Ki mondja meg nekem?
Tudom, nem láthatom, ezért elképzelem.
Mindenütt erdő van, fű, fa, virág, bokor,
Olyan az egész táj, mint egy virágcsokor.

Tarka lepkék szállnak, táncolnak a széllel,
Csend van és békesség, a gonosz nem ér el.
Kis patak folydogál, szomjazókat itat,
Tiszta, hideg vize hőségben enyhet ad.

Madársereg dalol, messze száll szép szavuk,
Tisztán és ékesen, nincsen hamis hangjuk.
Nem pusztít ott vihar, csak csendesen esik,
Alá állok akkor, amikor jólesik.

Simogatja bőröm, ő is a barátom,
Egy-két nap nem jár-ke, már hiányzik, várom.
Őzikék futkosnak a virágos réten,
Zöld gyíkok napoznak nagy kövek tövében.

Nyüzsögnek békésen bogarak, rovarok,
Figyelnek a fákról tudálékos baglyok.
Círipel a tücsök, jól végzi a dolgát,
Nem is adná másnak ezt a fontos munkát.

Báránfelfhők úsznak, fodros a bundájuk,
Akármerre mennek, nyugalom vár rájuk.
Nap mosolyog büszkén: Ez az én világom!
Nincsen csodásabb hely a kerek világon!

És a mi világunk? Ilyen is lehetne?
Biztosan, ha ezért minden ember tenne!

Az éjszaka hálója...

Az éjszaka hálója beszövi a tájat,
sűrű szálaitól nem látni a fákat.
Eltűnt minden, már betakarta az este,
mint fekete tinta folyik szét a leple.
Sötét van, az éjszaka koromfekete,
csend honol, némaság, nem szól a tücsök se.
Kihaltak az utcák, rég alszik mindenki,
a kutya is pihen, nincs kit megugatni.
Az éjszaka lassan beszötte a tájat,
hálójából a hajnal bontja ki a fákat.

Jó szó

Kenyeremnek javát én megettem régen,
Mennyi van még hátra, azt sohasem kértem.
Nyugalomra vágyom, csak egy kicsi csendre,
Hogy ne legyen gondom pár napig semmire.
Fogytán van a kenyér, maradnak a gondok,
Ritkán fordul elő, hogy én nemet mondok.
Tudom pedig, tudom, gyakorolni kéne,
Lepereg életem, lassan itt a vége.
Gyorsan fogy kenyerem, van még néhány falat,
Megosztom veletek, míg morzsányi marad.
Szívből odaadom, nem kell hála érte,
Nem kell kérnetek sem, csak jó szó, cserébe.

***

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

MUKLI ÁGNES

Tengered felett

*„Mi marad itt meg végső menedékül
Az élet elfáradt Robinzonának,
Ha a vihartól minden álma szétdül?”
(Juhász Gyula: Terzinák Móra Ferencnek)*

Kényszeres vállrángatások viharában
megtévedt mosolyok mutációja.
Látomások telepszenek az álmokra,
a megfáradt elmékre,
s fojtó kezével szorongat az éj.
Forró a nappal, s te hűvösre vágysz,
buktatók után buktatót találsz,
feledhetsz és elfelednek.
Valami mindig megrabol...
A halál holdruhában ténfereg,
az élet rövidül egyre, öklöd szorul,
fájdalmat hasít szürke végtelenre,
rágalmak élednek visszavonhatatlanul.
Tévedhetsz, félhetsz, félthetsz.
Félelmeid kifosztanak, bár
csalétek minden liliomillat,
a jázminok szirma is szívedre hull talán.
Idegpályáid furcsa beidegződések,
kimerült neuronok kusza harca,
hogy vitorlát bontson a kósza szél
örvénylő tengered felett.
Most esik, zuhog,
hullámok csapnak össze,
fázol, s hogy takargatnak, sem érzed.
Párnádra hajtsd fejed, hidd el, visszatér
az ábrándos, szárnyaló gondolat.
Álmok nélkül csak a test beszél...

ORDAS ANDREA

Újjászületések

Az első találkozás

Nagyon hangos volt, és féltem, hogy elsodor, akkora szelet kavart. Nem is láttam eleinte, csak azt, hogy besötétedett, pedig milyen békésen sütkeztem a napfürdőben! De most nagyon féltem, és hiába próbáltam a biztonságos póznába kapaszkodni, a kehely falai is remegni kezdtek. Először csak finoman, mint mikor a szellő simogatja, később azonban átvették ennek a furcsa búgásnak a rezgését, és szinte földrengésszerű volt, amikor a búgás hirtelen abbamaradt. Mindannyian csendben és ijedten figyeltünk, most mi lesz. Korábban suttoztak a vének valami hasonlóról, de senki nem hitt nekik, hisz ők kívül voltak, mi pedig itt bent, biztonságban. Aztán egyszer csak megjelent egy óriási oszlop, eleinte nagyon távolinak tűnt, de lassan – beletelt majd három ciklusba is – egyre közelebb férközött a mi kelyhünkhöz. Amikor odaért, valami nagyon izgalmas érzés futott át egész testemen, ami arra készítetett, hogy megpróbáljak egyre közelebb kerülni az oszlophoz. Mikor sikerült, még jobban izgultam, és egyszer csak megragadtam ennek az oszlopnak a kiálló kapaszkodóit, felettem pedig valami hatalmas, már-már felfoghatatlan amorf óriás mintha szimatolt, vagy evett volna, nem tudtam eldönteni, csak azt tudtam, hogy mindenáron kapaszkodnom kell az oszlopba. Aztán nagyon sok ciklus elteltével, miközben talán el is szundikáltam, egyszerre megremegett az oszlop, és lassan felemelkedtünk. Ahogy emelkedtünk, a nap már nemhogy kellemes nem volt, de kifejezetten égetett, a hűvös szellő pedig üvöltő szélviharnak tetszett, de ez csak még erősebb kapaszkodásra készítetett. Lassan elhagytuk a biztonságot nyújtó kelyhet, de távolról mintha még hallottuk volna a vének hangját: „A szellő legyen véletek!” Illetve: „A napsugár hozott a mi világunkban”. Később nem maradt más, csak az

égető fény, a viharos szél és az oszlop bűgása. Sok ciklusba telt ez az utazás, volt, aki fel is adta közülünk, és elengedte az oszlopot, vagy lesodorta a szél, volt, aki hangos sikollyal, és volt, aki némán, szenvtelenül vészett a semmibe, de engem ez a kaland egyre jobban lázba hozott. Nem sejtettem, mi lesz a vége, de valahogy azt éreztem, hogy mindig is erre vágytam, ezért léteztem eddig, és olyan érzéseket szabadított fel bennem, amiknek eleddig még csak a létezéséről sem volt fogalmam. Aztán egyszer csak megváltozott az oszlop bűgása, és mintha ereszkedni kezdtünk volna. Egy másik kehely körvonalai kezdtek kibontakozni előttünk, és lassan az oszlop meg is állapodott a szélén, miközben a bűgás szakadozottabb lett. Aztán egyszerre teljesen abbamaradt, ahogy az új kehely belseje felé haladtunk. És akkor – én nem is tudom, hogy meghallottam, vagy megláttam, vagy az illatát éreztem meg, de hirtelen mintha villám csapott volna belém, ott volt ő. Elengedtem az oszlopot, és már nem létezett számomra semmi más, sem az útitársaim, sem az oszlop, sem a külvilág, csak ő! Ő, ahogy összesimultunk, ő, ahogy eggyé váltunk, ő, ahogy a szellő érintett, ő, ahogy a nap melegített, egyszóval ő, ő, ő! Aztán már sem én, sem ő, hanem mi, és később...

A barackfa lassan – a méhecske segítségével, aki elszállítva a porzót a bibéhez, beporozta azt – új virágot hozott.

A második találkozás

Nem is tudom, mi ébresztett, apám puha orra, vagy a szarvasbőgés. „Ébredj, fiam, indul a vadászat, itt az ideje, hogy folytasd a tanulást! Engedd anyádat, hagyd, hogy most már önmagával foglalkozzon! Ma még nem mehetsz szarvasra, de pockot talán már el tudsz ejteni – dörmögte álszigorával. Nagyon szerettem vele ezeket a vadászatokat, sokat tanultam tőle is, meg a falka többi tagjától is, persze legtöbbit a Vezértől, ahogy apámat tanította, de apám szerintem külön vadász volt mindenkinél. Elbúcsúztam Anyától, és már úton is voltunk. „Ha szeren-

cséd van, akár nyulat is foghatsz” – súgta Apa. A falka elindult, több hozzám hasonló ifjonccal, mind szarvasra vártunk, mind abban reménykedtünk, hogy a Vezér felfigyel ránk, hogy esetleg maga mellé vesz tanulni. Nagy kitüntetés az, nem is esik meg minden évben. Még én is ebben reménykedtem, annak ellenére, hogy Apát tartottam a legkitűnőbb vadásznak, de hát a Vezér mégiscsak a Vezér. „Szevasz, Hosszú” – köszönt rám Bajszi, a legjobb cimborám. Kiskölyök korunk óta mindennap együtt vagyunk. A mellettünk lévő barlangban laknak, neki öt testvére van. Nekem csak kettő, de mindkettő nőstény. Anyán kívül ki nem állhatom a nőstényeket. Most is a két nővérem mit művel? Végig egymással pusmognak, pedig én jobban szeretek csendben figyelni vadászat közben. A Vezér most osztja szét a feladatokat, ezek meg itt pusmognak, és Apa mégsem szól rájuk. Amíg kicsik voltunk, hol Anya, hol Apa maradt velünk vadászat idején, de most, hogy már elmúltunk öt hónaposak, már csak Apával járunk vadászni. Anyával történt valami. Egy vadászat után Apa azt mondta, hogy most már nekünk kell segíteni, míg Anya fel nem épül. „Lassan amúgy is önállóak lesztek, itt az ideje, hogy ti is kivegyétek a részeteket az élelemszerzésből!” Szerettem Apát, mikor ilyen komolyan beszélt velünk. Ilyenkor éreztem, hogy számítok, hogy már nem egy kis taknyos kölyök vagyok, hanem a tekintélyes falka tagja. Erősnek éreztem magam, olyannak, aki képes akár egy szarvast is a többiek elé hajtani, hogy hosszú üldözés után el tudjuk ejteni. Anya kiskoromban megijedt, mikor hasonló gondolataim elmondtam neki. „Ne beszélj így, a magányosok gondolnak csak egymagukra! Ők hiszik, hogy egyedül is képesek bármire. Mi nem így működünk. Falkában vadászunk, és mindenben segítjük egymást. Látod, Apa is milyen jó pozícióban van, közel a Vezérhez, hiszen különben te sem lehetnél, ha a Vezér nem engedte volna, hogy apád udvaroljon neked, ha apád nem olyan okos és ügyes. Az öccse, Morc már nem volt ilyen szerencsés, látod, nincs is párja, neki nem engedte meg a Vezér. Úgyhogy te csak ne hősködj! Figyeld a Vezért és Apát!” Szerettem Anyát ezért, mert így szerette Apát és

engem. A nővéreimmel másképp beszélt, és ezért külön szerettem őt, nekik – bár ritkán figyeltem oda – arról beszélt, hogy mennyire fontos, hogy a családot egyben kell tartani, hogy tisztelni kell a hímeiket, különösen a Vezért, hátha felfigyel rájuk, és az ő nőtényükké választja őket, és hogy az erős, ügyes fiatalokat figyeljék, mert ők lesznek érdeemesek arra, hogy tovább vigyék a falka erejét, és hogy párt választhassanak maguknak. De mert a nővéreim ketten voltak, engem a játékok során gyakran legyőztek, és gyakran csúfoltak kiskutyának emiatt. Később sok fürgeség, erő és fifika kellett hozzá, de már nem tudtak kifogni rajtam. De nem szerettem azt a fajta huncutságot a szemükben, amivel mindig azt nézték, hogy tudnának mégis legyőzni. Bajsz mesélte, hogy a legidősebb nővére is mindig így néz rá, és ő sem szereti ezt. Ettől én sem szerettem Pillát, bár nem is igen találkoztam vele, de mégiscsak Bajsz volt a legjobb cimborám. „Figyelj! – szólt Apa – Most nagyon figyelj!”

„Hosszú és Pilla, ti mentek a bal csapáson, ha pockot, vagy nyulat láttok, elfoghatjátok, de a szarvast kerüljétek, még nagy az nektek – halottam a Vezér bölcs hangját. Tehát tudja a nevem! Micsoda megtiszteltetés! Na de egy lánnyal!?! Mindegy, ha lánnyal, hát lánnyal. El is indultam, nem volt idő gondolkodni, lassan, óvatosan szagoltam a levegőt, figyeltem a neszeket, igyekeztem kiszűrni a többiek szagát és lépteik zaját, hogy nyulat, legrosszabb esetben pockot találjak. Egyszerre vettük észre Pillával, hogy előttünk egy őz legelt. Rá sem néztem Pillára, nem akartam a huncutságot látni a szemében. Ő sem nézett rám. De mindketten tudtuk, hogy ez az őz még nagy nekünk, viszont, ha megfogjuk... Ketté váltunk, úgy mozogtunk, mint mikor Bajszival játszottunk vadászokat. Az őz ugyan kicsit nyugtalan lett, de kivártuk, míg megnyugszik újra, és nagyon lassan közeledtünk hozzá kétfelől. Aztán amikor már elég közel volt, ugrottunk, de az őz fürgébb volt, mi pedig loholtunk a nyomában. „Pilla, neked balra hajtsd, és énnekem, jobbról ugrok!” „Rendben, Hosszú, de még fáradasszuk kicsit!” Közben megszűnt köröztünk minden, csak az őzre koncentráltunk. Aztán mikor az őz

kicsit lelassult, Pilla pont élém hajtotta, én pedig egyetlen ugrással fellöktem, majd együtt kaptuk el a már kifárasztott őzet. Vége volt. A miénk volt. Mi kaptuk el, mi ketten. Ekkor, az őz teteme felett, egymásra néztünk. Hirtelen mintha villám csapott volna belém, ott volt ő. Úgy éreztem – bár a szeme huncutan csillogott, de milyen más huncutság volt ez! –, hogy már régóta csak erre a pillanatra vártam, és már nem létezett számomra semmi más, sem az őz, sem a vadászat, sem a külvilág, csak ő! Ő, ahogy összesimultunk, ő, ahogy eggyé váltunk, ő, ahogy a szellő érintett, ő, ahogy nap melegített, egyszóval ő, ő, ő!

A Vezér a vadászat végén hirdette ki az új párt – Hosszút és Pilát – a farkasfalkának, akik egy család lehettek mostantól, első özbakjuk elejtésének jutalmául.

A harmadik találkozás

Csörgésre ébredtem, és nagyon nem örültem ennek. Először a vekkert nyomtam le – még nagyapámé volt –, de a csörgés folytatódott, majd a padlószőnyegen kerestem meg a telefon zsinórját, és egyetlen rántással téptem ki a falból, de még mindig csörgött. Ekkor már fel kellett kelnem, elslattyogtam az asztalig, ahol a mobilom töltöttem. – Tessék, Kovács! – szóltam bele morcosan. – Ne hülyéskedj, Gabikám! Ide figyelj! Vakard össze magad, egy fél óra múlva nálad vagyok, itt az utolsó lehetőség! – szólt az ügynököm a telefonba. A pokolba kívántam. Mióta Évától elváltam, elég ritkán keresett ilyen lelkesen. – Nem kellesz így senkinek, ez nem művészet. Süt belőled a negativitás, és hagyd abba a piálást! A kollégák panaszkodnak, hogy vagy el sem mész próbálni, vagy ha odamész is, csatakat részeg vagy és bűdös. Így nem tudlak eladni, lehetsz te a világ legjobb táncos-komikusa, akkor sem. Meg aztán hízol is! Kihízod a szerepköröd! Buffónak pedig még fiatal vagy! Hagyd a fenébe azt a ribancot, elment, hát elment. Annyi kis kóristát próbálhatsz fel, amennyit csak akarsz. A te hírneveddel, apám.... Na de nem

így! – De nem érdekelt. Nem érdekelt a hírnév, nem érdekelt a szakma, nem érdekelt semmi, semmilyen kórista, vagy kartán-cos, vagy statiszta. Éva sem érdekelt. Nem az fájt, hogy elhagyott, hanem hogy megcsalt. Engem, engem csalt meg. Igaz, hogy nem voltam a hűség mintaképe. De hát ki hagyta volna ki a sok tálcán kínált pipihusit! De vigyáztam, diszkrét voltam. Jó, volt, hogy kimaradtam egy-egy éjszakára is, de mindig úgy intéztam, hogy Éva úgy higgye, forgatok. Még az egyetem alatt ismertem meg Évát, és hamar el is vettem, hisz kőgazdag, fontos kapcsolatokkal teli család volt az övék, jól jön az egy ifjú színésznek. Hamar be is kerültem a legjobb színházakba, felkapott lettem pillanatok alatt, a filmipar is gyorsan rám talált, én pedig lubickoltam. Sikerben, pénzben, karrierben, és legyünk őszinték, a nőkben is. Hogy szerettem-e Évát? Nem tudom. Jó nő volt, eleinte az ágyban is fergeteges, és nagyon dekoratív. Jól álltunk egymásnak, na! Meg aztán szerettem az életmódot, amit mellette ismertem meg. Hogy nem kell kuporgatni, koszos kis albérletekben sínylődni. Sőt, eleinte bulizni is csak vele jártam, mert nagyon bírtam, hogy a többiek csorgatják a nyálukat, hogy nekem milyen jó nőm van. Aztán hogy elvettem, már kevésbé akart bulizni, mondván, hogy háztartás, meg családalapítás... Na, ez tette be a kiskaput! Dehogyan akartam én gyereket! Ezen elég sokat vitáztunk. Aztán egyszer közölte, hogy addig nincs szex, amíg bele nem egyezem. A képébe röhögtem. – Most aztán nagyon megijedtem! Ezer olyan nőt kapok minden ujjamra, mint te vagy! – Nem kellett volna. Nem hagyott el rögtön, sőt még meg is próbálta feldolgozni, de onnantól állandósultak a veszekedések. És jó, ha egyhavonta voltunk együtt, az is inkább kötelező jellegű volt. Persze ez nekem nem okozott gondot, megszoktam. Látszólag minden rendben ment, éltem az életem, színház, film, sok pénz, sok nő. Aztán egy nap közölte, hogy szerelmes, és elmegy. Képtelen voltam elhinni, hogy le lehet engem cserélni, valami civil könyvelőre. Éva csak annyit mondott, hogy az a férfi szereti őt, és odafigyel rá. Hamar elváltunk. – Öregem, ezek téged akarnak! – mondta lelkesen az ügynököm.

– Valami Kornél szervez egy országos ifjúsági színjátszó fesztivált, több kurzusban. Mozgásművészetet tanítani hív téged! Nem olyan sok pénz, mint régen, de kiemelt gázsit kapsz. Egy nyár a Balaton partján, kaja is, szállás is benne van, plusz a gázsi. Legalább kimozdulsz! – Hm. Kornél. Mielőtt Évával összejöttem, a legjobb barátom volt az egyetemen. Rendező szakos volt. Megörültem neki. El is fogadtam. Üdítő volt a sok fiatallal foglalkozni. Hajnalban Kornéllal futni jártunk, meg úszni a Balatonban. A nyár vége felé már egészen rendbe jöttem, már nem azt hallottam a hátam mögött, hogy ki az a hülye, aki ezzel ágyba bújna? De nem is csajozni mentem oda. Jó volt! Igazi alkotó munka volt. Aztán egy nap Kornél azzal jött, hogy vegyem már át az egyik drámai csoportot, mert a Lévainál kikészültek. Pedig nagyon tehetséges csapat. Nem a mozgásművészet a profiljuk, de most hirtelen nem jut más eszébe. A csapat vegyes volt. Volt köztük egy nagyon helyes, formás szőke, zöld szemű, jó mozgású lány. Az nagyon megtetszett nekem. Jó öt órát töltöttünk együtt. A végén odajött hozzám a legducibb kislány, aki néha olyan kis macisan mozgott, és „Köszönöm! Nagyon sokat segítettél! Jöhetünk holnap is hozzád?” – kérdezte. – Persze, örülök, hogy jól érzitek magatokat! – A szőke odabújt a barátjához, és úgy otthagyt, hogy annyit sem mondott: fapapucs. Viszont az a kis duci Andi egyre ügyesebb lett. Az utolsó este nagy záróünnepség volt hirdetve. Kérdeztem tőle, hogy megy-e, de mondta, hogy ők egy páran kihagyják. – Nincs oda megfelelő ruhám. Mi szalonnát sütünk, gitározunk, énekelünk, beszélgetünk – mondta, majd hirtelen átölelt, hozzám bújt. – Köszönöm, nagyon sokat tanultam tőled, nemcsak mozgásművészetből, hanem emberségből és humorból is. – Kaptam egy puszt az arcomra. Valami idegen, mégis valahonnan nagyon ismerős érzés indult el bennem. – Nem baj, ha csatlakozom hozzátok? – kérdeztem. Elpirult. – Dehogy baj, örömmel látunk – suttopta. Egész este mellette ültem. Hallgattam néha botladozó ujjai nyomán a gitárját. – Még csak most tanulom – mondta kicsit szégyenlősen, hallgattam a dalait, a verseit, és amikor már mindenki elment aludni, mi még akkor is beszélgettünk, és észre

sem vettük, hogy lassan kialudt a tábortűz, és a füst kicsit csípte a szemünk, és csak a csillagok világítottak. A hajnal is ott ért minket, és ahogy a nap megvilágította barna göndör fürtjeit és ragyogó szürkés-kék szemét, hirtelen mintha villám csapott volna belém, ott volt ő. Már nem létezett számomra semmi más, sem Éva, sem a sok kis üresfejű nőci, sem a tábortűz parazsa, sem a füst kesernyés illata, sem a külvilág, csak ő! Ő, ahogy összesimultunk, ő, ahogy eggyé váltunk, ő, ahogy a szellő érintett, ő, ahogy nap melegített, egyszóval ő, ő, ő!

A kisiú szorosan fogta nagypapája kezét, ahogy a temetőben sétáltak. Aztán egyszer csak odaszaladt az egyik dupla sírhoz és megkérdezte: – Papi, itt kik nyugszanak? – Ott, kicsikém, két lélek, akik örök időktől összetartoznak, és várják az újjászületésüket.

Ébredő tavasz

Moha bársonya rejti szívem,
Patak sodra fűti bánatom,
Fagyos, harmatos reggelen
Csaliton búvok, bokrokon, ágakon.

Ó, hűs habok, engem ne ríkassatok,
Engedjétek hullni bús könnyim másra,
Téli világom sorsára hagyom,
Tavaszmom nyaram zöldjét vigyázva.

Most zúgó folyóként rohan el az élet,
Sodrása engem is magával ragad,
Ébredeznek bennem a tavaszi fények,
Nyári színeim kivirágzanak.

Moha bársonya vidítja szívem,
Patak sodra mulasztja bánatom,
Gyémánt harmatos reggelen
Ébredek a nappal, bokrokon, ágakon.

PETRES KATALIN

Lenyűgözve

A téli táj tündöklő túllruhát öltött.
Meghalt világnak tűnt a végtelen vidék.
A túlsó parton érzelmes táncot lejtett
a múltba hulló hófehér, szép messzeség.
Éreztem, engem bámul az ismeretlen,
nyirkos, ködös, sejtelmes, semmi, szürke ég,
titkok tejfehér csodája csak csábított:
keljek útra, vár az örök felfedezés.

Beletörődve

Sajog frissen kitépett sebhelyed,
három magzatom hű kelyhe.
Mint gesztenye védő burka,
teljesített küldetése után
ősszel lassan elsorvad,
vándorútra keltél bennem.
Életemért távozásra ítélték.
Isten veled! Nem kell majd
fiaimnak bölcsőjük miatt
vinni korán koporsómat...

Reggelikészítés

Bámul hajnali világnak csendje.
Meghalt álmok tündöklő sejtelme
valós ruhát kap kávéillattól.
A család szendereg túlsó parton.
Alakot ölt a kert és a vidék,
érzelmes békét ünnepel a lét.

Hidegfronttól dideregve

Fejtetőre állt, megkopasztott világ
bámul be bambán párás ablakomon,
homályos, ködös foltok az üvegen,
az elmúlás kopogtat hidegen,
a reményt meleg paplanba tekerem.

Kötélék Ady Endréhez

Eszméletem hajnalán,
életem derekán, alkonyán
visszhangzó örök sorok, szavak:
Az Élet él és élni akar.
Őrzők: vigyázatok a strázsán.
Jöttem a Gangesz partjairól,
Hol álmodoztam déli verőn.
Krisztus-kereszt az erdőn.
Szeretném, ha szeretnének.

Szigorú önvizsgálataimkor
kacagva suhan el a szél
a magyar Ugar felett.
Vigyorog rám a disznófejű Nagyúr,
mindig feltámad a muszáj-Herkules,
finom remegések szítják az erőm.
Újra és újra Új vizeken járok.
Megriasztanak állat-hős igék.
Oly szörnyű embernek lenni:
Embernek az embertelenségben.

Aggódó Ides-arcú Szilágyság,
ott élt hajlott hátú nagyanyám,
őt is Idesnek szólította Anyám.

Ha nem lenne...

Kopár sziklákon
szomjazva haldokolnál,
ha nem lenne vers.

Ima

Olyan Noé kellene most nekünk,
ki a Hit égi ormára hajót épít.
Oda menthetné csoda életünk
ordas bűnarádattól megvédni.

Vívódás

Mikor hevesen háborog a lélek,
rapszodiát zongoráznak az emlékek,
harmóniáért esdekel a kétségbeesés,
feltárja örvénylő bugyrait a lét,
vonagló ritmusra lüktet a halánték,
felriadva megvakít az éles verőfény,
jönnek felém vénhedt árnyak,
hallgatag ábrándjaim elbújnak.

Vallomás

Az én hegyem a Gellérthegy,
az én tavam a Feneketlen-tó,
az én utam a Bartók Béla út,
az én terem a Kosztolányi Dezső tér,
az én folyóm a fenséges Duna,
az én szigetem a Margit-sziget,
Budapestért dobog az én szívem.

Szent fiú, aludjál

**Szép álmokat kívánunk
Egymásnak, ha jön az éj.
Napsütésről álmodunk
Tél zord, fagyos sötétjén.**

**Fény fia megszületett,
Isten szent ajándéka
Úgy, mint az ember fia.**

**Angyalok köré gyűltek,
Legendás jó pásztorok.
Utat világító csillag
Diadallal vezetett
Jászolához híveket.
Álmodtak megigazult
Létről, miért Ember teremtett.**

Csipkebokor-meditáció

**Csendem csiszolódó gyémánt
Irgalom szökken szárba szívemben
Pergő homokszemek az időben
Kegyelemért gyalgó bűneim
Esdeklőn letérdepelnek
Béke délibábja lebeg
Oltalmaz bíbor alkonyom
Kérdőjeleim tüskéi tompulnak
Ott majd a Mindenén túl
Reszketve állok mérlegre**

***

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

PLÓSZNÉ PAPP MÁRIA

Akácfa

Üdezöld,
gyöngé, kis akácfa-
palánta
bújt ki a földből,
nőni indult,
terjeszkedett,
fel,
csak fel,
szálfa lett,
virágba borult,
úgy illatozott,
hogy élvezkedett a kert,
majd magja hullt,
újra
üdezöld kis akácfa-
palánta
sokasága
bújt ki a földből,
gyökere erőből
hajtott,
csak hajtott,
elpusztíthatatlan...
Pár suhanó év
nevelte
erdővé
olyan hamar!
Olyan makacs ez a fa!
Olyan odaillő
a homokba!
Nem hivalkodó!
Egyszerűen csak
alkalmazkodó...
Akácos úton

menni
olyan jó!
Olyan megnyugtató.

A semmiből jöttél

Onnan, ahol nem volt, csak a nincs, mindig,
nem volt soha kincs, mindig
csak a sivár való.
Bajlódta, s ha nem bírtad már, sírtál,
kis idő telt, és már nem is sírtál, dacoltál.
Kemény lettél, mint köszikla fent a bérctetőn,
amit makacsul csapkod, üt-ver a vén idő!
Pedig te lent voltál, porban és sárban,
mégis virágzó szó fakadt a szádban!
Felemelkedtél!
Semmit sem feledtél!
Most nekünk mondd el, hogy hogy volt.
Az egy torokszorító kor volt!
A kifordított anyagú télikabát, a cipő, lyukas talppal,
és a kirándulásra nem volt hátizsákod sok csattal,
mint a többieknek, hát anyád varrt egyet neked,
azt vihetted,
ez különleges, mondta, mert kék volt, királykék,
sötétebb, mint az ég,
és egy régi ruhát elővettél: ez a hálóing lesz,
mondta arra anyád,
és az volt a hálóing... volt... muszáj volt, kell,
hogy imádd érte anyád,
de ez a gombóc itt a torok mélyén még most is úgy szorít!
Szívedig szúr, de már meg nem öl, már boldogít!
Mert két kezeddal érted el,
hogy van szobád, és benne könyv, ezer...
és a vers felemel!
És sírhatsz újra, már lehet!
Még nem is mondtad el, hogy mi legyen
ezután....

RIBA ILDIKÓ

Firka

Ajtómat szél nyitja,
mögötte múlttá lett vágy
rejtőzik.

Sivár pillanatban
rajzolgatok, csak firka,
semmi más.

Anyák napi emlék

A papíron szárba szökken
boldogtalan, hervadó
szirmú kis virág.

Veled voltam minden
nap, neked mégis
távoli képként.

Összekuszálódott emlékek
között képzeletedben
lányom lányod lett.

Védted vélt
igazad dühödten,
a tehetetlenség
úgy fájt nekem!

Évek múltán is,
anyák napján
az emlék eleven.

Könyv

Vagyok neked könyv
porosodó polcodon.
Öreg, törött bordák,
sárgult lapokkal.

Hajdan volt fekete
betűm szürkébe
hajolt, mint hajad.
Néha nézel csak rám.

Olykor leemelsz
a sorból, lapozol,
megzizzenek még:
itt-ott olvasol.

Pár apró sóhaj után
vissza a sorba,
a többi közé:
finom por betakar.

Folt

Lassuló szívdobbanással
őrizlek színes, beivódott képként:
halhatatlan szerelem.

Varázsolnék feketéből
fehéret, andalgó időt.
Mennék vissza őszből tavaszba.

Sose volt imám, és
hitem elhagyott, mint zsákra,
életemre úgy varrnék foltot.

Liliomtipró

liliomtipró
tavasz-szellő pillangó
szárnyát rebbenti

Nem értettél

Ősz hozott, ősz visz el.
Rongyos foszlányok
mállanak az idő savában,
nem használok színfogót.

Nem értettél meg,
hervadt, mű-szóvirágod
megalázott. Amit érzek:
nem átjáróház vagyok.

Ha felbukkan neved
emlékeimben,
már nem tudom, ki vagy,
nem találom memóriám

szögletében a hozzá
tartozó arcot,
hamuba hullott
szavakat, segít a kór.

***

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

SÁGI KLÁRI

A titok

Erzsike néni féltőn figyelte párját. Hiába volt minden tiltakozása, a férfi nem tágitott, ragaszkodott hozzá, hogy mindennap egy-egy félóráskat a kertben tölthessen. Nem törődött az ugráló vérnyomásával, nem érdekelte, hogy szaggat a háta, hogy hasogatnak az ízületei, hogy gyenge a szíve, botjára támaszkodva, ha nem esett az eső, kiment és matatott a kertcskéjében. Már ősz volt, október dereka, hűvösödött az idő. Az asszony kikitekingetett az ablakon, készen arra, hogy szaladjon, ha párjának segítségre van szüksége. Ez így ment napokon át.

Erzsike néni délutánonként, amikor az Öreg – mert így hívta a férjét, hogy Öreg – lepihent, kiosont és megnézte, mit csinált. De soha nem látott mást, csak egy gyönyörűen kitisztított területet a késő őszi nyíló apróvirágú krizantémok között. A föld szépen elegyengetve, egy fűszál, egy gyom, de még lehullott falevél sem volt soha rajta. Az asszony már-már azt gondolta, hogy a férje biztosan kezd butulni, valami baj lehet a fejével, ha nap mint nap a csupasz földet egyengeti, de nem szólt, soha egyetlen rossz szóval sem bántotta volna meg élete párját. 52 éve éltek már együtt, jóban, rosszban, bajban, örömben, mindig kitartottak egymás mellett. Fiatalon, alig 20 évesen kerültek össze, s amikor összeházasodtak, megfogadták, hogy szeretni fogják egymást mindhalálig, sőt még azon túl is. Szépen éltek. Fiaik már régen kirepültek. A gyerekek a négy gyönyörű unokával úgy két-három havonta jöttek haza, de gyakran telefonáltak, s ha baj volt, mindig segítettek

– Igen, jól vagyunk. Apátok rendszeresen kijár a kiskertbe, de nem tudom, mivel foglalkozik, azt mondja, titok. Annyit látok, hogy hajolgat, valamit csinálgat a földdel, aztán a gereblyével dolgozgat – meséli gyermekeinek, amikor hívják.

– Mit mond az orvos? Tudod, mindig figyelmeztet arra, hogy az Öreg már gyenge, vigyázzon minden mozdulatára, pihenjen. Nem, nem tudom megfékezni, ki kell engednem. Bár megígérte,

hogy holnap talán befejezi, amit eltervezett. Gyertek, a jövő héten már Mindenszentek, nagyon várunk titeket – tette le a telefont, miközben kitörölt egy könnycseppet a szeméből.

A tél lassan múlt el. Lassan és szomorúan, mert a február örökre elvitte az Öreget. Szépen, méltósággal, álmában érte a halál. Nem szenvedett, mosolygott, nyugodt volt az arca.

Erzsike lassan-lassan megbékélt a helyzetével, kijárt a temetőbe, várta a gyerekeit. Néha hangosan beszélt az Öreg fényképéhez, elmondta, mivel telnek a napjai, mi történt a családdal, elmesélte, hogy mennyire hiányzik, s reméli, hogy ott fönt ő is jól van.

Már április volt, de a kertben még egyszer sem járt. Ahhoz nem volt lelkierője, képtelen volt magát rávenni, hogy bármit is dolgozzon ott.

Másnap megérkeztek a fiai, menyei és az unokái. Két hónapja temették el az Öreget, a temetőbe készültek. Ebéd után a fiatalok kimentek az udvarra, sétálgattak. Erzsike elmélyülten és boldogan pakolászott a konyhában, de egyszer csak arra eszmélt, hogy a kinti zsivaj megszűnt. Kinézett, és látta, hogy az egész család ott áll, ahol ősszel a papa dolgoztatott. Kiballagott, gyerekei csendben utat nyitottak neki, s akkor meglátta...

– Hát ezzel foglalkoztál, hát ezt csinálgattad... – mormolta maga elé.

A kertben gyönyörűen pompáztak a virágok, a kedvenc tavaszi növényei, piros tulipán, sárga és fehér nárcisz, lila jácint, szépen sorban, frissen, üdén. Középen a vérpiros tulipánok, körülötte a fehér nárciszok, majd a lila jácintok, és legkívül a sárga nárciszok. Mint a szivárvány. Gyönyörűek voltak. Szív alakot formáztak.

Halál - apeva

Itt
földi
életünk,
amott örök,
gondtalan álom.

Fájdalom

Meggyötörten nézett szét a közös hálósobájukban. Körülötte a parketta tele volt már cserepekkel, üvegtörmelékkel. Mindent összetört, vázákat, dísz tárgyakat, kaspókat. Már nem volt mit széttépni sem, mert a képek és a levelek is fecnikre szaggatva heverték szerteszét.

Miért csináltad ezt velem? Miért hagytál itt? Azt mondtad, hogy soha nem válunk el, mi mindig mindenhová együtt megyünk, örökké együtt leszünk, még a legutolsó óráinkban is. Most meg csak úgy eltűntél, s tudom, hogy vissza sem jössz. Miért hazudtál nekem? Miért nem hallgattál rám azon az estén? Pedig könnyörgtem, kértelek, hogy most ne menj, maradj, de neked akkor fontosabb volt minden más. Itt hagytál! Mégis, hogy képzelted, mi lesz velem ezután? – zokogott és kiabált fennhangon. Odakint, a nappaliban a közeli rokonok, akik már egy-két napja vele voltak, csendben és rémülten hallgatták. Szólni senki sem mert. Hagyták, dühöngje ki magát. Átérezték a kínjait, bár nem értették a dolgot, mert eddig méltósággal viselte a fájdalmát, csak néha sírta el magát. Most szinte megvadult. Épp ma...

A nő a másik szobában leroskadt az ágyra, üveges szemekkel meredt maga elé. Erősen gondolkodott, mit vághatna még földhöz, miben tehetne még kárt, hogy legyőzze magában ezt az iszonyatos kínt. De nem talált semmit. Egyszer csak felpattant. Odarohant a kissekreényéhez, kirántotta a fiókot, s kapkodva turkálni kezdett benne. Itt tartotta a legféltebb emlékeit, apró kis tárgyakat, kabalákat, képeket, az Ő első levelét. Lassan kézbe vette a kincseket.

Ezt a láncot az első házassági évfordulónkra vetted. Finom, vékony kis aranylánc, amire a medált a másodikra kaptam tőled, emlékszel? – beszélt a férjéhez, mintha csak ott lett volna vele. Ez meg az első levél, amit írtál. Már ebben megígérted, hogy soha nem hagysz el. Miért nem tartottad meg a szavad? Nézd, ezt a kis hajtút meg akkor hoztad, amikor hosszú hajam volt és mindig összekócolt a szél, mondtad, hogy ezzel ügyesen tűzzem föl. Akkor tettem el, amikor végleg rövidre vágattam.

Tovább kutatott. Megfogott valamit, lassan, óvatosan húzta elő. Egy celofánba csomagolt mézeskalács szív volt. Már lendült a karja, hogy a fölhöz vágja, hogy ezt is összetiporja, agyontapossa, de nem volt ereje hozzá. Leroskadt és emlékeibe merült.

Réges-régen, egy mátrai kirándulás végén egy kis faluba keveredtek, ahol éppen búcsú volt, kirakodóvásárral, hintákkal, sátrakkal, Laci-konyhával, ahogy illik. Nagy tömeg, mindenhol vidám, jókedvű emberek. Akkor vásárolták. Nagyon fiatalok voltak, friss házások, telve szerelemmel, örömmel, reménnyel. Kacagva, bolondozva ígérték meg egymásnak, hogy ezt a szívet jelképnek tekintik, nagyon vigyáznak rá, nehogy eltörjön, megrepedjen, mert ez az ő egybetartozásukat fejezi ki. Ha valami baja esik, akkor mindennek vége. Babonából, vagy tényleg az ígélet erejében bízva, de valóban féltve őrizték, vigyázták. A szívecske piros-fehér színe alig kopott meg a 45 év alatt, a közepében a tükrös kör sem homályosodott el. Belenézett. Először csak a maga megfáradt arca bontakozott ki, később a párja képét is kirajzolódni vélte, szinte látta, ahogyan mosolyog, ahogyan néz rá. Csendesen, hangtalanul folytak a könnyei. Már nem dühöngött, nem ordított. Lassan felállt, s a zsebébe tette a mézeskalácsot.

Halk kopogás után a testvére hangját hallotta: – Gyere, itt az idő, indulnunk kell!

A temetőben nagyon sokan voltak. Nem sírt, erősnek, nyugodtnak érezte magát. Odalépett a ravatalhoz, megcsókolta, megsimogatta a mézeskalácsot, majd óvatosan a férje urnájára helyezte.

Pénz - apeva

Ki
mondja,
azt vallja,
nem boldogít,
sosem volt szegény.

***

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

SÁRVÁRY MARIANN

A sorsosztó kaméleon

A Galápagos-szigeteken éltek ezek a kaméleonok. Kerülték a helyi leguánokat, így jó életkörülményeik miatt sokáig élvezték a napfényt és a földi paradicsomot, mielőtt a másvilágra szenderültek. Különleges képességük sok generáción keresztül alakult ki, 200 fajtásuk között egyedül nekik. Köztudott, hogy a hímek és a nőstények üzennek egymásnak a különböző színekkel. Ezek a kaméleonok megéreztek a halált. Megmagyarázhatatlan módon vonzódtak azokhoz az élőlényekhez, akik a halál előtt álltak. Színváltó képességüket arra használták, hogy megjósolják a haldoklónak, milyen halálra számíthat. Ha földszínű lett, akkor gyors és fájdalommentes elmúlásban reménykedhetett a delikvens. Ha azonban fekete színre váltott, hosszú, keserves és fájdalmas halála lett az élőlénynek.

A Galápagos-szigeteken élő tudósok előtt nem maradt észrevétlenül ez a képességük. Elkezdtek befogni őket. Jó pénzért Európába szállították nagy részüket, hiszen az emberek szeretik tudni előre a sorsukat. Mindenki ilyen kaméleont akart tartani a lakásában, hogy lássa a jövőjét.

Nekem is sikerült egy vagyonért szereznem egyet. Jól érezte magát a terráriumban, figyeltem rá, hogy örök tavasz, azaz 25 fok legyen körülötte. Éveken keresztül éltünk egymás mellett, a zöld szebbnél szebb árnyalataiban pompázott. Egyszer anyám ellátogatott hozzám, hosszú, szenvedéssel teli élete megtörte már, de mégis derekasan feljött a negyedik emeletre. Ültünk, beszélgettünk, mesélt a múltjáról, a fiatalságáról. Végtelen nyugalom és bölcsesség áradt belőle. Hirtelen észrevettem, hogy szeretett kaméleonom izgatottan mászkál a fán. Harsány zöld színe barnára váltott. Anyám a mesélést abbahagyva, megpihent egy kicsit. Rosszat sejtve ébresztgetni kezdtem. Többé már nem ébredt fel, megállt a szíve. Átszenderült a másvilágra. Jósága, áldozattal teli élete miatt kegyes halált kapott. Nevelőapám

egyedül maradt. Mindnyájan nehezen dolgoztuk fel anyám halálát, de neki volt a legnehezebb, mivel a rázuhanó magányt reggeltől estig el kellett viselnie. Eleinte sikerült elfoglálnia magát, még a kertbe is kimerészkedett egészségügyi sétákra. Aztán jöttek a fájdalmak, amiket nem csillapított semmilyen pirula.

Egyik látogatásunkkor bevittük hozzá a terráriumot. Sose szerette az állatokat a lakásban, gyerekkorunk beszélő, kék hullámos papagáját is csak akkor engedhettük ki a szobánkból a fürdőszoba tükréhez, ha ő nem volt otthon. Most sem örült a találkozásnak, de elviselte üvegen keresztül. Ahogy beléptünk a szobába, a kaméleon zöld színe gyorsan feketére váltott.

Nem sokkal később a vizsgálat eredménye csonttrák lett. Hosszú és tartalmas élete három hónapnyi szenvedéssel zárult.

Frosch kisasszony története

A tópart csendes volt. A fehér vízililiomok már nyíltak. Az aranyhalak kiragyogtak az algás vízből. Darazsak jöttek inni a tó felszínére. A zöld béka ott ült az egyik kerek levélen zsákmányra várva. Frosch kisasszony a parton üldögélt, gyönyörködött az idillben, és leste kedvenc békáját, ahogy vadászik. Ha elkapott egy repülő rovar, belevetette magát a vízbe. Aztán mintha mi sem történt volna, újra kimászott egy másik leshelyre. Frosch kisasszonynak gyakran eszébe jutott a mamájától halott gyerekkori mese: „Békaanyó karjára akasztotta piaci kosarát, és így szólt az ő gyerekeihez:

–Maxika, Kloxika meg a Tuhutum, jók legyetek, hozok nektek hízott darázst, szúnyogvesét, hozok nektek...tek...tek. Hanem az ajtót ki ne nyissátok, mert ott van a nagy kígyó, kitátja a nagy száját, és hamm, bekap!

Hányszor mesélte ezt nekik a mamájuk! Frosch kisasszony így merengett éppen, amikor csodált zöld békája hirtelen megszólította:

– Miért búslakodsz, kedves?

- Te tudsz beszélni?
  - Igen, mást is tudok. Régóta figyelek már itt, a tóparton. Ki vele, látom, hogy bánt valami elég hosszú idő óta!
  - Nem találom a páromat. Szeretnék már családot, de valamiért nem sikerül.
  - Apámtól tanultam egy varázsigét. Azt mondta, egyszer az életben használhatom. Ha úgy látom, hogy valakin segíteni tudok vele. Te olyan szép vagy, megérdemled, hogy sikerülhessen
  - ezzel felfújta magát, hangosan és ütemesen brekegni kezdett jónéhány percig. Egyre csak nőtt, növekedett, majd megrázta magát, és kilépett a tó partjára. Frosch kisasszonynak leesett az álla, mivel egy mosolygós, jóképű fiatalember nézett vissza rá.
  - Hát ezt hogy csináltad?
  - Telik az életem, itt az idő, hogy jót tegyek veled. Elfogadsz-e párodnak? – kérdezte, és odanyújtotta a kezét a kékszemű, vörös hajú végzet asszonya felé.
  - Ha már ilyen áldozatot hoztál értem, megpróbálhatjuk!
- Egymásba karoltak, bementek a vadszőlővel befuttatott házba. Ezzel a csodás nappal kezdődött közös életük. Frosch kisasszony boldog volt, szerencsésnek érezte magát, de a bőréből nem tudott kibújni. Folyton magával volt elfoglalva, órákat cicomázta magát a fürdőszobában, azt szerette, ha ő irányíthatta a döntéseiket. Társaságban nem győztek irigykedni rá, hogy ilyen hirtelen megtalálta az ideális társat, aki csendes, vonzó, felelősségteljes, és még házasságra is hajlandó. Így teltek a hetek, a hónapok. Kívülről mindenki szép párnak látta őket, de a hátuk mögött összesűgtak:
- Meddig bírja még elviselni ezt a túlzott dominanciát? Hogy lesz ebből tartós házasság? Frosch kisasszony nem törődött az aggodalmaskodókkal. Örült, hogy befejezhette az internetes párkeresés hiábavaló próbálkozásait. Gondoskodott arról, hogy mindig kíváncsú legyen, továbbá kellemes beszélgetőtárs. De igazán figyelni a másik igényeire nem tudott. Lefoglalta a munkája, az esküvői előkészületek, a közösségi oldalak. Posztolta az irigylésre méltó képeket magukról, és egyre csak szá-

molgatta, kiket hívjon meg a pazar esküvőre. Egyik reggel arra ébredt, hogy üres mellette az ágy. Kiment a kertbe, lesétált a tóhoz, és meglátta a békát a legnagyobb liliumlevelén.

– Miért hagytál itt engem? – kérdezte kétségbeesetten. Olyan szépen alakult az életünk!

A béka büszkén elfordította a fejét.

– Hogy tudnálak kiengesztelni?

A zöld béka beugrott a vízbe, beúszott a nádak közé, ahol egy kisebb testű, csillogó szemű társa várta. Frosch kisasszony elhűlve fogta fel, hogy most ütötték le a kezéről a jóképű vőlegényét. A látványtól Maxikának érezte magát, amint éppen bekapja a nagy kígyó.

Malagai pezsgő

A legutóbbi szilvesztert Dél-Spanyolországban töltöttük. A viszontagságokkal, szomorú tragédiákkal teli elmúlt hónapok után napsütésre vágytunk. Így is mindig hosszú és sötét a január-február.

Valóban Európa Kaliforniája ez a vidék. Reggel, este lehül a levegő, de a nap szinte mindig süt. Vidámságot csal az emberek fásultságába. A nap negyed kilenckor kelt fel a szobánk ablakából, a tengerből. Először piros csík jelent meg a vízfelszín felett, aztán egy vöröslő pont. Hihetetlen gyorsan hízott meg, ahogy kibukott a horizonton. Erős, vakító fényébe egy idő után már nem lehetett belenézni. Mindezt körbevelték a pálmafák, a tenger sejtelmes kékje, s közben az ébredező zöld papagájok rikácsolását hallgattuk. Gyógykúra volt a javából. Néha a tenger felől érdekes alakú felhőket terelt össze a szél. Ez a nyugalom fel-emelő volt. Minden probléma otthon maradt.

A hosszú séták és izgalmas kirándulások után elérkezett az év utolsó estéje. A szilveszterest hasonló, mint nálunk, de itt nem himnusz van éjféلكor, hanem harangzúgás, és minden harangzúgáskor be kell kapni egy szőlőszemet. Mi is ezt tettük abban a

reményben, hogy szerencsét hoz 2019-ben. A malagai száraz pezsgő bekerült a hátizsákba, két szállodai pohárral, gyertyával, kubai szivarmaradékkal. Még sosem szilvesztereztünk a tengerparton bokáig süppedő homokban. A sirályok a sötétben már nem nevettek kárörvendően, helyettük tűzijátékot láttunk az égen, hallgattuk a hangos dörrenéseket. Az egyik vizespohárba került a gyertya, utána le, a homokba, majd jött a koccintás és a csöndes jókívánságok. Éjjel is andalító Andalúzia, nemcsak a szikrázó napsütésben. Mit is kívánhattunk? Kevesebb temetést, jobb egészséget, bátor döntéseket, hosszú, együtt töltött harmonikus éveket. Ezt pecsételtük meg a gyöngyöző malagai pezsgővel. Minden felszálló pezsgőgyöngyben egy-egy kicsi kívánságunk rejtőzött.

III. Hógolyó bukása

Az Állatfarmról elüldözött Hógolyó unokája, III. Hógolyó néven mangalicabirodalmat alapított egy tölgyfaerdő közelében. A hely ideális volt: csöndes, távol az emberek világától, élelemmel teli, patakkal és dagonyázóhelyekkel a közeli makkos erdőben. Elnevezte Tölgyfamajornak.

III. Hógolyó háremében sok életerős, vonzó idomú és csalogató feromonokat kibocsátó emse élt. Birodalmának utódlása így biztosítva volt. Nagyapja tulajdonságai közül örökölte a bátorságot és az előrelátó-képességet. Fiatalon elhatározta, hogy olyan élőhelyet alakít ki mangalicatestvérei számára, ahonnan nem fognak elvágyódni. Nem lesz erőszak, átverés, ideológia-gyártás a visszaélések leleplezésére. A növekvő létszámú Tölgyfamajorban azonban nem tudott mindenki kedvére tenni. Kezdeti rajongói egyre többször fogalmaztak meg kritikát vezetői viselkedésével szemben. III. Hógolyó felvértezte magát ezekkel szemben, hiszen nagyapját is örökre hibáztatták.

Egalizációja kettős mércén alapult. Ha valaki külön elbírálást kért a maga számára, mindig ezt mondta: „Ha neked megenge-

dem, másnak is meg kell engednem.” Azonban voltak olyan mangalicák, akikről mindenki tudta, hogy sok mindent megtehetnek számonkérés nélkül. Mr. Jones elvárásainak mindenáron meg akart felelni III. Hógolyó. Ne kerüljön sok pénzbe a mangalicatelep fenntartása, ezért csak olcsó javításokat engedélyezett. Mr. Jones takarékosági intézkedéseit gondolkodás nélkül végrehajtatta. Birodalmában csak egymás között mertek őszi véleményét kimondani a telep lakói. III. Hógolyó mindig kollektíven szidta le a gyűléseken őket. Folyton elmondta, hogy mit nem csinálnak elég jól, de nem fáradozott azon, hogy behívja az illetőket vezetői lakhelyére személyes beszélgetésre. A hangulat rossz volt, egyre többen kerekedtek fel más élőhelyet keresni. Ezt a vezér úgy magyarázta az ottmaradóknak, hogy a távozó életkörülményei megváltoztak, ezért megy el. Az elköszönők sosem merték bevallani, hogy III. Hógolyó kisstilú viselkedése miatt távoznak. Egy idő után már el sem búcsúztatták őket. A vezér úgy érezte, hogy aki elmegy, az elárulja a Tölgyfamajort. Hiába örökölte nagyapja előrelátó-képességét, mivel ez kimerült a Mr. Jonesnak való megfelelni vágyásban. Szeretett emséiséggel lassan nem benne látták a férfit, így kezdték kibúvót találni a párzási időszakukban. III. Hógolyónak egyre fogytak a hívei, de a problémákkal nem akart szembenézni. Kevés talpnyalója és információszállítója elfeledtette fiatalkori céljait. A virágzó mangalicatelep helyett egy keserűséggel teli helyet működtetett. Mindenkit keményen dolgoztatott, de az elért sikereket jórészt magának tulajdonította. Mr. Jones elégedett volt vele, mivel meghosszabbította a megbízatását. A vezérválasztáson kihívója alulmaradt, aki jobbnak látta a kudarc után odébbállni.

Egymás után teltek az évek, a gyűléseken mindent megszavaztak és sohasem szólalt fel senki.

III. Hógolyó felett is eljárt az idő. Férfias megjelenésébe beza-
vartak az öregedés jelei: egyre több ősz sörte keveredett a pofa-
szőrzetébe, izmai megereszkedtek, lábai meggyengültek. Hallá-
sa, látása megromlott. Már nem is emlékezett arra, hogy milyen
célokat tűzött ki maga elé. Tölgyfamajor közelében egyre több

jól vezetett mangalicabirodalom jött létre az eltávozott testvérei vezetésével. III. Hógolyó még mindig hamis világában élt. Alig beszélgettek vele, társai inkább kerülték.

Egyszer álmában megjelent neki a hősként viselkedő nagyapja. Másnap sokat töprengett azon, vajon milyen üzenete lehet a szokatlan jelenésnek. Harmadnap már beszélt is hozzá:

– Használd a bátorságodat arra, hogy visszavonulj!

III. Hógolyó életében először tisztán látta magát kívülről. Rájött, hogy azzal teszi a legtöbbet mangalicatársaiért, ha hátralép. Fogta magát, bekocogott az erdőbe kedvenc dagonyázó helyére, többször is megmerítkezett a jótékony sárban. Egyre távolabbról hallotta emségi pletykálkodását, akik éppen őt beszélték ki, hogy mennyire megöregedett.

A vezérhez már nem ért el a bántás, egyre nehezebben lélegzett, s közben lepergett élete filmje malackorától kezdve. Anyja mindig kiválasztottként kezelte, de hát mire is vitte?

Homályosan még észlelte, hogy nevén szólítják. Kétfelől hívták: szolongatták a patak partjáról és a másik irányból, távolról integetett felé Hógolyó, a példaképnek tekintett nagyapja. Nem gondolkodott, inkább megadta magát öregapja invitálásának.

Telefonfülke

A zöldre festett telefonfülke a város forgalmas sarkán helyezkedett el a Váci utcában.

1928-ban kerültem oda. Annyi mindent megéltem már az elmúlt 91 év alatt, hogy egy regény is kitelne belőle. Az 1929-es világválság idején egy csődbement bankár bennem lőtte halántékon magát. Ez volt az első igazán tragikus élményem. 1930-ban a KMP egyik aktivistája az éj leple alatt ezt a röplapot ragasztotta üvegszememre: „Nem csöndes sétára, hanem harcra, bátor tüntetésre hív benneteket szeptember elsején a déli órákban a Nagykörútra a Kommunisták Magyarországi Pártja. Tüntessetek a régi győzelmes elszántsággal.” 1932-ben újabb

200 készüléket állítottak fel Budapesten. A helyi beszélgetések díja 20 fillér volt, 1943-ban 30 fillér, aztán jött a tantusz. A nyilasok sem kíméltek, teleragasztottak a háború folytatására buzdító plakáttal. A második világháborúban mindnyájan elpusztultunk. 1946-ban a Dob utcában állítottak fel újra zöld-sárgára festve. 45 új utcai társam lett. A Rákosi-korszakban éberségre intő plakáttal csúfítottak el az alábbi felhívással: „Aki nem éber, aki nem titoktartó, a dolgozó nép árulója. Lep-lez le a fecsegőket!” 1956-ban egy sorozatlövés miatt az összes üvegem betört, megrogyant a zöld vázam, egy sebesült fiatal egyetemista egy egész éjszakát töltött bennem a kijárási tilalom miatt. Próbáltam őt vigasztalni, ezért a kagylóból folyamatosan mondtam neki az Egy mondat a zsarnokságról című verset, amíg el nem nyomta az álom és a fájdalom. Utána hetekig némán hallgatnom kellett azt a sok sírós búcsúzkodást a nyugatra távozóktól. Sok tanácstalan telefonáló is volt, aki nem tudta eldönteni, mikor cselekszik helyesen: ha él a nyitott határok lehetőségével, vagy ha marad, mert úgyis belepusztulna a honvágyba. 1957-ben szomorúan konstatáltam, hogy hány feleség próbált meg információkat megtudni az éjjel váratlanul elhurcolt férjéről. Aztán 1961-ben megkaptam mind a négy oldalamra az „Aki nincs ellenünk, az velünk van” feliratot. A posta 1969-től vonta ki a tantuszokat. Hogy nekem addig mennyi ütleget kellett elviselnem, hogy adjam vissza a leesett tantuszokat! Azután 1 forintért 3 perces beszélgetést lehetett folytatni. Rengetegen bonyolították a házibulira való meghívásokat a segítségével, mivel kitört a twistőrület. Vitték a Hubertust, kitárták az ablakokat, és üvöltették a magnókról a twistszámokat. Minden május elsején valaki bent felejtette vagy a sörét, vagy a virslijét telefonálás közben. Hatalmas előrelépés volt telefonálóim életében, amikor 1970-ben útjára indult a metró, vagy amikor 1975-ben átadták a balatoni autópálya első szakaszát. A jó világ 1979-ig tartott. Nagy fordulatot jelentettek a megszorító intézkedések: az áremelések és a reálbércsökkenések. Megdőlt a lakás, Wartburg, telek szenthá-

romsága. Az 1980-as évekre lehetetlen volt a korábbi életszínvonalat megőrizni. Az én fürkémről is szervezték a Lakitelki találkozót 1987-ben, amire nagyon büszke vagyok. 1988-ban a bős-nagymarosi vízlépcső ellen tiltakozó plakátot kaptak az oldalfalaim.

Az 1990-es években voltam a legnépszerűbb, egy hónapban akár 10 órányi beszélgetést is lebonyolítottam. A mobiltelefonok megjelenése azonban az én halálos ítéletem volt. Hiába kaptam önmagától záródó ajtót és éjszakai világítást, nem tudom felvenni a versenyt okos riválisaimmal.

Manapság már csak kegyelemből tartanak meg a segélyhívások biztonsága miatt. Havonta már csak egyórányi beszélgetésre vagyok jó. El kell viselnem az elcsúnyító graffitiket, sőt az ilyen megalázó egyéni ragaszokat, mint „Eladó lakást keresek a környéken. Hívjon bizalommal, név, mobiltelefonszám.” A kagylómat ízléstelen rózsaszínűre cserélték. Csak reménykedhetem, hogy muzeális célra vagy könyvcserélő pontnak még hasznosnak találják. Éjjel szoktam a telefonfülke társakkal beszélgetni, tőlük tudom, hogy Bécsben elektromos autótöltővé vagy mobiltelefon-kiadó automatává alakítják a kivénhedt sorstársainkat. Budapesten 600-an vagyunk még mementónak. Mindjárt százéves leszek, de már nem látok bele az emberek magánéletébe. Megöl az unalom, egész nap csak várok egy telefonálóra. El kell viselnem a rézszegek garázdaságát is. Csak ritkán jönnek kitakarítani. Van, hogy hetekig búzlók. Szégyenemben már az öngyilkosságra is gondoltam. Imádkoztam már egy megváltó földrengésért vagy viharért. De hiába. Ritkán egy-egy megszállott fotós azért megőrökít. Akkor kihúzom magam, végtére mégiscsak jó vagyok modellnek?

***

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

SZABÓ ANIKÓ

Lelked tündöklő fény-terem

Bensődben rejtőzködő titok.
Aranyló terem.
Lelked csoda.

Láng. Lüktető ének.

Fájdalmas, vidám dalokban
Megbújó szív-hangok,
Meleg dobbanások
Éltető rezdülésében
Sóhajtva zenélnek.

Öröm hegedűhúrjain
Táncoló etűdök,
Mélabús szonettek
Patakzó ritmusába
Csobbanó könnyecseppek.

A mélységben
Tengerkék ládában
Igazság fényét őrző
Gyöngyszemek,
Hullámoktól
Briliánsra csiszolt,
El nem avuló
Szeretet-ékkövek.

Megtalálod a lényedben.

Lelked tündöklő fény-terem.

SZABÓ EDIT IRMA

Összegzés

Megcselekedtem, ami rám lett bízva.
Magamból adtam másoknak oly sokat.
Eltávolodott a felemás világ,
az otthon zárt világa nyugodt és tiszta.
A hétköznapi küzdelemruhát levettem,
s akár a vasárnapot, minden napomat
ünnepként tisztetem.
A sors mindig körbeforog,
s tudja, hogy mi a helyes út.
Ha odaér hozzád,
tudni fogod, hogy honnan indult.
Lezárult egy karmikus korszak.
Sok szép volt, de
néha győzött a rosszabb.
Ha tükörbe nézek,
a becsület néz vissza rám,
de sokan hordanak álruhát.
Az igazságosság
sokak szemében
népszerűtlen erény.
Milyen kellemes szemből
egy szirupos személy,
aztán meglepődsz, ha
benézel a máz mögé...

Béketűró

Borongó hangulat
járja át a lelkem.
Borzongok, miközben
fagyvirágom rejtem.
Bántatok, sértetek,

gyalázzatok szóval,
felülemelkedek
rajtatok imámmal.
Béketűrő vagyok,
sorsom hányattatott,
barangoló léptem
fehér fényben ragyog.

Időbilincs

Megfáradt múltam kendőbe kötve,
itt-ott szivárvány, máshol meg szürke.
Olykor elsimult, néha háborgott,
időbilincsem bugyrot csomózott.
Gondúzó pezsgőt kortyoltam párat,
hófehér angyal font mosolysátrat.
Arcizmaimat derű vasalja,
idős jelenem jövő csodája.

Minden kapu

Minden kapu bezárul egyszer.
Az is, amelyik tárva-nyitva volt,
hisz emberek jönnek és mennek,
a régiek már csak látogatók.
Távolból hívogat egy várrom,
mely a hegyen diadalmasan áll,
lélektűzként repülhetek már,
felismerésem lázad egy sziklán.
Száras falevél surrog, perdül,
kapaszkodik még halódó ágon,
lopakodik pókhálószótt fohász,
utolsó ereje avarszínű álom.
Lehullt a szememről a hályog.
Ami eddig fátyolos volt,
immár tisztán látom.

SZABÓ ESZTER HELKA

Thomas Mann kabátjában

Ki bújjon bele Thomas Mann kabátjába?
Aki európainak akar látszani, talán az,
de senki se higgye, hogy megszólaltathatja.
Nem pengetős hangszer. A szöveg-textília
szerves egységében egymásba fonódó szálak,
mondatok hömpölyögnek. Nem az ész kell
osztani, mint Coelho – mondja Vörös István.
Az író úgysem tárja fel minden titkát.
„A közös hallgatási fogadalom adja ki
a modern európai személyiséget” – írja
Nádas Péter *A szabadság tréningjeiben*.
Aki a saját magán végzett öncsonkítás után
még életben marad, Wertherként sajnálhatja
önmagát – ilyesmiket gondolt Nádas Goethe
olvasása után. Goethe kabátját sohasem akarta
magára ölteni. Viseljék a nyárspolgárok!
A mágikus realizmus is probléma – mondja
Vörös, mert legtöbben csak utánozzák a kevés
hitelest, a *Száz év magányt* és *Az éjjél gyermekeit*.
Vörös szerint irodalmunkból hiányzik
a misztikum és a metafizika, bár mindegyikre
akad példa. Ő azért bohemista, mert a cseh szerzők
gondolatai világosak, áttetszők, nem „opálosak”,
mint a Nyugat némelyik költőjénél a felszín.
A hínáros víz alatt nem rejtőznek csigák, kagylók.
Az olvasó elvárja a buja aljnövényzetben a kincset.
Talán még közéleti verseket is szeretne.
Nem érdemes befogni a zsák száját: az ironikus
hangok úgyis kiszabadulnak. Az ironia csak akkor
hiteles, ha önironiával párosul – mondja Vörös István.
Thomas Mann kafei figura abban az elszabott
kabátban, mintha a saját történetéből is hiányozna,

noha meleg szövetté préselte a mondatokat az író.
Aki felvenné azt a kabátot, tudhatná, hogy minden
kultúra öncsonkítás, sőt, még tovább haladva:
szegénység. Poszthumán jellegű nyomor.
Valami felváltja az embert. Ennyi.
Kérdéses, hogy szüksége lesz-e még kabátra.

Táj

Békalencse sír
Balaton opáltükrén.
Benne életem.

Vége

Zavaros vízen
kóbor evező reszket.
Csónak süllyedt el.

A rádió teste

Sokféle rádiónk volt. A legelső, amire emlékszem, nagy volt, otromba, tekerhető gombokkal. Nem éltem meg a háborúkat: azt a borzalmas napot sem, amikor a német hadsereg 1944. március 19-én megszállta hazánkat; azt a kivételes pillanatot sem, amikor Nagy Imre bejelentette Magyarország semlegességét. A legelső rádióhír, amire emlékszem, az amerikai elnök meggyilkolásáról szólt. Szüleim aggódva csavargatták a rádió gombjait. Külföldi adásokat kerestek. Találgatták, hogy a Kennedy-gyilkosság változtat-e valamit a világon? Ugye, nem lesz harmadik világháború?
A rádió még hosszú éveket élt ugyanabban a testben. Anyám gyakorta csendre intett.

– Csitt! Cliff Richard énekel! – Akkor még nem tudtam, hogy Cliff Richard még sokáig énekel, akit majd CD-ről hallgatunk együtt. Közösén néztük azt a TV-adást is, amikor átvette a zenészi pályájáért járó életműdíjat. Hallgattunk kívánságműsorokat, Slágerrádiót. Aztán jött a Bartók Rádió, meg a kedvenc kereskedelmi adónk, a Danubius.

A régi rádión a Szabó-család ment esténként. Már-már nekünk is családtagjaink lettek. Néha az is előfordult, hogy a Szabad Európát hallgattuk: hol mindenki, hol édes kettesben. Amit mondtak, mindig megvitattuk. Szerettük a sportközvetítéseket, amikor Szepesi György azt ordította: Gooooóó! Így csak ő tudott lelkesedni. Akkor még több volt a gól is, mint manapság.

Néha rádiójátékokat hallgattunk: ha jól emlékszem, azokat már az újabb készüléken. Nekem a legnagyobb élményem talán Kolozsvári Grandpierre Emil: *A rosta* című regényének feldolgozása volt. A végén a nagymama csalódottan kérdezi a lányát: „Márta, az én unokám nem tud magyarul?” Hány nagymama, nagypapa kérdezheti ezt mostanában? Aztán eszembe jutott nagybátyám készüléke, meg *A halászó macska uccája* című rádiójáték. Sírva fakadt a végén. Nem mertük megkérdezni, miért. A szüleim több rádiót is elnyűttek már, amikor megvettem a CD-lejátszós, kör alakú, piros testű készüléket. Ufónak neveztük el. Az Ufón hallgattuk Vörösmarty Mihály: *A vén cigány* című versének sajátos feldolgozását: mindegyik sorát több színész (talán négy, négyféle módon) mondta el egymás után. Mensáros László meditatív, halk szavai ugyanazt fejezték ki, amit Latinovits orgánuma mennydörgött: „A vak csillag, ez a nyomoru föld / Hadd forogjon keserű levében...”

Zsebrádióim régóta voltak: egy kis fehérre és egy pirosra is emlékszem. Úgy rémlik, a fehér volt nálam akkor, amikor Nagy Imre és mártírtársai újratemetésének napján felültem a Budapestről Tapolca felé tartó gyorsra. Aznap délelőtt leltároztunk. Nagyon belehúztunk, hogy a múzeum előtti beszédeket már együtt nézhessük-hallgathassuk a TV-ben. Aztán én kimentem a vonatomhoz. A négyes ülés üres volt, kényelmesen elhelyezkedtem, és fülhallgatóval használtam a zsebrádiómat. Többen

odajöttek érdeklődni, én meg bólogattam, hogy még tart. Ekkor egy középkorú, testes férfi szólított meg:

– Ide leülhetnénk? Megbeszéltem a kalauzzal, hogy kihangosíthatja – jelentette be. Méray Tibor beszédét már a zsebrádiómról hallgattuk. Volt, aki az ülés karfáján ülve hallgatta végig.

Legelő PenDrive-om – 12 évvel ezelőtt – egy duci MP3-as lejátszó volt, kb. 5 cm hosszú. Az ébresztőóráim rádiós óra szokott lenni. Itt, Debrecenben az immár 5 éves Méliusz Rádió adásait is szívesen hallgatom. Református adó. Nyelvet szintén a rádióból szeretek leginkább tanulni. Kikeresem kedvenc netes adómat, s már hallgatom is a laptopomról, ha otthon vagyok, ill. útközben az okostelefonomról. A rádió – noha számítógépekre, hordozható telefonokra költözött – hű társam marad. A jövő rádiója állítólag digitális lesz, mobilnet alapú és multifunkcionális. Egy biztos: élettársam lehetne. Talán jól kijövünk egymással.

Megszokás

Villamossá áll össze a véglények teste.

A tér tányérképén ásít a reggel.

Rugóra felhúzott kezek-lábak járnak.

Mindig ugyanonnan, ugyanoda, ugyanakkor.

Kipárolgásuk egyenszaga kővé dermedti arcuk.

Sehol egy varázspálca!

Református apeva

Sor

sorra

torlódik.

Betűk között

araszolgotok.

***

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a

Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

SZELES GYÖRGY

Fontanarrosa - A BOLOND meséje - Fordította Szeles György

Mesélték, hogy egy vidéki városban egy csoport a falu bolondjával szórakozott. Egy szegény szerencsétlen, csökkent értelemmel, aki abból élt, hogy kisebb munkákat vállalt, és néha alamizsnát is kapott. Naponta néhány ember behívta őt a kocsmába, ahol összegyűltek, és arra kérték, hogy válasszon két pénzérme közül, egy nagyobb méretű 50 centavos és egy kisebb méretű, 1 peso értékű közül. Ő mindig a nagyobb méretű és kisebb értékű pénzt választotta, amin mindenki jót kacagott.

Egy nap valaki, aki megfigyelte ezzel az ártatlan emberrel szórakozó csoportot, félrehívta őt és megkérdezte, hogy nem vette eddig észre, hogy a nagyobb méretű pénzérme kevesebbet ér? És ő válaszolt: „Tudom én, nem vagyok olyan bolond..., a felét éri, de azon a napon, amikor a másikat választanám, a játék abamaradna, és én nem kapnám meg a pénzemet többé.” Ez a történet itt be is fejeződhetne, mint egy egyszerű kis anekdota, de levonhatunk néhány következtetést.

Az első: Akit bolondnak néznek, nem mindig az.

A második: Kik az igazi bolondok ebben a történetben?

A harmadik: A mértéktelen mohóság elvághatja a bevételeid forrását.

A negyedik (de a legérdekesebb következtetés): Akkor is jól lehetünk, ha a többieknek nincs rólunk jó véleménye. Ebből következik, hogy ami számít, nem az, amit mások gondolnak rólunk, hanem az, amit mi saját magunkról gondolunk.

TANULSÁG

Az igazán intelligens ember az, aki bolondnak láttatja magát egy ostoba előtt, aki intelligensnek próbál látszani.

Hommage à K.Gy.

Úgy ragyog nekem, mint az ezüst, a tula,
A múlt ködéből az író, Krúdy Gyula,
Udvarolt a nőknek,
Írt a művelt főeknek,
Nem volt ő más, mint sok mérföldnek ura!

Járta Budapest kocsmáit, éttermeit,
Tudta étek készítési rejtelseit.
Evett finom sajtot,
Tunkolta a szafatot,
Meg is írta a jó borokról sejtelseit.

Mert Szindbád volt ő, a kiváló utazó,
Vonat vitte, s néha a gőzös, dohogó,
Tudta, milyen a munka,
Szerette őt Majmunka,
A végén megpihent szíve, a dobogó!

Szuvenír, szuvenír...

Régi huncutkodásainkra gondolunk,
És közben boldogan elmosolyodunk.
Hisz szép volt, hogy megértük,
Céljainkat elértük,
Boldoggá tettünk mást, s nem hagytuk ott fogunk!

Mai világunk

Ő, ki dolgaért izgul és renget eget,
Gályázik munkahelyén, de rengeteget!
Családját csak ritkán látja,
Gyermeke nem ismer rája!
Vigyázz, mert a tulajdonos ki se fizet!

Anyám és Cs. Zs. együttes okossága

Az én boldogságom időre jön haza,
Bár a kapcsolatunk mára elég laza.
Hogy honnan jön, nem érdekel,
De itthon zabálnia kell,
Egy kicsikét nassolni másutt is szabad!

A házasság fejlődéstörténete

A fiatalok mindig egymásra másznak!
Szeretői lettünk mi bizony egymásnak.
Azután megjöttek sorba a gyerekek,
S kedvesen neveztek bennünket szülőknek.
Szülők pedig néha nyugalomra vágnak.

A szülői korszak lásd, örökérvényű,
Ez a folyamat már tényleg öntörvényű.
Szülőlet végén társalkodókká válunk,
Minden lecsendesült, már megépült házunk,
Munkásélet vége, lassan megtört fényű!

Minden korban van szép, ez lesz az unoka,
Gyermeked gyermeke, ez maga a csoda!
A tiszta szerelem, a tiszta imádat,
Bár néha praktikus befogni a szádat!
De ott van háttérben mindig a nagymama!

És mi maradt nekünk életünk végére?
Mindenki, ki tud, vigyáz egészségére!
Beléphetünk könnyen ápoló státuszba,
Mert így hozza a szükség, jár a nyomunkba.
Vigyázzon mindenki férjre, feleségre!

Ha nem lehet valakit ápolni otthon,
Akkor a megoldás lesz az idősotthon!
Jobb már ilyenkor profikra bízni magunk,
Mert ilyenkor kezd már fitorogni agyunk,
És ahol elmúlunk, végül is ott a hon!

Sivatagi szerelem

Nevedet beírtam a forró homokba,
Elfújta a szél és itt állok romokba'.
Téged sohasem foglak elfelejteni,
Bár néhány tánclépést még fogok lejteni.
Tudom, senki se érhet majd a nyomodba!

Tudod, ameddig élünk, addig remélünk,
Új szerelemben bízunk, előre nézünk.
Túléltelek Téged is, a lelkem konok,
Nevedet tán megőrzi a forró homok.
Egy jó marad csak ebben, hogy emlékezünk!

Ez a szerelem!

Összefonódott a testünk és a sorsunk,
Kezdetben oly nagyon szerelmesek voltunk!
Gondját viseltük gyerekeinknek,
Tanúi lettünk szerelmeinknek.
Elérkeztünk oda, unokát gondozunk.

Egy emberré váltunk, hogyha ezt úgy vesszük,
Férfinő, nőférfi, egy egységgé lettünk!
Összeforrasztott minket a szerelem,
A kémiaiban a legfurcsább elem,
Nyaltuk-faltuk egymást, a végén megéheztünk!

SZ L NETALA

Fázom

Fázom.
Izzadságcseppek gördülnek
lázás gondolataimon.
Idegen,
ki itt ragadt egy ostoba
világban idelenn.
Kérdeznék,
de nem jó a szó,
a követelő,
csak az idegenség,
a távolság,
a múltöprő démon
jön elő
minden sejtelmes sarokból.
Ha látnám az alagút
végét,
legalább tudnám,
hogyan a föld alatt vagyok.

Mosolyból születtem?

Mosolyból születtem?
Talán gyűlöletből?
Kéjvágyból?
Időtlen, isteni ködből?
Itt vagyok mezítelen.
Széttépnek farkas gondolatok,
környékeznak számító
Fondorlatok.
Költészetből,
szavakból, illatokból,
szánalmatokból vagyok.

Hagyjatok!
Ha akarom, kitárulkozok:
Halom hasított fát,
'attilás' világot rakok.

Hunyt szemmel

Hunyt szemmel hasalok
a tér görbületébe.
Fellegvárként nézek
a lezúduló mélybe.
Istent gyanítok
apró lepkék
szárnya mintájában,
megtérni vágyom
a lassuló homályban.
De jaj, egy newtonos
magyarázat megragadja
mozdulatom;
nemzőatyám minden
szétguruló gondolatom.
Alvadt vér vagyok a tudat
nem-gyógyuló sebén.
Alattam felszakad az éj.
Valaki tegyen már rám
szorítókötést!

Veled mérgezem

Szerelmedben áztatott bűnlajstrom,
sárba tiport írás minden tanúm.
Hazug hitté válik sorsom. Osztom
magam sokféle gonddá konokul.

Lelkemben, köröttem és mindenütt
hűlve ezer-szín, sápadt érzélem.
Egyetlen hangon dalol az elnyűtt
hangszer fülembé; veled mérgezem,

jaj, a vágyódás csodás italát,
éjszakám óceán-hullámait.
Hogy elmossa bennem lábad nyomát,
sosem hagynám. Ölellek hajnalig.

Raboddá tettél, fény hercegnője.
Mérged méz, kék, kortyolok belőle.

Kék-mély világ

Égről csorgó, áradó fény,
kékbe oldott álomvilág...
Mélybe hullott sziklák között
ezernyi lény repdes, cikáz.
Rezdül, libben, surran a lét;
pikkely, uszony, különös rend.
Láthatsz múltat, jövőt, jelent,
semmitől font, áttetszőség
rég feledett titkokat rejt.
Itt minden csak szín és csak csend.
Falak nélküli szobákban
sellő-lányok víg-gondtalan
lábak nélkül járnak-kelnek.
Lila, sárga, apró, óriás
szökken, perdül, mind hangtalan.
Mámor-keltő éneküknek
meg nem hallod fénydallamát,
víz-morajló, ős ritmusát.
Fent születél, otthonod szél...
Gyere, láthass tündér-csodát!

Mosoly élteti

Mosoly élteti féltékeny álmom,
száz talány közt hajóz vad vágy-lelkem.
Tiltott ölelés, ábrándos mákony,
bódult hajnal... Fogy, csak fogy szerelmem.

Fáradt vándor, kopár az ősz,
tavaszt sejtő álma avarba búj.
Gondolni rád képtelenség. Önző,
kiról az érzés, lásd, elédbe hull.

Így fogadj el! Magadba magányként!
Hogy újuljunk szűkülő halállal!
Feledj, találj rám, vetülj árnyékként,
váljunk eggyé éji szivárvánnyal!

Színt magam adjak – kallódó festmény –
ismerve rád versekké sírt estén.

Kettős talány

Minden kettős talán, mi világra gyúl?
Egy a lelke, egy a vágyamé, mely
követel? Örök talány, kétségbe fúl!
Álom, mi hozzád húz, vonz kínzó kéjjel,

kecsegtet, rejti titkát, hogy egy vagyunk.
Csak bolyongok étket, forrást kutatva.
Zavarodott vándor. Hátra mit hagyunk?
Ez írást? Mind, ki lényedbe zuhanva

égő tested vágyát szomjan uralja,
semmivé hull, porrá lesz észrevétlen.
Mi az, mi vonz? Mily erő indulatja?
Isteni cél rendelése? Jaj, tétlen

tűröm tested zsarnoki kény-hatalmát!
Ölelj! Vágyom mindenséged uralmát!

Jaj, hogy fáj

Jaj, hogy fáj a testté született sorsa,
rád nézve irigy lesz a Rút, s a Szép is.
Veszélyes játék vágyaidnak sodra,
magad mintájára élsz, mondod: fétis.

Rabló tündöklés, idő ágy-szolgája,
állsz útszéli koldusmarkodat tartva.
Sötét úr, ki a jövőt ki nem állja,
veti ránk jelét elmúlást aratva.

Kivétel nincsen, törvénye fest arcot,
mély ráncát rója. Jaj, kegyetlen írás!
Már nem elég a hajnalunk akarnod,
elfed, nem feltár a tegnapért sírás.

Menekülj hát, hogy e hívást ne érezd,
alkuként élhess, magadat ne mérgezd!

Ringató

Varázsszóval altatgatlak,
mosolyommal betakarlak:
Álomtündér rád találjon!
Békessége véled háljon!

Varázsszóval ébresztgetlek,
mosolyommal köszöntelek:
Nap-fényesség rád találjon!
Kacajod egekbe szálljon!

TAKÁCS MÁRIA

Érints meg...

kezednek hűs érintése
mikor gyengéden hozzám ér
lelkem apró rezdülése
ha közben lágy hangod kísér

míg arcomon végigsimít
kezed, s közben összekócol...
nem bírom tovább, s nem segít
semmi sem, csak ha szád csókol

érints meg, hogy érezzelek
érints meg, kell, velem legyenél
érints meg, s hagyd, szeresselek
szád helyett a szíved beszél...

Megint

Megint itt vagyunk... és megint
ülünk egy szűk kórházi ágyon,
s míg az élet egyet legyint,
életed múlik egy hajszálon.

Makacs vagy, hányszor kértelek
és reszkettem, ha összeestél,
kérttem, hallgass rám, féltelek,
de te csak némán rám nevettél.

S megint csak aggódok, látod,
míg te fáradtan nézel engem,
már te is, tudom, belátod,
anyád lettem, s te a gyermekem.

Karomba veszlek, óvlak, lásd
mindentől, mi úgy fájhat neked,
csak hagyd, hisz az hoz megnyugvást,
ha azt, hogy segítek, engeded.

Apa

Apa...
Kérdéném, másnak mit jelenthet e szó?
Apa...
Átölelő, simogató, vigyázó.
Apa...
Amíg veled van, nem érzed hiányát,
Apa...
Ha nincs már, feleded minden hibáját.

Elmúlt 46 éve, hogy nem vagy velem,
46 éve e bánatot cipelem,
46 éve, hogy érzem a hiányod,
s félárva lett kicsi leányod.

Hosszú ez az idő, öregszem,
a fájdalom nem múlik, s hiszem,
hogy egyszer, valahol még látlak,
s nemet mondunk az elmúlásnak.

A nő olyan, mint...

A nő olyan, mint a hóvirág,
az újjászületés hírnöke,
karjában kitárul a világ,
méhében a jövő gyermeke.

A nő olyan, mint az amarillisz:
büszke, csodás, oly, mint a költészet,
hát öleld át imádott nődet, hisz
ölelése mély boldogságérzet.

A nő olyan, mint a kis árvácska,
magára hagyod, lehajtja fejét,
és nem számít, hogy szép vagy csúnyácska,
de magányos, s rejti levertségét.

A nő olyan, mint egy szép, feshő rózsza,
virul, hogyha a szerelem tüze ég,
de szirmát hullajtja, ha hűl parazsa,
s hiába kéri, hogy vizsontszeressék.

A nő olyan, mint a barackvirág,
rabul ejt, fennkölt, de állhatatos,
szemében tűz ég, tárul a világ,
szerelme igaz, sőt varázslatos.

A nő sokszor olyan, mint a bogáncs,
szúr, fáj, megérzed, ahogy beléd mar.
Mégis, ha kéred szép szóval, ne bánts,
szíve tárul, hát öleld át hamar!

A nő olyan, akár a téli fagyöngy,
csókodra vár, és elűzi bánatod,
védd, óvd, hiszen ő számodra drágagyöngy,
s ha elveszíted, örökké bánhatod.

A nő olyan, mint a viruló frézia,
megbízhatasz benne, habár örök talány,
de mégse higgy neki, ha elköszön, szia,
mert visszatér hozzád, majd egyszer, talán.

A nő olyan, mint a viruló tulipán,
tökéletes szerető, az igazi nő,
a hű feleség, boldog, életvidám,
lángoló szerelmet és hűséget rejtő.

A nő olyan, mint tarka réten a virág,
sokszínű, kiismerhetetlen, de csodás.
Mondd, mit tenne e büszke férfivilág,
ha nem lenne a nő, s kedves csacsogás?

Minden férfi tudja, bár néha tagadja,
nők nélkül az élete csak üres volna,
a férfi, ha okos, rögtön megragadja
az első alkalmat, ha szíve lángolna.

A nő olyan, mint bármelyik nyíló virág,
szívét tárja feléd, ha érzed, s engeded,
tüskéit behúzza, s a női praktikák
eltűnnek, csak ő marad, és a szeretet.

Gyerekszerelem

Rövid nadrág kézen fogva
fehér pöttyös szoknyát vezet,
így haladnak andalogva,
szőnek együtt nagy terveket.

Rövid nadrág már térdig ér,
a pöttyös szoknya pöttytelen,
két kis kezük még összeér,
és gyermeklelkük büntelen.

Rövid nadrág másra kacsint,
pöttyös szoknya még titkon vár,
de tudja, feladja, amint
beköszönt a szünet, a nyár.

Rövid nadrág már öltönyt hord,
pöttyös szoknya kosztümre vált,
elfeledték a gyermekkort,
és útjuk végleg különvált...

Tiszta szívből

Két szemednek rabja lettem,
kék szemedben, jaj, elvesztem,
szemed tüzében elégtem,
szemedbe, hogy belenéztem.

Két karodban megnyugodtam,
két karodban álmodoztam,
két karomban éreztelek,
két karommal öleltelek.

Tiszta szívből szerettelek...

Ha én egyszer...

Ha én egyszer gondolatolvasó lehetnék,
és minden gondolatodba beleláthatnék,
lehet, talán többet eszembe sem jutna már,
hogy te lehetsz az az ember, ki csak engem vár.

Ha én egyszer gondolatolvasó lehetnék,
és minden gondolatodba beleláthatnék,
megtörténhetne, hogy talán boldog lehetnék,
és te lennél az, akit szívből szerethetnék.

***

Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>

TÓTH KATALIN (MIRAGE)

Még egyszer

lerombolni ami fel sem épült
fegyverek nélkül harcba menni
megvallani mi régen elévült
elhantolt telet újratemetni

velem vagy minden időben
jelen múlt éppen-volt
rian a jég
meddig tart ki tavaszunk
utolsó lélegzetvétele
hányadik mérföldkőnél
ér utol a messzeség

felépíteni ami porrá omlott
penge tükrében békét látni
megbocsájtani mi régen elromlott
koromfehér szárnyam még egyszer kitárni

Csend

felkarmolták az eget
s a könnyű szövet lebeg
mint tépett imázaszló
nincsen rá szó
halotti lepel az éj a reggel
homályosult értelemmel
néz át rajta a szem
nem lát már határt
a kitágult világ összement
felsikolt a hold
aztán néma csend

VARGA KATALIN

Lelkünk biliárdgolyói

Azt mondják, két ember találkozása olyan, mint két biliárdgolyó összekoccanása, ami aztán meghatározza további életük alakulását. Hiszen ez a koccanás befolyásolja jövőjüket.

22 éve, hogy megismerkedtünk. Az akkori koccanás után másfelé vitt az utunk. Mégis volt egy láthatatlan szál, ami összekötött minket. Tudtunk egymásról, bár nem voltak közös dolgaink. Aztán a Sorskerék újra összehozott minket. Tudtuk, innentől már csak te meg én van, együtt maradunk. Két hasonló lélek összetartozása. Lelkünk biliárdgolyói.

S most ülök egy személyautóban. Új életünk felé visz utunk. Hárman vagyunk. Párom fia a sofőr. Kedvesem hátul ül az állatokkal: Déva kutyával, Sali és Rozsdi cicával a hordozóban s Berci papagájjal.

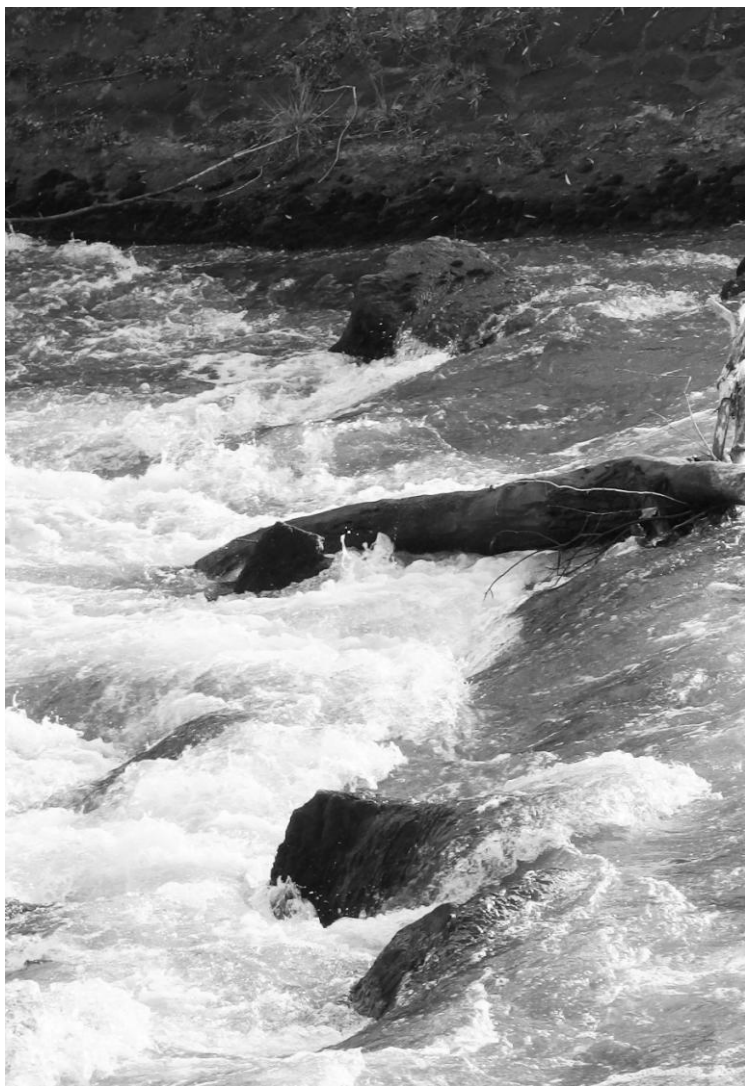
Gyökeresen megváltozott az életünk ebben a pár hónapban. Eladtuk a panellakásomat. Vidéki életünk lesz egy takaros családi házban, Vas megyében. Közel párom családjához. Háromszobás, cirkófűtéses kertes házban fogunk lakni. Nagy kerttel, ahol állatkáink kedvükre szaladgálhatnak. Párom kiváltja az iparendélyt masszörként.

Tudom, hiányozni fog Sopron, s az eddigi életem. De mégis, jó döntést hoztunk. Még nem késő új, harmonikus életet kezdeni közösen.

Két hónappal később...

Kint ülünk a kertben, szalonnát sütünk, remek nyári idő van. Déva, Sali, Rozsdi hancúroznak a fűben. Itt botladozik Bajnok kutyus is, az új családtag. Menhelyről hozott német juhász kölyökkutya. Itt van kedvesem fia is, párjával s pár hónapos kislányukkal. Befogadtak a családba. Így teljes az életünk. Remélem, tizenöt év múlva is ilyen idilli helyzetről írhatok.

Lelkünk biliárdgolyói, az angyalok, meg szüleink fent az égben biztosítják ezt. Így legyen!

GŐSI VALI: VÍZPARTI CSEND

Bemutatózunk

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Áfra Piroska: Áfra Piroska néven írok. Hajdúnánáson születtem, itt is élek a családommal. Három fiúgyermek édesanyja vagyok. Tanító – magyar, tánc- és drámapedagógus szakokon végeztem Debrecenben, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. Itt szereztem meg a pedagógus szakvizsgát is. Egy helyi református iskolában tanítok 2000 szeptemberétől.

Mindig szerettem az irodalmat, a költészetet. Komolyabban három éve foglalkozom írással. Két saját kötetem jelent meg eddig (*Gesztenyevirágok, Csillagok között*). Több irodalmi társaság állandó szerzője vagyok. Sok-sok antológiában, folyóiratban, pályázaton részt vettem már. Egy saját szervezésű Szellemi Műhelyt is vezetek.

B. B. Nala: Kecskés Beatrix Aliciának hívnak, verseimet B. B. Nala néven publikálom. Sátoraljaújhelyen élek. 2006-tól írok lírai verseket.

2010-től vagyok a Cserhát Művész Kör tagja, ahol pályázataimra sok szép díjban részesültem. Huszonhárom önálló verseskötetem került kiadásra eddig és egy verses CD-m – két versem Németh Nyiba Sándor előadásában. A YouTube-on 50 szerkesztett video szerepel verseimmel, amit részben barátaim, részben én szerkesztettem. Antológiákban is szerepelnek verseim. Több száz versem vár még kiadásra.

Benedek-Nikli Hunor: Benedek-Nikli Hunor vagyok, 14 éves. Mosonszentmiklóson élek szüleimmel és két öcsémmel. A Győri Jedlik Ányos Gépipari és Informatikai Szakgimnáziumba, szoftverfejlesztő képzésre járok. Már hetedik éve furulyázom, korábban kilenc évet táncoltam, négy évet gitároztam és hat évet zongoráztam. A programozás mellett a versírás is érdekelt. A lehető legtöbb pályázatra próbálok műveket benyújtani, melyekből eddig már többet is megnyertem.

Bernáth Csaba: Ungváron, a megyeszékhelyen születtem Kárpátalján, 1967. március másodikán. Nagyon hamar megszerettem a versek világát, inspirálónak ott volt viharos életem, a család, a külhoniség. Három gyermekem és egy unokám van. Sajnos én már 10 éve rokkantnyugdíjas vagyok. Utoljára a Berzsenyi Líceumban tanítottam Sopronban, mely tevékenység nagyon hiányzik hátralévő életemből. A versek, novellák, félpercesek töltik ki lelkem, segítenek átlendülni a mélypontra, na és persze családom szeretete. Aki jobban meg szeretne ismerni, olvassa írásaimat!

Black Ice: Vezendi László, Art-, Cserhát nívódíjas költő vagyok, debreceni születésű, ebesi lakos. Black Ice művésznéven alkotok előadóként, költőként, íróként, szlogeníróként, slam poetry költőként.

Blážekné Benik Mária: 1957. április 12-én Tornalján – Szlovákiában – születtem, itt jártam iskolába is. Rozsnyón szociáljogot tanultam. A járási pszichológiai tanácsadóban helyezkedtem el. Pozsonyban színházi és rendezői képesítést szereztem magyar nyelven. A Komenský egyetem teológiai szakán alapszintű pedagógiai szakképzettséget szereztem. Rozsnyón lakom, a Szlovák Postától mentem nyugdíjba. Három gyermek édesanyja vagyok, két unokám van. Hobbim az olvasás, a családfakutatás, a bélyeg- és képeslapgyűjtés, a hagyományápolás.

Boda Zsófia Borbála, Buksi: Tatán élek, az egyik költőtársam szerint a Dunántúl Gyöngyszemében, családdal. 2008 nyarától írok verseket, már öt kötetem és egy hangoskönyvem jelent meg. Több helyen nyomtatott formában is megjelentek költeményeim, verspályázatok eredményeképpen elismerő oklevélben részesített az Országos Mécs László Irodalmi Társa-

ság és az Irodalmi Rádió is, többek közt „Az év orvos írója /költője 2015” és „Az év orvos írója /költője 2018” című pályázaton.

Bodó Csiba Gizella: Gyermekkorom vágyálma, s az ifjúkorban kimondott cél; hogy „író szeretnék lenni” – túl a középkoron kezdett el beteljesedni.

Kiadott könyvekben, netkötetekben sorakoznak élményeim, gondolataim, életem. Két évtizede antológiákban, lemezekben, folyóiratokban is jelen vannak munkáim. Több személyes vélemény, elismerés, díj adott visszajelzést, hogy nem hiábavaló e ténykedés.

Az idei Nemzetközi Könyvfesztiválon való részvétel új verseskötet-megjelenéssel – az Irodalmi Rádió jóvoltából – új lendületet adott munkáim végleges formába öntéséhez, s az olvasókhoz eljuttatásához, hisz végül is erről szól a „küldetésünk”!

Lovag Bornemisza Attila: költő, újságíró, főszerkesztő, a Cserhát Művész Társaság elnöke, a Történelmi Szent Lázár Lovagrend Kulturális parancsnoka. A Római Sas Lovagrend Quaestora-lovagja. Végzettsége: újságíró szakon esztéta, művészettörténet, vallástörténet. Orvosnak is készül. Több természetgyógyász-tanfolyamot, stúdiumot végez.

Számtalan díja van. 132 kötete jelent meg.

Tagság: Cserhát Művész Kör – alapító-elnök; a MÚOSZ tagja, a helyi újságok szakosztályában; Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége; HAT tagja; Délsziget tagja; Művészeti Alap-tag; Magyar Orvosírók Társasága egyik alapító tagja; Magyar Orvostörténeti Társaság tagja.

A Batsányi-Cserhát Művész Társaság elnöke, a Délibáb magazin főszerkesztője. A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoport tagja.

Buday Anikó: Buday Anikónak hívnak, 1955-ben születtem Zsámbékon, ma is itt élek ebben a csodálatos fekvésű, gyönyörű városban. Ide kötnek a gyökereim, írásaimban a témát legtöbbször innen merítem. Évekkel ezelőtt novellairással kezdtem, a versírás később társult a novellairás mellé. Apevával mint versformával 2016-ban találkoztam. Szerelem lett első látásra, illetve olvasásra a haiku versforma mellett. Leköt, megnyugat, játékra sarkall a szavakkal.

Czégény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgy is mondhatnám: szerelem. Mindig lenyűgözött a zenéjük, a dallamuk, a lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat a „Publikáció” kategóriában. Verseim különböző antológiákban, folyóiratokban találhatók meg. Első verseskötetem – a *Fény-térben* című – 2009-ben jelent meg. 2012-ben megjelent *Ecsetvonások* címmel egy netkötetem a <http://mek.oszk.hu/10700/10770/html/index.html> címen, majd később, ugyanebben az évben ennek bővített, nyomtatott kiadása. 2017-ben jelent meg egy újabb netkötetem a <http://mek.oszk.hu/16700/16732/html/index.html> oldalon *Árvaság* címmel.

Cseke Ibolya: Számomra a költészet olyan, mint a lélek kitárt ablaka, amin keresztül szárnyal a gondolat, s a képzelet szavakkal fest képeket. Nálam a haiku jelentette a belépőt az írás világába, majd később jöttek a hosszabb rímes versek is. Mindig útkereső voltam, az alkotás folyamata jobban érdekel, mint a kész mű. Ez érvényes a költészetemre is. Verseim a természetéről, az emberi kapcsolatokról szólnak. Visszatérő témáim az életemből merített érzések, pillanatok.

Csetneki Juhász Balázs: Nyugdíjas házi orvos vagyok (születtem: 1947), gyermekkorom óta festek és verseket írok. Miskolcon érettségiztem a Földes Ferenc Gimnáziumban (1965), a Debreceni Orvostudományi Egyetemet 1972-ben végeztem el, Sajóbáonyban majd Berentén (Kazincbarcika), végül Sajólád, Sajópetriben dolgoztam. Szakvizsgáztam üzemorvostanból és házi orvostanból. Polgármester voltam Sajópetriben 1990-1996-ig. 1996-tól nem töltöttem ki a mandátumomat 1998-ig, mivel mindkét feladathoz teljes ember szükségeltetett, a szakmámat választottam. Feleségem és egyik leányom orvos, a másik leányom jogi diplomát szerzett. Verseim több antológiában megjelentek, elsősorban a Sodrásban antológiákban.

Dobó Georgina: Dobó Georginának hívnak. Leggyakoribb, és egyben első írói álnevem: Canses. A gimnázium elvégzése után turizmust és idegen nyelveket tanultam. Tanári diplomát sajnos a még ki nem alakult rendszer miatt akkor nem tudtam megszerezni. Verseim leginkább szomorúak. Elkezdtem rövidebb prózákat is írni, aminek nagyon örülök. Egy férfi „nevelt” íróvá gimnazista koromban. Azt mondta, versírással kell elkezdeni, mert később azok a rímek, ritmika fog megjelenni a prózában. Osztom a nézőpontját. Hogy ez az én műveimben megvalósul-e, nem tudom. Legnagyobb fájdalom a tanári diploma meg nem szerzése mellett az, hogy ez az író, költő, aki tanított, eltűnt az életemből, és most, mikor lenne miről beszélni, már nincs.

Dóczi Hajnal: Nincs írói végzettségem, de szeretek szavakkal játszani, szeretem az érzéseim keltette gondolat-viharokat szóképekbe önteni. Szeretek az írásba belefeledkezni, és megálmodni írással egy valósnak vélt láthatatlan világot. Szeretek írással alkotni. Írok több mint 10 éve magamnak, a telefonnak, a gépnek, a füzetnek, ritkán másoknak alkalomra, vagy kedvenc apeva-verssoraimat fűzöm egymásba, kötetben megjele-

nésre. Írásaimat a szégyen féltésével őrzöm. Másnak megmutatni, felolvasni ritkán szoktam, kizárólag szűk családi, baráti körben. Álmodom, hogy egyszer kiadom őket, egy új formában szerkesztett könyvben, de bátorságom még a félelmem mögött bujkál, ezért óvatosan lépkedek előre.

Farkas Erzsébet: Már gyermekkorom óta rajongtam a versekért, több alkalommal küldtek szavalóversenyre, ahol szép eredményeket értem el. Színházi szereplésben is volt részem. Életem legnehezebb napjaiban a szívem mélyéről vulkánszerűen törtek fel az érzések. Ezek később lejegyzésre kerültek és egyben erőt is adtak. Írásaimmal a megtört szíveknek próbálok kimenekülési utat kínálni, és a kitartásra ösztönözni. Mindig van kiút, és mindenre van megoldás. Főként a szeretet fontosságát, a mindennapi problémákat hangsúlyozom, írok a magány, az értéktelenség érzéséről, de sok versem szól a buzditásról. Néhány lejegyzett írásomban a társadalmi és a globális problémákat is boncolgatom. Az élet törékenysége is többször megjelenik a verseimben és meséimben. Eddig több mint 350 versem és sok mesém jelent meg könyveimben.

Több alaklommal mutathattam be köteteimet a környező településeken, iskolákban és falunapokon.

Fehér Martin: Pátyon élek. Egy hosszú, életet megkeserítő, és nagyon bonyolult betegség következtében kezdtem el írni, emiatt kissé „közérzeti” verseknek is hívom a költeményeimet. Nagyon közel állok a természethez, többek között mindenem az állatok és a növények. Optimistán állok az élethez, és reménykedem, hogy egyszer jóra fordulnak a dolgok. A kedves olvasók követhetnek a két legnagyobb közösségi portálon, ahol olvashatják a friss verseimet folyamatosan, és magamról is beszámolok időnként. Ha tetszettek az írásaim, kérek, vess rám ott is egy pillantást!

Győri Nagy Attila: Győri Nagy Attilának hívnak, és bár szívesen bemutatkoznék, de a tükröm még nem felel. Táncoltam már a patással, és voltak őszinte imáim. Miután szembeköptem a sötétség urát, és remegve becsaptam a pokol kapuját, az utamat egyirányosítottam. Most növeszttem a szárnyaimat, hiszen hosszú még az út. Ha gondolod, jöjj velem, csak tanítsuk egymást... az életre! Köteteim: *Angyalpalánta* (2017-versek), *Csak szavak* (2017-novellák), *Kisfickó és a mocsárciprus* (2019-mese)

Herczeg-Vecsei Katalin: A Tapolcai-medence szívében élek, és a helyi gimnáziumban dolgozom nyelvtanárként. Nyolc évvel ezelőtt kezdtem haikukat olvasni, majd írni a Balatont megkerülő gyalogtúráim során. Magával ragadott ez az egyszerű, mégis nagyszerű versforma, amelyben 17 szótag mögött annyi természeti szépség és érzélem bújkol meg!

Holécziné Tóth Zsuzsa: Kecskeméten születtem 62 évvel ezelőtt. Egy kedvező állásajánlat miatt 15 éve felszámoltuk kecskeméti otthonunkat, és Piliscsabára költöztünk a családdal. A 2015-ös év végén lettem nyugdíjas, így már van időm valóra váltani régi vágyamat: írhatom azokat a történeteket, amelyeket gyerekkorom óta őrzök, és azokat is, melyek úton-útfélen „szembejönnek” velem. Szerencsésnek mondhatom magamat, mert rátaláltam két alkotócsoportha: a Verslistára és az Irodalmi Rádióra, akik folyamatosan új pályázatokkal, feladatokkal inspirálnak az írásra. Ennek köszönhetően az elmúlt években nagyon sok pályázaton értem el sikert. 2017-ben a Verslistától „Kortárs Magyar Irodalomért” díjat kaptam, 2018-ban az Irodalmi Rádiónál az „Év prózaírója” verseny 2. helyezettje lettem. A múlt év végén megjelent első elbeszélés-kötetem „*Sorsok szilánkjai*” címmel, mely 60 elbeszélést és egy szentföldi úti beszámolót tartalmaz. A könyv megjelenése után a piliscsabai Művelődési Központ felkért egy klub létrehozására és vezetésére.

Jártó Róza: Debreczeni Dénes Istvánné a polgári nevem. Későn érő alkotó vagyok. 59 évesen írtam meg első prózámot, és pont 9 évre rá jelent meg 5. könyvem, amelynek a *Sors szimfoniették* címet adtam. 2019-ben, hatvankilenc évesen a 6. könyvem jelent meg *Bagoly őrs, vigyázz!* címen. Az elmúlt 10 évben sok minden történt velem: Nyugdíjba mentem, a 3 gyerekem, a 6 unokám mellé megszületett 7 dédunokám, megírtam 6 könyvet, amelyek meg is jelentek, tagja lettem a Cserhát Művész Körnek, a Magyar Nemzeti Kulturális Szalonnak, a Verslistának és a Holnap Magazin közösségének.

Rendszeresen jelennek meg írásaim a Nyírségi Gondolatban, a Délibábban, a Képzeld el...-ben. Alkotó- és üzlettársammal, dr. Kovács Gyula zeneszerzővel megalapítottuk a Róza & Julius Kiadót, megjelentettük az Örökbecsűek CD-lemezeket, legutóbb ezen belül a *Három imát*, a *Toldi rapszódját*, a *Gutenberg indulót* és a *Múzsák indulóját*.

Juhász Pál: Egerben születtem 1967. június 12-én. Születésemkor agyvérzést kaptam, mely betegség meghatározta az életem. 1985-ben leérettségiztem. Első versem 1983. december 11-én írtam. Jelenleg Parádsasváron, egy gyönyörű mátrai községben élek és alkotok. Eddig hat kötetem jelent meg: *Játék, Végrendelet, Feltámadás, A Költő Lelke, Csendjeim és Szeretni Születtem* címmel. Tagja vagyok a Cserhát Művész Körnek és a Nyírségi Gondolat Szalonjának. Több pályázat helyezette és különdíjasa voltam. Gyermekek színdarabjaimat és bábdarabjaimat bemutatták több országban. Tóth Róbert fotóművész barátommal eddig három kiállításon mutattuk be közös alkotásainkat

Kalocsa Zsuzsa: Kalocsa Jánosné vagyok, Kaposváron élek családommal együtt. Verseimet, írásaimat Kalocsa Zsuzsa néven írom.

Nyugdíjasként immár szabadon hódolhatok az irodalom, a versek iránti szenvedélyemnek. Tagja vagyok a helyi Berzsenyi Dániel Irodalmi Társaságnak és több internetes irodalmi csoportnak, többek között a Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoportjának.

Négy verseskötetem és egy kisregényem jelent meg eddig.

Kamarás Klára: Pécsett születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Nyolcévesen kezdtem írni, de csak mintegy hetvenéves koromban kezdtem publikálni. A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslistán mutatkoztam be először. 2002-től a Kaláka társszerkesztője voltam 2018-ig, a weblap megszűnéséig. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítelték a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ben az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem, és „Az év költője” címmel jutalmaztak. 2014-ben megkaptam a Horváth-Hoitsy Edit Irodalmi- Művészeti díjat, majd 2015-ben a Verslista emléklapkettjét. Tizennyolc nyomtatott és két elektronikus önálló kötetem van. Jelenleg a 21. kötetemen dolgozom.

Keszy-Harmath Dániel: 1984-ben születtem Budapesten. Itt végeztem iskoláimat, a gimnáziumot, az egyetemet, doktori képzésemet alkalmazott nyelvészet szakon az ELTE-BTK-n. Magyartanárként dolgozom a Budai Középiskolában. A tanításban nagyon fontos számomra megkedveltetni a magyar nyelvet, irodalmat és a művészeteket a diákokkal, ehhez sokféle módszert alkalmazok. Rengeteg pluszfeladatot vállalok az iskolában a tanítás mellett.

Hiszem, hogy aktív életet élve lehetünk elégedettek önmagunkkal. Szeretek csapatban dolgozni. Az írás tinédzserko-

rom óta része az életemnek. Írok verseket és prózai műveket. A Hatoscsatorna *Időmérték* című televíziós irodalmi műsorában rovatvezetőként szerepeltem, nagyon élveztem ezt a munkát is.

2008 óta tagja vagyok a Barátok Verslista csoportnak. 2016-ban elnyertem a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat.

2019-ben doktori fokozatot szereztem.

Kiss Angéla (Mimangi): Az irodalom gyermekkorom óta meghatározó része az életemnek. Szeretem megtalálni az élet apró csodáit. Az írásaimban olyan gondolatokat igyekszem megosztani, melyek a belső világom részét tükrözik. Érdekel a természet színes világa és az állatok megható vonzódása. Sosem unatkozom, mert a körülöttem lévő élő és élettelen dolgok jó oldalát igyekszem felfedezni. Szeretem a jó filmeket, a jó könyveket, a jó zenét, a fűszerek illatát. Közben pedig megalkotni az életérzést saját írásaimban.

Klotz Mária: Gyakorló és elméleti pedagógiai tevékenységem mellett újságírói és főszerkesztői feladatot is ellátok. Magyar és német nyelven írok verseket, prózákat, egyéb írásokat. Munkáim eddig fellelhetőek német és magyar nyelvű sajtóorgánumban, antológiákban. Német nyelven megjelent könyvem címe: *Claus Klotz und seine Dichtung* (2010), melyben bátyám életművét dolgoztam fel. Első önálló verses- és prózakötetem a Litera-Túra Művészeti Kiadó gondozásában jelent meg *Fent és lent* címmel (2018). Imádom a szavakkal való játékot, amely során bensőm kitarulkozása mellett egyfajta szárnyaló szabadságot érzek. Az írás számomra egyfajta önkifejezési forma, miközben megszabadulok minden fájdalmamtól, bánatomtól, de boldogan adom közzé pozitív érzelmeimet is. Mindig Sodrásban vagyok, a képzeletbeli hullámok fel- és ledobálnak, de ettől szép az alkotás folyamata.

Kovács Daniela: 1976. február másodikán születtem, egy időben Édesanyám legfájdalmasabb könnycseppjével. Majd „meghaltam” 2006. október ötödikén, amikor váratlanul megszűnt dobogni annak az embernek a szíve, akit szemem fényeként szerettem. Attól a naptól fogva gyökértelenül sodródom, mint száraz falevél a szél kezei között. Amikor felsírnak bennem az emlékek, tollat ragadok és papírra vetem érzéseimet. Nemegyszer találkoztam már irodalmi oldalakon, cikkekben, illetve blogokban olyan kijelentésekkel, hogy valaki hobiból ír, fest, fotózik, tehát alkot. Én sosem éreztem ezt ilyen egyszerűre vetköztethető „tennivalónak”, számomra az írás olykor olyasfajta meditációs és nyugalmi állapot, amely – mintha a testemből kilépnék – magához öleli a lelkem, néha pedig tehetetlen csalódásaim, féltelmeim és rettegéseim szószólója, de mindenkor önmagam tükörképe akkor is, ha fájdalmas szavam szól, akkor is, ha életigenlő boldogság csurran tollam hegyéről.

(Daniela remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Kovács József Tibor: Jött egy ember, de az éjszakák maradtak. Tudom, hogy magom hittell kell nevelnem, hogy a határok között is szabad lehessen a lélek...

Kovács László: Egy kis bányászváros, Oroszlány szülötte vagyok. 1959-ben láttam meg a napvilágot, együtt öregedtem városommal, egyidősek vagyunk. A szépírást sehol nem tanultam, bányász lettem, voltam és leszek. A versírást 2014-ben kezdtem el, harmincnyolc évvel a fiatalkori próbálkozások után. Úgy érzem, recsegetve ír még a penna a kezemben, ami bizony sokkal jobban forgatja a csákányt, mint a tollat. A nevetem szeretem, de mivel tucatnév, ezért Kovács néven publikálok. Elsősorban az interneten. Nyomtatásban is jelentek meg verseim a Verslista jóvoltából. Kialakult versformám nincs, a

kritikát is szívesen fogadom. Próbálkozom, mert vagyok, minden segítséget elfogadok. Vallom: verset írni csak alázattal lehet, és megtanulni sohasem késő!

Kutasi Horváth Katalin: 1968. november 21-én születtem Budapesten, azóta is itt élek. Középiskolai magyartanár, s egyben szenvedélyes természetjáró vagyok. Ötödik éve írok, prózai köteteim (*Kóborló emlékeim, Lélekhálózat, Kőlelkesülés, Fagyöngylét*) mellett már két verseskötetem is megjelent (*Kiszakadva, Levelekkel hullok*).

Fáj, ha nem vethetem papírra, ami foglalkoztat, rendkívül fontos számomra a nyelvvel való néha rímes, ritmikus, sokszor furcsa, olykor önfeledt játék, vagy a nagyon is komoly, elmélyült alkotás, érzelm kifejezés.

(Katalin 2016-ban remek írásaiért, 2017-ben kimagasló közösségi munkájáért kapta meg a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Kühne Katalin: Születésem óta Miskolcon élek, aktív nyugdíjasként. Családom, barátaim, a művészetek, az írás minden területe életem fontos részei. Elődökről, társakról, hitről, társadalmunk problémáiról, természetéről írok többféle műfajban. Utódainknak szeretnék reményt sugallni, elidegenedett körünkben mégis csodás világunkat megmutatni. Köteteim: *Családi album, Jel a sziklán, Idősíkok, Levendulák illata, Szőlőnek akkor is, Fénnyel teli téli sötét, Pantheon, Gyűjtatlan gyuladnak, Kagylóhéjban* (netkötet), *Eső a homokra, Tajtékok fodroznak; Ormók, lombok, tisztások, Mezsgyeszáron - határtalanul?* Olvashatnak a 7torony, az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Verslista honlapján, jó pár antológiában, DVD-n, az Agria, Kláris, a Kaptárkövek és a Könyvtárvilág, Ősi Gyökér folyóiratokban. Jegyzeteket írok a rendezvényekről évek óta a Múzsák Kertje Miskolc honlapjára. Tagja vagyok az IR-nak, a Múzsák Kertje Baráti Körnek, az Éltető Lé-

lek Irodalmi Egyesületnek és a Verslistának. Több írásom meghallgatható CD-n, illetve a YouTube-on is.

Lénárt Anna: Gyulán születtem 1966. 02. 23. napján. Gyermek- és kamaszkoromban Lőkösházán éltem, majd az élet úgy hozta, hogy Battonyára költöztem, és azóta is itt élek. Három gyermekem és tizenöt unokám van (5 vér szerinti, 9 nevelt és 1 fogadott). Felnőtt fejjel végeztem el a főiskolát, a Corvinus Egyetem államigazgatási karán. Anyakönyvvezetőként dolgozom a Battonyai Polgármesteri Hivatalban. Szeretem az embereket, átérzem gondjukat, és ha tudok, segítek.

Verseket gyermekkorom óta, novellákat fiatal felnőttként kezdtem írni. Több internetes irodalmi csoportnak lettem tagja az elmúlt évek során. Verseim és novelláim először antológiákban lettek publikálva. Ezidáig két könyvem jelent meg nyomtatásban. A *Lelkek tánca* verseskötet és a *Fagyos ölelés* novelláskötet.

Mayer Zsó: Dudaron születtem 1952-ben. Ez egy kis falu a Bakony szívében. Zircen élek. Az irodalom mindig közel állt hozzám, írásaimban tükröződik a természet szépsége. Életképek megjelenítése a kedvenc témám. Több irodalmi folyóiratban jelentek meg írásaim. A Sodrásban c. antológiában rendszeresen. Az ízléses humor üdítőleg hat rám, időnként ide kanyarodok verseimben.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagóguscsaládban nőttem fel Létavértesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomát a szegedi SZOTE-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képesítést a budapesti SOTE-n szereztem. Munkahelyeim: 1987-95 Biogal Gyógyszergyár (vizsgálati módszer-

fejlesztő), 1995-2005 Hajdú Gyógyszer Rt. (gyártási igazgató), 2006- Hungaropharma Zrt. Debreceni Logisztikai Központ (minőségbiztosító gyógyszerész). 2000-től külsősként a Debreceni Egyetemen gyógyszerészhallgatókat oktatok. Lányaim: Panni Debrecenben gyógyszerész, Zsuzsi Budapesten pszichológus. Fiaim: Jócó végzős a Budapesti Corvinus Egyetemen, Zsombor Budapesten a PPTE másodéves politológia szakos hallgatója. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Milló Ildikó: Debrecenben születtem. 1976-ban Nyíregyházán szereztem földrajz-rajz szakos tanári diplomát. Az elmúlt években tanítottam rajz tagozaton és művészeti iskolákban is. A tanítás, az önálló alkotótevékenység, a kiállítások fontosak voltak számomra. Verset tizenéves korom óta írok.

Idén a Kortárs Magyar Irodalom Apeva hétről hétre c. versíró pályázatán vettem részt, nyáron jelent meg alkotótársaimmal közös kötetünk 1150 apeva címmel. A Cédus Művészeti Alapítvány – orom témájú – haiku pályázatára küldött versem a március végén megjelent Napút-számban olvasható.

A 90. Ünnepi Könyvhéten az Aposztróf Kiadó gondozásában megjelenő Szó-kincs 2019 című kötetbe válogatták be verseimet.

Mráz Erzsébet Irma: Hajdúnánáson élek, Nyírmihálydi-ban születtem. Nyugdíjas pedagógus vagyok. Sok éve kezdtem verseket írni, de évek maradtak ki a család, a munka miatt. 2006-ban sikerült megjelentetni verseimet először egy pályázat segítségével.

Különböző kiadóknál antológiákban, mesegyűjteményekben, magazinokban és két önálló kötetben jelentek meg eddig írása-im: *Vers-virágzás* és *A hegycsúcs messze van* címmel.

Két gyermekem és egy unokám van, ők nagyon fontosak az életemben, ahogy édesapám és két testvérem is. Életem tragédiája: édesanyám halála.

Mukli Ágnes: Abdán élek, Perkáta, Dunaújváros, Sopron és Győr meghatározó állomásai voltak az életemnek.

15. éve jelennek meg írásaim, négy önálló kötetem van: *Hajnali küszöb*, 2007, *Kristálypohár*, 2014, *Korlátnak dőlve*, 2014, *Levélfodrok*, 2017. Elektronikus könyveim: Szépség bűvkörében, Marasztaló panoráma, Levélfodrok.

Díjaim, okleveleim mindig lendületet adtak alkotói munkámnak.

Szeretem a szép verseket, az írás része lett mindennapjaimnak.

(Ágnes 2018-ban remek írásaiért megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Ordas Andrea: Báli-Ordas vagyok, de Ordas Andrea néven publikálok. Ötvenöt éves múltam. A verseket kisgyerekkorom óta szeretem, és kamaszkoromban kezdtem verseket, dalszövegeket írni, amiket a zenekarommal adtunk elő. Gyerekszínészként kezdtem a „művészi” pályafutásomat, később amatőr színjátszóként folytattam, majd jött a zenekar, és később jazzbalettoztam is. Ezek után tíz évig dolgoztam a Budapesti Kamaraszínházban. Később – miután felneveltem a fiamat – fordultam ismét a versek és prózák felé, de csak akkor írok, ha megszáll az ihlet.

Petres Katalin: 1959. április 5-én születtem Budapesten. Egyszerű családban nőttem fel, magyar-történelem és angol szakos tanár vagyok. Az irodalom és a versek már általános iskolás koromban megbabonáztak, hála osztályfőnökömnek és magyartanáromnak, Dr. Kolta Rezsőnének (Magdi néninek). A középiskolában Dr. Muhi Lászlóné (Zsuzsa néni) tovább fokozta szenvedélyemet. Korán kezdtem verselni, de felmértem a lélek hosz-

szát, s egy időre abbahagytam, mert a verseimet nem éreztem összemérhetőnek a hivatásos költők írásaival. Később mégis feltörtek bennem verssorok az élet nehéz helyzeteiben. 2014-ben csatlakoztam a Sodrásban antológiához és a Verslistához.

Plósné Papp Mária: Plósz Andrásné, Papp Mária vagyok, nyugdíjas pedagógus. Gégényben élek. Szabadidőmben olvasok, szeretem a klasszikusokat, a kortárs költőket, sok versbarátom van. Írok is, novellákat, verseket. Antológiákban, folyóiratban jelentek már meg írásaim.

Riba Ildikó: Mindig fontos volt számomra az irodalom, legközelebb a regények, versek álltak és állnak ma is hozzám. Sok-sok kedvenc költőt, író sorolhatnék.

Ahogy sokan mások, én is írogattam diákként verseket, de nem őriztem meg őket. Gyermekeim felnőttek, 40 évi közszolgálat után, nyugdíjasként van időm olvasásra, versírára. Eltelt több év, mire az írásaimat „eltettem”, és sok biztatás után meg mertem mutatni.

Bízom abban, hogy érzéseket, gondolatokat adhatok át azon olvasók számára, akik megtisztelnék figyelmükkel.

Írásaim néhány irodalmi portálon jelentek meg, és ez ideig 22 antológiában, valamint saját blogoldalamon.

Sági Klári: Folyton írtam valamit: beszámolókat, jelentéseket, előadásokat, ünnepi beszédeket, köszöntőket, de novellákat sohasem. 2011 augusztusának végén gyökeresen megváltozott az életem. Teljes egzisztenciális mélypontra kerültem. Az írás mentett meg. Teljesen véletlenül – hol máshol? – a Barátok Verslista oldalán akadtam rá az első amatőröknek kiírt pályázatra, amire beküldtem néhány kis novellámat. A téma persze itt is megtalált: *iskola próza*. Nagy bátorságot adott, hogy az egyik (*A betű*) első díjas lett. Azóta írogatok, s számos megje-

lent munkám további ösztönzést ad. Tagja lettem a Barátok Verslista és a Tollnokok Társasága csoportoknak, valamint egy helyi kis Olvasó klub közösségnek. A hatvani Ady Endre Könyvtárban két önálló esten mutatkozhattam be. Verslistások találkozóján néhány munkámat felolvashattam. 2018 decemberében támogatói és családi összefogással önálló kötetem jelent meg *Sorsforduló* címmel. Az „alkotás” kiteljesített, egy új, csodálatos világot nyitott meg előttem.

Sárváry Mariann: 1963-ban születtem. Gyerekkoromban voltam kisdobos, úttörő. Utaztam külföldre vízumokkal, eldugott dollárokkal a csomagomban. Téliszalámit ettünk, és azt hittük egy villamosjegy árára, hogy egy heti bérlet ára. Rácsodálkoztam a nyugati világ gazdagságára és szabadságára. Átéltam a rendszerváltás izgalmas, várakozással teli időszakát. Büszkén vonultam Pesten a Március 15-e téri Petőfi-szoborhoz a Kossuth-címeres kokárdámmal 1989. március 15-én. A taxis sztrájk alatt született a lányom 1990-ben. Jó, hogy kinyílt a világ azóta. 1994-ben láttam az USA legszebb felhőkarcolóit. Még voltam a World Trade Center tetején. Ebben az antológiában most egy malagai pezsgőre invitálok az olvasót.

Szabó Anikó: Nagyatádon születtem. Szeretek verseket írni. Már jelentek meg antológiákban verseim, a Holnap irodalmi magazinban, a Koala gyerekmagazinban és a Fürkész gyerekmagazinban is és különböző online irodalmi magazinokban, például a Momó gyerekrádió oldalán.

Szabó Edit Irma: Boltizárné Szabó Edit vagyok, írói néven Szabó Edit Irma. Gyulán születtem, Sarkadon élek. 40 évet töltöttem az óvónői pályán, az utolsó 15-öt óvodavezetőként. Egy éve nyugdíjas vagyok.

A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoportnak 2008 óta, 11 éve vagyok aktív tagja. Több találkozón vettem részt a családommal együtt, ahol rengeteg író társsal ismerkedtem meg. Sok Verslista által kiadott folyóiratban, valamint antológiában jelentem meg. Eredményesen szerepeltem különböző verslistás pályázatokon. Önálló nyomtatott kötetem nincs. Netkötetem 2013-ban jelent meg az Irodalmi Rádió szerkesztésében *Lélek-ének* címmel.

(Edit idén remek írásaiért megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Szabó Eszter Helka: Szabó Eszter vagyok. Több mint 25 éve Debrecenben élek és dolgozom mint könyvtáros. Tizennyolc éves koromig a Balaton északi partján, Révfülöpön éltem. A tóhoz való kötődésem miatt vettem fel a Helka utónevet, ill. azért is, mert gyakori nevem van.

Csatlakoztam a Verslistához. Bekapcsolódtam a hetente megrendezésre kerülő irodalmi játékaikba. Ezekből eddig is nagyon sokat tanultam.

Húszéves korom óta írogatok az asztalfióknak. Tapasztalom, hogy egy-egy jó könyv segíthet a problémák megoldásában. Hiszek az irodalom gyógyító erejében.

Szeles György: Kissé későn kezdtem, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már 2500 feletti számú limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis- és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint 100 országban, 5 nyelvet jól beszélek, és néhány szót még 2-3 másik nyelven megértek. Éltem kiküldetésben Latin-Amerikában, ahol sok tapasztalatot szereztem.

Több mint tíz éve már, hogy limerickeket írok, magán- és nem magán kiadásban több könyvnek vagyok szerzője. Ez a következő köteteket jelenti: *Bakugrás* (2004), *Békaugrás* (2006),

Rúdugrás (2008) és *Távolugrás* (2012). Szerzőtársa voltam egyetemistáknak a *Jópár Pajzán Limerick – Lányok, Fiúk s Neveik* című kötet megalkotásában.

A magyar Haiku Klubnak, a Haiku Világtársaságnak, valamint a Krúdy Körnek is tagja vagyok.

Sz L Netala (Szalay László): 65 éves matematika-informatika-technika szakos tanár vagyok. Először 1999-ben *Zafi tündércsodálatos utazásai* címmel jelent meg egy mesekönyvem, ami 2014-ben megérte a második kiadását is. Versek csak hét éve kezdtem írni. Azóta alig marad ki nap, hogy ne születne újabb írásom. 2013-ban a Toll és Ecset alapítvány verspályázatán első helyezést értem el. Két lírai gyűjteményem magánkiadásban kapható az Underground kiadónál: a *Lélekfogódzó* közös munkánk Sztorka Viával (Pásztorka Szilviával), és az *Elégtan* Zsidi (azóta Horváth) Mariann verseivel. 2016-ban jelent meg *WirtualLand – kockaországi történetek* című sci-fi regényem első könyve, 2017-ben pedig – ugyancsak Sztorka Viával írt – elbeszélő költeményünk, a „*Szirmácska*”.

Idén megválasztottak a 22 éve működő Szegedi Amatőr Alkotók Köre elnökének.

Takács Mária: Mindig mosolygó, romantikus, háromszoros nagymama vagyok, aki lelkiekben még mindig a gyermekkorát éli. Hiszem és vallom, hogy mindig lehet jobb és jobb, akkor is, ha néha-néha mély gödörben érezzük magunkat. Verseimet az életből, a családból, a szerelem érzéséből, a társadalmi helyzetből és olyan megtörtént esetekből merítem, ahonnan valamilyen tanulság mindig levonható. Hiszek abban, hogy a mosoly az élet angyala, vele minden szebbé varázsolható. Fiatalkoromban nagyon sok verset írtam, és ezt a hobbit újraélesztettem, amikor öt és fél éve nyugdíjba mentem. Több antológiában jelentek meg a verseim az elmúlt évek során. Négy önálló kötetem jelent meg. Gyermekverseim közül néhányat a Lurkó zenekar megze-

nésített. Minden versem megtalálható a Facebook oldalamon:
<https://www.facebook.com/lelekcseppek.versek/>.

Tóth Katalin (Mirage): Budapesten születtem és élek, fiatal-korom óta írok. Verseim irodalmi lapokban, antológiákban, interneten olvashatóak. Két kötetem jelent meg eddig, *Koromféhéren* címmel 2014-ben az AlkoTóHáz gondozásában, 2015-ben pedig *Körforgás* című haikukötetem az Underground Kiadó segítségével magánkiadásban.

Varga Katalin: Sopronban élek. 64 éves múltam. Mozgássérült lettem, de a sors szerencsére kárpótolt. Írói vénával főleg. Hosszú évek óta tagja vagyok a Barátok Verslistának. Szeretek a heti játékokat, pályázatokat. Szívesen írok verset, akár prózát is, és mostanában a Pundurka az új kedvenc. Prózám-nak van valóságalapja. Ha mindez megvalósulna, párommal boldogok lennénk. Remélem, még sokáig írhatok a Verslistára.

FOTÓK, GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Gösi Vali: Fény nélkül nem létezik magasabb rendű élet a Földön. Az *örök fény* a felség, a hatalom kifejezője, a közvetítés jelképe is emberek és istenek között. Életünkben sajátos értelmet kaptak a *színek* is. A hajnali pirkadat leghalványabb rózsaszínjétől a naplemente mély lilájáig a napjaink milliárdnyi szín vibrációjával vannak tele. Amikor a nap süt, a színek életre kelnek, a szívünk megtelik örömmel, az élet kivirul. Mélyek a színek hatásai, akár tudatosan fogadja őket az ember, akár nem. Úgy hatnak ránk, mintha a túlvilágról érkeznének. Csak aki lényének legmélyebb régióiban is érzékelni tudja a világot, az képes átélni a külön-külön vagy együttesen megcsendülő színek hangzási értékeit anélkül, hogy tárgyakra vonatkoztatná azokat.

Goethe szerint: „A világ megértésének szerve a szem.” Szemünk a fénynek köszönheti létét.

Színek és fények nélkül nincs élet. A világ természetes csodáiból merítve mindannyian megmártózhatunk színekben, fényekben, a művészek - festők, fotográfusok, képzőművészek, írók, költők jóvoltából pedig fénytelenebb időszakainkban is megidézhetjük azokat benső világunkon át.

Nem kell mást tennünk, mint rácsodálkozni a természet alkotásaira, inni a fényt, a színeket... Ha néha sikerül szavakkal, képekkel megállítani a legritkább pillanatokot, és azokat továbbbítani mások felé, az létünk legmagasabb rendű adománya. Hálás vagyok, ha néha sikerül félszeg próbálkozásaim egyik-másika, úgy a szavak, mint a színek és képek csodálatos világában elmélyedve.

Ragyogás

Mint jegenyesoron a napmeleg,
minden tavasz új reményt teremt.
Árad a fény a fáradt arcokon,
és lebegünk a valóság felett.

Míg ringatóznak ősi dallamok,
a színek, fények pompája ragyog.
Átölel a csend, s a lelkeken
már új világra nyílnak ablakok.

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

